„Irezistibilă... sclipitoare
și plină de energie."
Publishers Weekly
În brațele
unui prinț
SABRINA
JEFFRIES

SABRINA JEFFRIES
ÎN BRAŢELE UNUI PRINŢ

***In the Prince's Bed by* Sabrina Jeffries**

Copyright © 2004 Deborah Gonzales
Toate drepturile rezervate
Ediţie publicată pentru prima dată de Pocket Books, o divizie a Simon & Schuster, Inc.
Ilustraţia copertei e Chris Cocozza
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Elena Macoviciuc
LITERA
2018

Pentru Micki Nuding, extraordinarul meu editor, care întotdeauna a crezut în mine.

Şi tuturor oamenilor minunaţi de la cafeneaua Bruegger's Bagels and Bushiban, care, în timp ce scriam această carte, dar şi altele, mi-au servit suficientă cafea pentru a face o navă să plutească şi întotdeauna au reuşit să-mi aducă zâmbetul pe chip. Această carte este pentru voi.

Capitolul 1

Ai grijă să nu dai naştere vreunui bastard! Te va bântui mult după ce plăcerea adusă de femeiuşcă a dispărut.

Anonim, *Dezvăluirea artei seducţiei* sau *Retorica unui crai*

Londra, 1813

Întârziaseră.

În lumina felinarelor, Alexander Black se uită la ceasul de buzunar pe care i-l dăduse Wellington Damn. Deja întârziaseră 20 de minute. Îşi dăduse puţinii bani pe cel mai bun coniac franţuzesc al proprietarului, iar acum nu venea nimeni.

Măcar nu-l costase nimic camera pentru cina privată. Se duse până la fereastră şi ascultă, din pură obişnuinţă, ce se întâmpla în grajd. Nu auzi însă sunetul liniştitor al cailor băgaţi în grajd, ci numai clopoţelul paznicului şi trosnetul roţilor pe pavaj.

Un ciocănit în uşă urmat de un „Lord Iversley?" înăbuşit îl făcu să tresară.

Într-adevăr, *el* era Iversley. După ce trăise ani întregi ca domnul Black, avea nevoie de puţin timp ca să se obişnuiască din nou cu titulatura de lord.

— Intră.

Un tânăr deschise uşa, iar Alec îi înţelese nervozitatea când îl văzu pe bărbatul din spatele lui.

— L-Lord D-Draker a venit să vă vadă.

Intimidat, tânărul se întoarse către bărbatul cu statură impunătoare, bine-cunoscutul viconte Dragon.

— M-mai aveţi nevoie de ceva, milord?

Privirea pătrunzătoare a lui Draker îl fixă pe servitor. Chiar şi îmbrăcat modest, bruta cu păr aspru reuşea să transforme o piatră în praf cu o simplă privire.

— Dispari, mârâi el.

Când tânărul se grăbi speriat spre scări, Draker îşi

dădu ochii peste cap.

— Au impresia că îmi cresc coarne în frunte.

— Atunci, poate că nu ar trebui să te răsteşti la ei, replică Alec sec.

Ochii căprui întunecaţi ai uriaşului îl fixară.

— Un bărbat înţelept şi-ar ţine părerile pentru el.

— Un bărbat înţelept nu te-ar invita niciodată aici. Dar îmi place să-mi asum riscuri.

— Mie nu.

Ezitând în prag, vicontele examină camera cu prudenţă. Era decorată precum un hotel preferat de ofiţeri, cu scaune masive din stejar şi o masă ale cărei picioare aveau sculptate capete de lei răgând.

Alec îşi înăbuşi un zâmbet. Draker ar fi trebuit să se simtă ca acasă.

— Aşadar, care e motivul acestei întâlniri? întrebă Draker.

— O să-ţi explic când vine şi celălalt invitat al meu.

Draker pufni, însă în cele din urmă intră.

— Şi el a primit un bilet ridicol, prin care era invitat să vină aici *dacă vrea să-şi schimbe viaţa?*

— Dacă ai crezut că biletul e ridicol, de ce ai venit?

— Nu se întâmplă în fiecare zi ca un conte pe care nu l-am întâlnit niciodată să fie destul de naiv şi să abordeze un om cu reputaţia mea.

Alec nu îi dădu nicio explicaţie. Se aşeză şi făcu un gest către celălalt scaun.

— Simte-te ca acasă. Am coniac dacă vrei.

Draker se aşeză pe scaun cu un pahar în mână, când un gentleman înalt şi roşcat apăru în uşă. Aruncându-le o privire impertinentă, puse o foaie împăturită pe masă.

— Presupun că unul din voi a trimis acest bilet ciudat.

— Da, eu sunt Iversley, răspunse Alec în timp ce se ridica. Tu trebuie să fii proprietarul localului Blue Swan.

Bărbatul făcu o plecăciune dramatică.

— Gavin Byrne, la dispoziţia dumneavoastră.

Alec văzu cum Draker se crispă şi făcu un gest către scaunele goale.

— Îţi mulţumesc că ai venit. Ia un loc…

— Aşază-te aici. Ridicându-se în picioare, Draker se îndreptă către uşă. Eu plec.

Alec se încordă când văzu că planurile pe care şi le făcuse erau pe cale să se năruiască în faţa ochilor lui.

— Ce s-a întâmplat, domnule? întrebă Byrne. Nu eşti destul de curajos ca să faci afaceri cu mine?

Draker îl privi încruntat pe Byrne.

— Nu cred că gazda noastră este interesată de afaceri. Probabil ai auzit de mine, aşa cum şi eu am auzit de tine. Sunt Draker.

Nu fu nevoie să spună mai mult. Şocul se putea citi pe faţa lui Byrne, care se întoarse spre Alec.

— Ce e asta, Iversley? Un pariu?

Byrne se îndreptă spre fereastra deschisă şi privi afară.

— Unde sunt prietenii tăi, ca să-i vadă pe cei mai faimoşi fraţi vitregi ai Angliei întâlnindu-se pentru prima oară?

— Nu mai e nimeni aici în afară de noi, spuse Alec calm.

Byrne se îndepărtă de fereastră, ochii strălucindu-i din umbră.

— Atunci speri probabil la o recompensă materială? E vorba de un şantaj? Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar toată lumea din Londra ştie deja de descendenţa mea.

— Şi de a mea.

Draker îşi plimbă degetul pe cicatricea care abia se vedea deasupra bărbiei. Tatăl lui biologic nu fusese căsătorit cu mama lui. Din fericire pentru Draker, un alt bărbat o luase de soţie şi îl recunoscuse drept copilul lui.

— Ai organizat asta degeaba. Acum, dacă mă scuzi…

— Aşadar, temutul Draker e, de fapt, un laş care se teme să stea singur câteva minute cu cei doi fraţi ai lui, spuse Alec.

Draker se întoarse către el.

— Ştii ce, afurisitule… Dintr-odată, ochii i se micşorară. *Doi fraţi?* Ce vrei să spui?

— În ciuda aparentei mele legitimităţi, şi eu sunt un bastard, la fel ca voi doi. În plus, avem acelaşi tată. Cu o mână tremurândă, Alec îşi ridică paharul în aer. Felicitări, domnilor! Tocmai aţi câştigat un nou frate vitreg. Iar prinţul de Wales a câştigat un alt fiu bastard.

În timp ce bea, tăcerea din cameră deveni la fel de apăsătoare precum ceaţa din Londra. Pentru o clipă, ceilalţi doi bărbaţi îl fixară cu privirea.

Apoi Draker se duse la masă, cu o privire la fel de furioasă ca a leilor sculptaţi care susţineau masa.

— Iversley, e cumva o glumă-proastă? În familia ta nu s-a auzit nimic despre un asemenea scandal.

— Poate că nimeni nu ştia, interveni Byrne, dar tind să-l cred.

Draker se uită la Byrne.

— De ce?

— De ce ar minţi un proaspăt conte în legătură cu aşa ceva?

Alec răsuflă uşurat.

— Domnilor, luaţi loc, puneţi-vă nişte coniac şi ascultaţi-mă. Vă promit că nu veţi regreta.

Byrne ridică din umeri.

— Foarte bine. Mi-ar prinde bine o băutură tare.

Îşi turnă o porţie generoasă de coniac într-un pahar, se aşeză pe un scaun şi începu să bea. După ce ezită câteva secunde, Draker făcu la fel.

Totul decurgea bine. Alec luă şi el loc şi îşi turnă coniac. Cei trei băură în tăcere, uitându-se unii la ceilalţi şi căutând asemănări.

Era greu de crezut că bărbaţii din faţa lui îi erau fraţi. Bine făcut şi musculos, Draker moştenise statura masivă a familiei Hanover, însă nu şi excesul de grăsime. Sau preocuparea pentru modă. Părul netuns al lui Draker, barba mare şi ţinuta banală arătau că era o persoană care evita societatea şi regulile sale.

Iar Byrne probabil venise direct de la clubul gentlemanilor bogaţi. Vesta albă şi pantalonii din mătase florentină neagră erau de o calitate mai bună decât orice şi-

ar fi putut permite Alec, poate cu excepţia acului cu rubin care îi fixa lavaliera.

Având în vedere cercurile înalte în care se învârtea Byrne, ţinuta lui era surprinzător de sobră. Isteţimea lui şi mâna rapidă la cărţi îl făceau să fie apreciat şi de ducele de Devonshire, şi de cel mai neînsemnat chelner de la clubul White, în ciuda nelegitimităţii lui.

— Dezvăluirea ta explică bârfele ciudate care te vizau. Byrne îşi plimbă degetul pe marginea paharului. Se spune că tatăl tău te-a trimis la Grand Tour, unde ai stat zece ani în căutarea plăcerii, chiar şi după moartea mamei tale.

Alec îşi înăbuşi un exces de furie. Bineînţeles că tatăl lui împrăştiase minciuni despre el. Afurisitul nu ar fi spus nimănui adevărul.

— E ciudat totuşi, continuă Byrne. Nimeni nu a menţionat vreodată că te-ar fi văzut la distracţii în străinătate. L-am întâlnit o dată pe tatăl tău, şi nu părea genul care să tolereze prea mult dezertarea moştenitorului său. Ca să nu mai pomenim de războiul care avea loc.

Alec bău. Nu suporta ca viaţa lui să fie expusă în faţa acestor fraţi vitregi pe care abia îi cunoştea, dar nu avea de ales.

— Când am plecat din Anglia, nu era niciun război. S-a întâmplat în perioada scurtă a Păcii de la Amiens.

— Unde ai plecat? întrebă Draker.

— În Portugalia. Bătrânul conte m-a trimis să locuiesc cu sora lui, al cărei soţ credea în pedepse dure pentru băieţii englezi. Am stat numai câţiva ani. Dar nu m-am putut întoarce acasă. Tata mi-a interzis să pun piciorul pe moşia familiei sau să vorbesc cu mama. Alec simţi un gust amar în gât. Nici măcar nu mi-a scris despre moartea ei. A făcut-o abia la câteva săptămâni după ce a fost înmormântată.

— A făcut toate astea pentru că erai bastardul lui Prinny?

— Da, deşi pe atunci nu ştiam asta. Alec luă o gură de coniac. La scurt timp după moartea bătrânului conte şi

întoarcerea mea în Anglia, am găsit o scrisoare pe care mama o ascunsese şi în care îmi spunea adevărul. Acel lucru schimbase tot ce crezuse Alec despre el însuşi şi despre părinţii lui. Se pare că, atunci când m-a conceput, nu mai împărţise patul cu „tata” de câteva luni. Dar el m-a recunoscut, nu a vrut să se afle că Prinny l-a înşelat. Uneori, chiar mi-a tolerat prezenţa în casă, până când am fost trimis în străinătate din cauza unei farse făcute la Harrow. Atunci, m-a alungat de la Edenmore pentru totdeauna.

— La naiba, ce farsă a fost? întrebă Byrne.

Alec învârti coniacul în pahar, uitându-se cum strălucea în lumina lămpii.

— Am încercat să obţin o masă scumpă pentru mine şi prietenii mei, iar pentru asta, m-am dat drept o persoană faimoasă. În ciuda asemănării vagi cu acel bărbat şi a hainelor mele elegante, eram prea tânăr şi slab ca să fiu convingător.

— Doar nu vrei să spui că te-ai prefăcut că eşti...? întrebă Byrne.

— Ba da. Alec le aruncă o privire tristă. Fără să ştiu, am ales singura persoană pe care nu ar fi trebuit să o imit. Contele nu a fost amuzat.

Ambii bărbaţi clipiră, după care izbucniră în râs. Alec râse şi el. Cât de bizar era să facă haz de cel mai mare dezastru al vieţii lui de adolescent!

— Dumnezeule, ce ironie! se minună Draker. Pot doar să mi-l imaginez pe tatăl tău...

Izbucniră din nou în râs, iar asta risipi tensiunea ce se instalase între ei. Când se opriră, familiaritatea dintre ei era aproape... frăţească.

— Acum, că pomeneşti despre asta, *există* o asemănare, spuse Byrne, încercând să-şi ascundă amuzamentul. Ai ochii lui Prinny.

— Dar de ce ne spui toate astea? întrebă Draker. Nu-ţi pasă cine află?

— Crede-mă, nu vreau să împrăştii şi mai multe bârfe despre mine şi despre familia mea. Adevărul este că am nevoie de ajutorul vostru.

Într-o fracţiune de secundă, apropierea dintre ei se risipi.

Un cinism rece sclipi în ochii lui Byrne.

— Bani. Vrei să le ceri *fraţilor* tăi bogaţi să te finanţeze, aşa e?

Alec se încordă.

— Chiar am nevoie de bani, dar nu îi vreau de la niciunul din voi.

Când Draker pufni, Alec se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa spre ei.

— Când am aflat de legătura mea cu Prinny, am căutat informaţii despre ceilalţi bastarzi ai lui. Am aflat că noi suntem singurii care nu au profitat de această legătură. Se uită către Draker. Tu ai fost izolat de societate de când i-ai alungat pe prinţ şi pe mama ta de pe proprietatea de la Castlemaine. Alec se întoarse către Byrne. Iar Prinny a refuzat să recunoască legătura cu tine. Când eşti la club, cinezi cu duci care, deşi îţi spun Bonnie Byrne în faţă, pe la spate îţi zic Byrne Bastardul, fiul curvei irlandeze.

— Asta doar dacă vor să le fie tăiate limbile, izbucni Byrne.

Alec ridică din umeri când îi auzi ameninţarea.

— Şi, aşa cum aţi ghicit, eu n-am niciun ban. Contele a cheltuit întreaga avere a mamei mele.

În ultimele sale zile, bătrânul investise în afaceri riscante, şi aşa s-au dus banii familiei care nu fuseseră furaţi de majordomul lui imoral. Din acest motiv şi din cauza obsesiei costisitoare a contelui de a cumpăra leacuri pentru boli imaginare, Alec moştenise o moşie în paragină, însă niciun venit ca să o salveze.

— Fiecăruia dintre noi îi lipseşte ceva. Eu nu am bani. Alec îl privi pe Byrne. Tu nu ai un nume legitim. Apoi se uită la Draker. Iar tu nu eşti acceptat de societate.

— De ce i-ar păsa lui Draker de societate? întrebă Byrne. Pare destul de mulţumit că stă la Castlemaine.

— Bănuiesc că uneori statutul de paria este un inconvenient.

Deşi Draker bombăni, Alec observă că nu neagă acest

lucru.

— Nu eşti tutorele fetei pe care a avut-o mama ta cu vicontele? Nu se apropie de vârsta măritişului? Poate că nu îţi pasă de propria situaţie, dar pun pariu că îţi pasă de situaţia ei.

— Aşa e, bombăni Draker. Sora mea m-a bătut la cap că vrea să aibă un sezon. I-am spus că nu o să funcţioneze. Cine să o sponsorizeze? În plus, după toate minciunile pe care le-a împrăştiat mama despre mine, Louisa o să fie pedepsită pentru păcatele mele.

— Dar, dacă nu îi oferi un sezon, cât crezi că o să dureze până când o să fugă cu primul lacheu sau cu un idiot care îi arată afecţiune? întrebă Alec.

— Unde vrei să ajungi? întrebă Draker scurt.

Alec îl privi pe Byrne.

— Dacă nu are nevoie decât de un sponsor şi de invitaţii, sunt sigur că Byrne ştie mulţi lorzi care au datorii la el. Prin urmare, ei şi soţiile lor vor face ce le vom cere noi.

— Ce le vom cere noi? întrebă Byrne.

— Da, noi. Din cauza tatălui nostru, ne-au fost negate avantajele pe care le au majoritatea familiilor normale: prietenie, loialitate, ajutor necondiţionat. Dar asta nu ne-a împiedicat să ne bucurăm de succes. Înflăcărat de cât de atenţi îl ascultau cei doi, Alec continuă: Fiecare dintre noi are ceva de care ceilalţi au nevoie, deci vă propun o alianţă. Am fi ca o familie. Până la urmă, suntem fraţi vitregi. Împreună, ne putem schimba viitorul. Ne putem ajuta să obţinem tot ce dorim.

Byrne ridică dintr-o sprânceană.

— Şi ajungem din nou la ceea ce vrei tu. Dacă ai impresia că o să-ţi împrumut bani doar din cauza legăturii comune cu Prinny…

— Nu vreau împrumuturi, replică Alec. Contele m-a lăsat cu nişte datorii imense.

— Şi totuşi, *ceva* vrei de la noi. De vreme ce nu suntem preferaţii lui Prinny, nu poţi spera că o să obţinem bani de la el pentru tine.

— În niciun caz, spuse Alec ferm. Nu cred că ştie că sunt fiul lui, şi prefer ca lucrurile să rămână aşa. În plus, nu are destui bani pentru ce am eu nevoie.

Draker îl fixă cu privirea.

— Despre ce sumă e vorba?

— Ca să renovez Edenmore pentru a fi o moşie funcţională şi o casă în care se poate locui, în jur de 75.000 de lire. Poate mai mult.

— Ai dreptate, nimeni nu ţi-ar împrumuta o asemenea sumă. Mă îndoiesc că ai putea s-o obţii la jocurile de noroc.

— Dacă un împrumut m-ar afunda şi mai mult, jocurile de noroc m-ar îngropa. Alec puse paharul jos. M-am gândit la asta, şi există o singură soluţie pentru nevoia mea de fonduri: căsătoria cu o moştenitoare.

— Nu ţi-o dau pe Louisa, dacă la asta te gândeai, bombăni Draker.

Alec îşi dădu ochii peste cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu vreau o fată proaspăt ieşită de pe băncile şcolii! Prefer o femeie matură, care înţelege regulile societăţii englezeşti: „Fă ce vrei atât timp cât eşti discret. Fă scandal în privat atât timp cât te porţi frumos în public. Prefă-te că mariajul înseamnă dragoste, când, de fapt, toţi ştim că înseamnă bani şi funcţii”.

— Sună destul de cinic, spuse Draker.

— Dintre toţi oamenii, tu ştii că aşa e. Altfel, de ce te-ai ascunde de societate la moşia ta din Hertfordshire?

Când Draker se încruntă, Alec adăugă:

— Nu te învinovăţesc. Eu am încercat să scap stând în străinătate în loc să mă întorc aici pentru a cere ce mi se cuvine. Din cauza asta, am pierdut aproape totul. Zâmbi înverşunat. Mi-am învăţat lecţia. Ca să obţii ce vrei, joci după regulile lor, cel puţin în public. Iar eu vreau să renovez Edenmore. Dacă asta înseamnă că trebuie să vânez o avere, precum ceilalţi lorzi faliţi, atunci asta o să fac.

Draker clătină din cap.

— Orice moştenitoare cu o astfel de avere este înarmată împotriva vânătorilor de bani. Iar dacă ea nu e,

atunci tatăl ei sigur o să fie.

— Totuşi, bărbatul e un conte, îi spuse Byrne lui Draker. Mulţi negustori ar plăti bucuroşi ca fiicele lor să devină contese.

— Pentru o sumă aşa de mare? Alec se duse să înteţească focul. Ce fraier şi-ar da preţioasa fată şi 75.000 de lire unui lord care vânează averi şi care are reputaţia că-şi abandonează familia în favoarea plăcerii? Nu pot să spun adevărul despre perioada în care am stat în străinătate fără să dezvălui adevăratul motiv *pentru care* m-am înstrăinat de tatăl meu, şi nu vreau să fac asta. Privi fix flăcările. Însă zvonurile nu îmi vor reduce şansele dacă îmi ascund sărăcia în timp ce o curtez. Am de gând să mă căsătoresc înainte ca moştenitoarea să afle despre finanţele mele.

Nu avea să repete greşeala bătrânului conte şi să îi spună alesei lui că o voia pentru bani. Asta nu i-ar fi adus decât probleme.

Îşi scutură pantalonii de praf şi se uită din nou către cei doi.

— Tocmai de aceea am nevoie de ajutorul vostru. Trebuie să-mi asigur căsătoria înainte ca adevărul despre situaţia mea să ajungă în Londra. Problema este că nu cunosc pe nimeni. Când am plecat, eram prea tânăr ca să fac parte din societate şi nu am la dispoziţie prea multe săptămâni ca să aflu cine sunt persoanele importante. Îl fixă cu privirea pe Byrne. Tu te învârţi în anumite cercuri, unde se discută probleme financiare în fiecare zi. Ai putea să-mi dai informaţiile de care am nevoie.

Byrne avea o privire rece. Draker spuse:

— Cum eu am fost în afara societăţii jumătate din viaţă, nu-mi pot imagina cu ce te-aş putea ajuta.

Alec replică plin de îndrăzneală:

— Ai putea să-mi împrumuţi o trăsură. Pot obţine majoritatea lucrurilor pe credit, dar nu ceva atât de mare.

— Nu ai nici măcar o trăsură? întrebă Byrne neîncrezător.

Alec se încordă. Ura să cerşească.

— Tata a vândut ambele trăsuri odată cu casa din

Londra, motiv pentru care locuiesc aici, în hotelul Stephens. Pot să nu dezvălui unde locuiesc, dar lumea o să devină suspicioasă dacă o să tot apar într-o vechitură. Se uită la Draker. Şi m-am gândit că din moment ce tu…

— …nu frecventez înalta societate, continuă Draker. Pot să îţi dau o trăsură.

Alec încuviinţă din cap.

— Îţi promit că o să am grijă de ea.

Draker păru mai degrabă amuzat decât insultat.

— Dacă îmi promiţi că nu o să legi mulţi cai care nu se potrivesc de ea…

— O să mă ajuţi? îl întrerupse Alec. O să te alături alianţei pe care o propun?

— Presupun că nu-mi poate face nici rău. Mai ales dacă sora mea se alege cu un soţ decent. Draker îşi ridică o sprânceană. Şi nu cu un vânător de averi.

Alec zâmbi amar.

— Sper că relaţiile moştenitoarei mele vor fi de ajutor.

— Ştiu pe cineva care s-ar potrivi nevoilor tale, interveni Byrne.

Când Alec se întoarse ca să se uite la el, Byrne ridică din umeri şi adăugă:

— Pasionaţii de jocuri de noroc vorbesc între ei.

Lui Alec i se învolbură sângele în vene.

— Deci o să te alături şi tu alianţei?

— Frăţia Regală. Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Byrne. Toate sunt bune şi frumoase pentru tine şi pentru Draker. În ochii legii, sunteţi legitimi. Însă nu puteţi face nimic ca să devin şi eu legitim ori să recapăt respectul pe care Prinny mi l-a negat mie şi mamei mele.

— Însă cu siguranţă te putem ajuta să obţii *ceva ce* îţi doreşti. Îţi promit că o să câştigi la fel de mult ca şi noi din această alianţă.

— Chiar asta intenţionez să fac. În plus, e posibil să fie amuzant să văd cum dai lovitura chiar sub nasul tatălui nostru.

Pentru prima oară după multe săptămâni, speranţa înflori în inima lui Alec.

— Aşadar, ne-am înţeles? Ne dăm mâna ca fraţii ca să obţinem tot ce vrem?

— De acord, murmură Draker.

— De acord. Byrne turnă coniac tuturor. Pentru asta, trebuie să ţinem un toast. Îşi ridică paharul. În cinstea Frăţiei Regale a Bastarzilor şi pentru viitoarea lor prosperitate!

Ceilalţi doi ridicară paharele.

Băură, după care Alec ridică paharul din nou, cu un zâmbet aspru.

— Şi în cinstea lui Prinny, Maiestatea Sa. Să putrezească în iad!

Capitolul 2

Nicio femeie nu poate rezista unui bărbat care o dezbracă din priviri.

Anonim, *Retorica unui crai*

Lui Katherine Merivale nu îi venea să creadă. Se părea că scandaloasa carte a tatălui ei avusese dreptate: un desfrânat cu experienţă putea tenta o femeie să păcătuiască doar cu o singură privire. Numai o călugăriţă ar fi putut rezista privirii contelui de Iversley, aflat în cealaltă parte a sălii de bal a lui Lady Jenner. Katherine nu fusese niciodată atât de afectată de privirea unui bărbat. Pe de altă parte însă, niciun bărbat nu o mai privise aşa până atunci.

Încercă să-l ignore. Însă, oriunde o ducea valsul cu partenerul ei de dans, Sir Sydney Lovelace, putea simţi cum privirea albastră a lui Lord Iversley o urmărea, dezbrăcând-o şi dezvăluindu-i secretele.

Şi nici măcar *nu avea* secrete.

Dacă ar fi crezut bârfele despre el, Lord Iversley cu siguranţă avea – zece ani de secrete din aventurile lui sălbatice şi nechibzuite în porturi exotice. Fiecare an se

reflecta în ochii lui întunecaţi şi captivanţi, care promiteau că ar fi putut face orice femeie să tânjească după atingerea lui…

Imaginaţia i-o luase razna! Până la urmă, ce drept avea contele de Iversley să o dezbrace cu privirea? Nici măcar nu îi fusese prezentat.

După ce se mai învârti de câteva ori în ritmul valsului în sala de bal, ea aruncă o privire în direcţia în care lordul încă stătea cu un pahar de şampanie în mână. Lady Jenner. era lângă el, aplecându-se în aşa fel încât contele avea o vedere generoasă asupra decolteului ei.

Katherine îşi dădu ochii peste cap. Faptul că Lord Iversley era un diavol chipeş în acea vestă cu dungi albe şi în acel costum negru foarte fin nu era un motiv îndeajuns de bun ca femeile să îi dea târcoale.

Nu că lui Katherine i-ar fi păsat cine îi dădea târcoale. Ea îl avea pe Sydney, cel care îi fusese promis. Aproape promis, dacă ar fi reuşit să transforme înţelegerea neoficială din copilărie într-una formală şi pe viaţă.

Era adevărat că umerii lui Sydney nu erau la fel de laţi, iar părul lui cădea în bucle aurii clare, nu în valuri negre şi dezordonate.

Îşi înăbuşi un geamăt. Nu se puteau compara. Sydney era întruchiparea rafinamentului unui gentleman. Lord Iversley arăta de-a dreptul periculos, ca pantera închisă pe care ea şi mama ei o văzuseră în acea zi la menajerie. Nici gentleman adevărat nu avea pielea atât de bronzată, mâini aşa de mari, coapse musculoase, care practic îi ieşeau în evidenţă prin pantaloni…

Dumnezeule, ce era în neregulă cu ea? Şi el, şi Lady Jenner o priveau şi vorbeau ceva.

Despre ea? Cu siguranţă că nu. Un bărbat cu experienţa lui vastă şi căruia îi plăcea să trăiască periculos nu i-ar fi făcut curte tocmai ei, dacă se lua după ce scria în acea carte groaznică pe care o găsise ascunsă în camera de studiu a tatălui ei defunct: „Cum sunt o mulţime de văduve şi soţii doritoare, craiul căutător de plăcere ar trebui să evite virginele de viţă nobilă. Seducerea unei

inocente aduce cu sine consecinţe care cântăresc mai greu decât plăcerile”.

Ea era, cu siguranţă, o virgină de viţă nobilă, iar Lord Iversley îşi dorea genul de plăcere pe care numai femei ca Lady Jenner i-o puteau oferi.

— Kit? spuse Sydney în timp ce o învârti.

Ea îşi luă privirea de la Lord Iversley. Nu ar fi fost minunat dacă Sydney ar fi observat cum contele se uita la ea şi ar fi fost înnebunit de gelozie?

— Da?

— Vii mâine la lectura mea?

Oprindu-şi un oftat, privi faţa pe care o cunoştea la fel de bine ca pe a ei.

— Bineînţeles. Aştept cu nerăbdare.

El îi zâmbi, după care reveni la starea lui obişnuită, detaşată, gândindu-se probabil la o rimă dificilă din cel mai recent poem epic al său. Nu, Sydney nici măcar nu observase privirile contelui.

Iar dacă Sydney nu făcea ceva în curând, mama ei şi-ar fi pus în practică ameninţările. Katherine se îndreptă de spate. Poate că era momentul să forţeze mâna peţitorului ei.

— Aş vrea doar să pot veni şi la lectura de la Argyle Room de luna viitoare.

— De ce nu poţi să vii?

— Nu avem bani să mai stăm prea mult în Londra, asta dacă nu se schimbă ceva în situaţia noastră.

Oare ce altă aluzie mai clară ar fi putut face?

Încruntat, Sydney se uită la mama lui Katherine.

— Nu puteţi folosi fondurile pe care ţi le-a lăsat bunicul tău? Ai vorbit cu avocatul?

— A spus că testamentul nu poate fi încălcat. Voi avea acces la avere numai după ce mă căsătoresc.

Din acest motiv, mama ei o înnebunea cu rezolvarea problemei cu privire la viitorul ei.

— Foarte nesăbuit din partea bunicului tău să-ţi facă asta.

Lui Katherine însă i se păru înţelept. Având în vedere

aventurile clandestine ale tatălui ei şi pasiunea mamei de a cheltui bani, moştenirea ar fi dispărut în numai câteva săptămâni. Din păcate, bunicul nu se aşteptase ca lui Katherine să îi ia atât de mult până să se căsătorească. Sau ca ginerele lui să moară tânăr şi să lase în urmă datorii.

Sydney o învârti sub candelabrele de cristal.

— Poate că ar trebui să vorbesc cu mama, să vă invităm să staţi în casa noastră din oraş.

— Nu, nu vrem să deranjăm.

Se ruşină când se gândi la mama ei, care s-ar fi plimbat prin casa lui, calculând costul mobilei. O săptămână cu mama ei aproape că l-ar fi pus pe fugă pe Sydney.

— În plus, e posibil să pară lipsit de decenţă.

— Aşa e. Se părea că pentru Sydney problema părea să fi fost lămurită. Ce rochie neobişnuită porţi în seara asta!

E bine, schimba subiectul, dar cel puţin îi observase vestimentaţia atent aleasă.

— Îţi place?

— Are o culoare… interesantă.

— M-am gândit că se potriveşte pentru balul anual al cireşilor în floare organizat de Lady Jenner.

— Florile de cireş sunt albe.

— Da, dar cireşele sunt roşii.

— Ei bine, rochia ta e cu siguranţă roşie. Această nuanţă specială este foarte…

„Atractivă? Provocatoare?”

— Îndrăzneaţă, continuă el. Dar tu mereu poţi rochii îndrăzneţe.

Îndrăzneţ nu definea un lucru bun în vocabularul lui Sydney.

— Nu-ţi place, murmură ea.

— Nu am spus asta. De fapt, mă gândeam că această culoare ar fi excelentă pentru personajul Serena din *La Belle Magnifique.*

Katherine îl privi.

— *Curtezana?* Vocea ei se ridică deasupra muzicii. Cea care e atât de ţipătoare încât îl face de râs pe rege?

Sydney clipi.

— Nu… Nu vreau să spun că tu… Nu voiam decât să…

— Din acest motiv Serena are părul roşu ca mine? Durerea ei se înteţi. Aşa mă vezi tu? Ţipătoare şi…

— Nu, nu pe tine, doar rochia ta. Sydney se albi. Numai culoarea. Vreau să spun că… La naiba, Kit, ştii ce vreau să spun. Nu e mai degrabă stacojie? Şi cu acea curea aurie… atrage atenţia. Mai ales când o porţi cu bijuteriile astea aurite.

— Nu-mi permit bijuterii adevărate, Sydney. Cel puţin până când ne căsătorim.

Bărbatul ignoră aluzia.

— Însă tinerele nemăritate nu se îmbracă de obicei atât de îndrăzneţ. Poartă perle şi rochii albe…

— Care, cu părul şi silueta mea, m-ar face să arăt ca o lumânare. Am o culoare de păr îndrăzneaţă, fie că-mi place sau nu. Dar dacă tot o să ies în evidenţă cu asta, măcar să le dau oamenilor motiv să se uite la mine.

— Ai putea încerca un turban, sugeră el. Cred că e la modă.

Katherine se îndreptă de spate, simţindu-se jignită.

— Nu o să port turban, nu renunţ la bijuteriile mele şi nu o să îmbrac rochii urâte.

Panica se citi pe faţa lui Sydney. Nu suporta certurile.

— Bineînţeles că nu, nu am zis că ar trebui s-o faci. Vocea lui se schimbă. Ştii că eu te consider minunată. Eşti muza mea, mereu mă inspiri să îmi îmbunătăţesc poeziile.

Şi îi dădea idei pentru cele mai neruşinate personaje. Era limpede că planul ei, ca rochia să-l facă pe Sydney s-o vadă ca pe o femeie, eşuase. Oare el nu vedea că ea nu mai era Kit cea băieţoasă din copilărie? Niciodată nu încercase să o sărute. Vorbea ca un peţitor, dar se purta ca un prieten. Deşi ea voia să se mărite cu prietenul ei, ar fi fost drăguţ dacă măcar o dată ar fi luat-o în braţe şi…

— Hai, nu poţi să stai supărată pe mine!

Valsul se termină, iar Sydney o conduse de pe ringul de dans cu graţia lui obişnuită.

— Ştii că nu pot sta fără tine.

— Pentru că sunt muza poeziilor tale, bombăni ea.

— Pentru că eşti poezia mea.

Declaraţia tandră îi alungă furia.

— Ce minunat, Sydney!

El se lumină.

— Aşa e, nu crezi? Ce replică bună, trebuie s-o scriu! Începu să caute în buzunare. La naiba, n-am nimic pe care să scriu! Presupun că nu ai hârtie în săculeţ.

Amorţită, dădu din cap. Nu avea să îl ducă niciodată pe Sydney în faţa altarului. Mama ei urma să o bată la cap cu datoriile pe care le aveau până când se hotăra să se căsătorească cu un vânător de avere doar ca să aibă acces la moştenire şi pentru ca surorile ei să nu devină guvernante, iar fratele ei de cinci ani să nu moştenească un conac dărăpănat.

Sydney îi ignoră tristeţea.

— Nu e nimic. Dacă pot să…

Se opri, obligând-o şi pe ea să se oprească. Când îl privi surprinsă, el se uita la ceva dincolo de ea.

— Nu te întoarce acum, contele de Iversley e cu ochii pe noi.

Ea îşi ascunse zâmbetul.

— Serios?

Îi luase destul de mult lui Sydney să observe.

— Probabil se uită la rochia mea ostentativă.

— Nu am spus niciodată că e ostentativă. În plus, se uită la noi amândoi.

— Da?

Când Sydney îi aruncă o privire, ea adăugă repede:

— De ce s-au uita contele de Iversley la noi amândoi?

— Probabil m-a recunoscut. Am fost la Harrow cu acest diavol împieliţat. El şi prietenii lui erau sălbatici şi nechibzuiţi, nu studiau şi nu făceau nimic util. Iversley era cel mai rău, încălca toate regulile şi nu era pedepsit pentru că era moştenitorul unui conte. Ranchiuna lui Sydney i se putea citi pe faţă. Îi spuneam Alexandru cel Mare. Presupun că e în Londra ca să cheltuiască averea pe care i-a lăsat-o tatăl lui.

Ea aruncă din nou o privire către Lord Iversley. Oricine îl putea enerva pe Sydney trebuia să fie, într-adevăr, un diavol împieliţat.

Iar el o privea din nou. Dumnezeule, acea privire directă, care îi alunecă pe rochie era scandaloasă, ca o evaluare lentă şi tulburătoare, care o lăsă fără aer. Când ochii lui se opriră din nou la chipul ei, o luă ameţeala.

El ridică apoi un pahar de şampanie în semn de toast, ca şi cum i-ar fi legat un secret. Ca „două ciocârlii care doar ele ştiu cuvintele cântecului lor”, cum spunea versul ei preferat din poeziile lui Sydney.

Roşind, îşi mută privirea. Trebuia să îl facă pe Sydney să o ceară de soţie, nu să se uite la Lord Iversley.

— Ce nemernic!

Sydney o luă de braţ.

— Să o luăm în direcţia asta înainte să ceară să-i fii prezentată. Nu te vreau aproape de el.

Într-adevăr, era mai bine să nu fie aproape de el. Dacă lordul o putea lăsa fără aer cu o singură privire, îşi imagina ce putea face dacă se apropia de ea. Probabil i s-ar opri inima. Era clar că bărbatul ştia secretele dezvăluite în *Retorica unui crai.*

— În plus, adăugă Sydney, trebuie să vorbim în particular despre ceva.

Inima lui Katherine bătea puternic în timp ce Sydney o trăgea spre uşile dinspre terasă. „Îţi mulţumesc, Lord Iversley!” Chiar dacă aluziile ei nu străpunseseră ceaţa lui Sydney, se părea că gelozie avusese efect.

Era momentul.

*

Alec privi cum averea lui fermecătoare dispărea cu baronetul blond. Oare Lady Jenner avusese dreptate? Domnişoara Merivale era aproape logodită cu acel bărbat? Byrne nu pomenise nimic despre asta.

Alec îşi dorise să îi fie prezentată femeia cu părul de foc dinainte să afle cine era. Simpla ei rochie o scotea în

evidenţă. Domnişoara Merivale nu alesese albul virginal. Purta un stacojiu cu un model plin de viaţă, asemănător costumelor bogate în nuanţe, pe care Alec le văzuse în Portugalia şi în Spania.

În plus, era mica moştenitoare sugerată de Byrne. Cum de era atât de norocos? Sau blestemat. Fiica moşierului era acum singură pe terasă cu acel afurisit de bărbat. Dacă Alec trebuia să aleagă altă moştenitoare, nu avea să fie fericit. Pentru că aceasta deja îl intriga. Celelalte nu reuşiseră.

Alec îşi puse paharul de şampanie pe masă şi ieşi pe uşile ce dădeau pe terasă, apoi traversă podeaua de marmură până ce zări cuplul. Ascunzându-se după un stâlp, îşi aprinse un trabuc şi încercă să audă conversaţia. Nu trebui să încerce prea tare.

— Kit, recunoaşte, spuse bărbatul timid, eşti supărată pentru că nu te-am cerut oficial în căsătorie.

— Nu sunt supărată, răspunse domnişoara Merivale. Sunt sigură că ai motivele tale.

Vocea ei, directă şi fermă, însă feminină în acelaşi timp, îi plăcu lui Alec la fel de mult că vorbele ei bine alese. Nu suporta femeile care se pisiceau.

— Chiar am, spuse defensiv partenerul ei. În primul rând, nevralgia mamei a revenit şi…

— Să îmi fie cu iertare, Sydney, dar nevralgia mamei tale pare să apară şi să dispară când vrea ea. Dacă amâni să mă ceri până când îşi revine ea, înmormântarea mea o să fie înaintea nunţii.

Vorbi atât de încet, încât Alec se strădui să o audă.

— Mama ta nu pare să mă placă.

— Nu e vorba de tine, ci de familia ta. Crede că sunteţi…

— Vulgari.

Acel cuvânt şoptit de ea îl făcu pe Alec să se încrunte. Nu îl suporta. Îl auzise de prea multe ori în copilărie.

— Nu chiar vulgari, o corectă Sydney. Însă mama nu a fost niciodată de acord cu prietenia dintre tatăl meu şi al tău. Şi tu recunoşti că moşierul era un om aspru şi imoral.

Ca să nu mai zic de mama ta, care e…

— Grosolană. Da, sunt perfect conştientă de defectele familiei mele.

În vocea femeii se simţea atâta demnitate rănită, încât Alec tresări.

— Ştiu ce încerci să spui şi nu te învinovăţesc că nu vrei să ne căsătorim.

— Nu, nu e asta! Ştii că eşti singura femeie pentru mine.

Alec se încordă. La naiba! Pentru un moment, crezuse…

— Am nevoie doar de puţin timp să o conving pe mama, continuă Sydney.

— Nu am timp, replică femeia cu regret. Mama m-a avertizat că, dacă nu o să fiu cerută în căsătorie în următoarele două săptămâni, le va spune tuturor că sunt singură şi va accepta cea mai bună ofertă pe care o s-o primească înainte să plecăm în Cornwall.

Alec ascultă cu atenţie.

— Nu poate să facă asta! protestă Sydney.

— Bineînţeles că nu poate. Ştie că nu aş îi niciodată de acord cu o asemenea uneltire barbară. Dar, până când nu o să accept, viaţa de acasă va fi oribilă, şi chiar avem nevoie de bani.

— Ştiu, oftă Sydney. Atunci dă-mi două săptămâni ca s-o conving pe mama. Dacă nu reuşesc, tot o să te cer în căsătorie.

Alec îşi dădu ochii peste cap. „Cere-o în căsătorie şi termină cu asta sau lasă pe altcineva să-şi încerce norocul!”

— Ce ar putea schimba două săptămâni? întrebă femeia încet.

Era deşteaptă.

— La naiba, Kit, ce vrei de la mine? întrebă Sydney plin de amărăciune. Poate că tu eşti cea care s-a răzgândit şi vrei să te căsătoreşti cu un bărbat mai incitant decât un poet tăcut.

— De exemplu, cu cine?

— De exemplu, cu Iversley, care se tot holba la tine.

Alec muşcă din trabuc ca să nu izbucnească în râs. Ar fi trebuit să se simtă vinovat pentru că îl mâhnise pe acel individ, însă orice bărbat care îşi lăsa mama să îi conducă viaţa atrăgea singur nefericirea în viaţa lui.

— Doar pentru că s-a uitat… spuse ea.

— Şi tu te-ai uitat la el. A ridicat paharul în cinstea ta. În faţa tuturor.

— De unde ştii că nu era un toast în cinstea ta? Tu eşti amicul lui de la şcoală.

Alec se încruntă. Îl ştia pe Sydney de la Harrow?

— Nu am fost niciodată amicul lui, nu avea de ce să închine în cinstea mea. Şi asta o ştii şi tu, altfel nu ai îi roşit atât de tare.

— Cum altfel să reacţionez când un bărbat *sălbatic şi nechibzuit se* uită la mine?

Alec căzu pe gânduri. Nu era la Harrow un tont care făcea versuri şi îl privea mereu cu dispreţ? Ba da, Sydney Lovelace, moştenitorul unui baronet şi băiatul mamei.

— Nu trebuia să-l încurajezi, mormăi Lovelace.

— Mă îndoiesc că un astfel de bărbat are nevoie de încurajări. Oamenii ca el consideră că e misiunea lor să corupă tot ce poartă fustă. Aşa era şi tata.

Dumnezeule, femeia era sinceră! Dar cel puţin înţelegea ipocriziile societăţii, un alt punct în favoarea ei.

— Sincer, Kit, replică Lovelace, uneori ştii mai multe decât ar trebui să ştie o tânără respectabilă despre astfel de lucruri.

— Acum ajungem la esenţa problemei… Cât de mult semăn cu imoralul meu tată, spuse ea amar. Poate că ai dreptate. Pentru că vreau să aflu şi mai multe despre *astfel de lucruri.*

Lui Alec, acea conversaţie i se părea din ce în ce mai fascinantă.

— Dumnezeule, ce vrei să spui?

„Că vrea să îi arăţi acele lucruri, tontule! Atunci nu va mai trebui să o acuzi că flirtează cu străini”.

— Spun că vreau să ştiu ce simţi pentru mine,

răspunse domnişoara Merivale.

— Dar ştii. Eşti singura femeie cu care vreau să mă căsătoresc. Îţi dedic o poezie mâine, la lectură. Ce vrei mai mult?

Acel bărbat era greu de cap. Dacă asta era concurenţa lui, Alec urma să se căsătorească cu ea într-o săptămână.

— Am nevoie de mai mult de un poem de la tine! Vocea ei deveni joasă şi stăruitoare. Pentru numele lui Dumnezeu, am 22 de ani şi nu am fost niciodată sărutată!

— Katherine!

Şocul lui Sydney îl făcu pe Alec să clatine din cap. Era important să respecţi regulile, dar în particular…

— Suntem ca şi logodiţi, continuă domnişoara Merivale, iar oamenii logodiţi se sărută uneori. Chiar şi cei respectabili.

— Da, dar… eu nu m-aş purta niciodată cu atâta lipsă de respect. Şi sunt sigur că nici tu nu ţi-ai dori asta.

— Ai fi surprins, şopti ea.

Alec se abţinu să nu râdă. Cuprins de dorinţa de a vedea, nu doar de a auzi acea conversaţie fascinantă, ieşi puţin din spatele stâlpului. Lovelace avea o expresie panicată, însă domnişoara Merivale stătea dreaptă, cu obrajii înroşiţi şi cu o expresie care îl implora.

Lovelace era ori prost, ori orb, ori nebun. Ce bărbat în toate minţile ar fi putut rezista unei asemenea femei? Oare exista altă femeie? Lovelace nu părea însă genul.

— Îţi jur că nu ştiu ce te-a apucat, spuse Sydney. Este vorba de Iversley, nu-i aşa? Din cauza lui eşti confuză şi te gândeşti la lucruri la care nu ar trebui. Cu toastul şi flirtul lui…

— Nu are legătură cu el! strigă femeia. Nici măcar nu îl cunosc. Dar pun pariu că m-ar săruta dacă i-aş cere-o!

După ce spuse aceste cuvinte, îşi puse mâna la gură îngrozită.

Însă era prea târziu, se gândi Alec. „Ai rănit mândria amărâtului. Nici măcar un bărbat ca Lovelace nu o să accepte asta”.

Lovelace se îndreptă rigid.

— Dacă ăsta e genul de comportament nechibzuit pe care îl cauţi, poate că nu aş îi soţul potrivit pentru tine. Dar, dacă vrei un bărbat care vede dincolo de superficialitatea fizicului şi care te adoră pentru isteţime şi comportamentul responsabil, ştii unde să mă găseşti.

Lovelace se întoarse pe călcâie şi intră din nou în sala de bal.

Domnişoara Merivale rămase în urmă.

Alec păşi din umbră.

— Domnişoară Merivale, se întâmplă să ai dreptate. Cu siguranţă, te-aş săruta dacă mi-ai cere-o.

Capitolul 3

Uneori, comportamentul respectabil din public al unei femei nu face decât să ascundă setea ei pentru pasiune.

Anonim, *Retorica unui crai*

Lui Katherine nu-i venea să creadă. Ce căuta Lord Iversley pe terasă? Era destul de neplăcut că tocmai se certase groaznic cu Sydney, dar să existe un martor la umilinţa ei… Dacă ascultase toată conversaţia?

— De când stai acolo? se bâlbâi ea.

— De destul timp.

Lumina lunii strălucea pe trăsăturile lui chipeşe, în timp ce el o fixa cu o privire de prădător.

Ce ochi incredibili avea! Direcţi, intenşi şi de un albastru nepământean. Deşi nu putea să aibă mai mult de 27 de ani, ochii lui spuneau că ştiau secrete despre viaţă şi despre lume dincolo de orizontul ei. Poate chiar şi despre ea, în funcţie de cât de mult auzise.

Katherine se simţi umilită.

— De ce ne spionezi?

El îşi aruncă trabucul pe jos şi îl stinse cu piciorul.

— Am ieşit doar ca să fumez.

— Nu e politicos să asculţi conversaţiile altor oameni.

— E la fel de politicos ca atunci când vorbeşti despre alţii pe la spatele lor. Nu ştiam că sunt chiar un ticălos.

Faţa îi luă foc. Se simţea oribil.

— Nu am vrut să… este… Dumnezeule, probabil crezi că suntem groaznici!

— Nu m-a deranjat. Mai ales după ce ţi-am auzit rugămintea.

Vocea lui joasă şi zâmbetul provocator îi dădură fiori de plăcere.

— Rugămintea mea?

— Ai 22 de ani şi nu ai fost sărutată niciodată. Eu sunt pregătit să-ţi îndeplinesc dorinţa. Aşa cum ai spus că aş face-o.

O străbătu un fior, dar îl ignoră. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie curtată de un asemenea bărbat. Mai ales când singurul lui scop era seducţia. Poate că Sydney avea dreptate în privinţa rochiei. Poate că lordul îşi făcuse o idee greşită despre castitatea ei. Dacă nu era atentă, îl putea pierde şi pe Sydney şi şi-ar pierde şi virtutea.

— Îţi mulţumesc pentru ofertă, lord, dar nu mă cobor într-atât încât să implor un străin să mă sărute.

— Nu sunt chiar un străin. Păşi spre ea cu graţia leneşă a unui tigru. Am aflat destul de multe despre tine în ultimele zece minute.

Se opri la doar câţiva centimetri distanţă.

— Eşti directă, practică şi…

— Doritoare? Nu de asta eşti aici? Pentru că i-am cerut lui Sir Sydney un sărut, iar tu ai auzit?

Ochii lui o răvăşeau.

— Eu aş spune că eşti curajoasă. Şi sinceră. Îţi urmăreşti scopul fără scuze. Admir trăsătura asta la oricine, dar mai ales la o femeie.

— De ce mai ales la o femeie?

O umbră îi eclipsă zâmbetul îndrăzneţ.

— Pentru că femeile sunt învăţate prea des să facă tot ce li se spune fără să pună întrebări. Iar acest lucru nu e

înţelept pentru nimeni.

— Ciudat sfat venind de la un bărbat care abordează o tânără singură.

Zâmbetul îndrăzneţ reveni.

— Nu te abordez. Doar confirm ceea ce ai afirmat deja, că te-aş săruta dacă mi-ai cere-o.

Privirea lui i se plimbă uşor pe gât, către sâni, apoi spre stomac şi mai jos. Îndrăzneaţă şi seducătoare, o ardea oriunde o atingea.

— Crede-mă, dacă aş fi fost în locul lui Lovelace, nu ar fi trebuit să-mi ceri nimic.

În ciuda bătăilor inimii care îi răsunau în urechi, încercă să pară relaxată şi rafinată.

— Nu am nicio îndoială în privinţa asta, ţinând cont de ce am auzit despre tine.

Ochii lui se micşorară.

— Adică?

— Sunt sigură că ştii povestea. Tânărul lord iresponsabil se poartă urât, e trimis în străinătate ca să stea departe de probleme şi se plimbă pe tot continentul până când tatăl lui moare. Apoi lordul – mai în vârstă, dar nu mai înţelept – se întoarce acasă, ca să vadă ce haos poate să provoace aici.

Amuzamentul îi strălucea în ochi.

— Ce inteligent din partea ta să îmi reduci viaţa la un clişeu!

— Cât de nechibzuit din partea ta să-l transformi într-unul.

Amuzamentul dispăru.

— Aşadar, crezi ce se spune despre mine?

— Comportamentul tău confirmă asta.

Se apropie de ea, până când ea îi privi direct obrajii sculptaţi şi sprâncenele care îi dădeau o înfăţişare sălbatică.

— Iar eu credeam că îi poţi oferi unui bărbat prezumţia de nevinovăţie. Lui Lovelace i-ai oferit-o din plin.

Katherine se înroşi.

— Ştiu că, în ciuda tuturor defectelor lui, Sydney ţine

foarte mult la mine.

— Dar nu destul ca să te sărute când îi ceri asta.

— Nu înţelegi…

— Ba da. E prea laş ca să îşi înfrunte mama, aşa că dă vina pe tine şi pe familia ta pentru lipsurile lui. Se apropie de ea şi îi şopti: Dar eu nu sunt un laş şi, în plus, obţin ce vreau, Katherine.

Ca însuşi Alexandru cel Mare, care cucerise nu numai Asia, ci şi mai multe femei. Oare de ce vocea lui aspră făcea ca numele ei să sune la fel de exotic ca al Cleopatrei?

— De unde îmi ştii numele?

— Pe lângă faptul că Lovelace l-a folosit, am întrebat-o pe Lady Jenner de tine.

Fu cuprinsă de entuziasm. Niciun bărbat nu se mai interesase de ea. E adevărat că abia ieşise în societate, dar tot era flatant.

Probabil tocmai de asta o spusese. Ea miji ochii.

— Nu ar trebui să-mi spui Katherine. Nu e potrivit.

— Preferi Kit? Nu cred că ţi se potriveşte la fel de bine.

Se pricepea foarte bine la jocul ăsta. Probabil la 12 ani memorase *Retorica unui crai.* Complimentele lui îi răvăşeau gândurile tocmai când gândirea raţională era crucială.

Se forţă să pară neafectată.

— Prefer domnişoara Merivale. De fapt, până când nu suntem prezentaţi oficial, nu ar trebui să-mi vorbeşti.

El râse.

— Nu eşti cam strictă în ceea ce priveşte decenţa unei femei necăsătorite, care în urmă cu numai câteva clipe îşi dorea un sărut în lumina lunii?

Ea îşi ridică bărbia.

— Eu şi Sydney suntem aproape logodiţi.

— Şi se pare că vrea să ţină lucrurile aşa pentru totdeauna.

Deşi asta era şi părerea ei, nu suporta să i-o audă un pierde-vară care trăgea cu urechea.

— Nu ştii nimic despre el. E un poet împlinit, respectat pentru versurile lui, un bărbat mai bun decât tine, cu tot cu

titlul tău.

— Nu am nicio îndoială. Dar el nu o să te sărute, iar eu o s-o fac.

O prinse de cureaua aurie şi o trase spre el.

Pulsul ei dansă frenetic.

— Nu vreau să mă săruţi, protestă ea slab.

El îi aruncă un zâmbet în derâdere.

— Nu? Atunci de ce mai eşti aici şi nu ai fugit înăuntru, ca să fii alături de peţitorul tău lipsit de vlagă?

Nu era de mirare că îi lăsase impresia asta. Luându-l prin surprindere, îşi eliberă cureaua, după care se îndreptă repede spre uşa terasei.

Reuşi să facă numai câţiva paşi, când el o prinse de cot.

— Hai, nu pleca! Nu te vede nimeni dacă încalci o regulă sau două.

O străbătu un fior când el îşi plimbă mâna pe braţul ei gol ca să o ia de mână. Ce simţea trebuia să fie teamă. De ce nu se opusese când el o trăsese ca să stea între el şi balustradă?

Pentru că uneori se sătura să tot fie responsabilă. De la moartea bunicului, ea fusese cea care supraveghea servitorii, vorbea cu negustorii şi îşi educa fraţii.

Chiar şi aşa, nu trebuia să uite lecţia zilnică pe care o învăţase din comportamentul părinţilor ei: nechibzuinţa ducea la ruină.

— Sydney spune că te pricepi la încălcarea regulilor.

— Tot el spune că nu ar trebui să fii sărutată. Dar ai nevoie de asta.

Contele îşi puse mâinile pe marmură, de o parte şi de alta, ca să fie prinsă în braţele lui.

— De ce nu profiţi de un bărbat care vrea să-ţi împlinească dorinţa?

Cât de inteligent din partea lui să facă să pară că, de fapt, *ea* profita de *el!*

— Nu vreau să deranjez, spuse ea sarcastic. Sunt sigură că eşti prea ocupat cu toate femeile ca Lady Jenner, ca să mai ai timp pentru una ca mine.

— Cel puţin, nu sunt ocupat să îi cânt în strună mamei mele.

Replica asta o duru, mai ales că reflecta cele mai adânci frici ale ei. Înghiţi în sec.

— Sydney o să mă sărute la momentul potrivit.

Contele nu păru convins.

— Să spunem că, în cele din urmă, o s-o facă. Respiraţia lui caldă îi mângâia obrajii. Poate în noaptea nunţii, dacă o să vină vreodată. Asta nu înseamnă că nu te pot săruta în seara asta… ca să poţi face comparaţie în viitor.

— De ce aş vrea asta?

— Pentru ca, atunci când o să fii prinsă într-un mariaj foarte plictisitor cu foarte plictisitorul tău Sydney, să ştii exact ce pierzi.

— Şi presupun că tu îmi poţi arăta asta.

— Cu siguranţă.

— Spune-mi, te rog, majoritatea femeilor îţi consideră aroganţa atrăgătoare?

Îi aruncă un zâmbet trist.

— Nu am încercat asta cu nimeni altcineva în afară de tine.

— Am mari îndoieli în privinţa asta.

Când ochii lui se întunecară, ea adăugă:

— Am auzit că ai foarte multă experienţă cu femeile. Nu ai nevoie de mine ca să mă adaugi pe listă.

— Dar tu ai nevoie de mine ca să mă adaugi pe lista ta. Pentru că, dacă stai după Sydney, e posibil să aştepţi o viaţă întreagă.

Adevărul acelei afirmaţii o lăsă fără cuvinte. Şi aşa rămase până când Lord Iversley îşi coborî capul.

Era adevărat că el îi dădu destul timp să protesteze. Preţ de o clipă lungă, buzele lui rămaseră la distanţă de doar o respiraţie de-ale ei. Pentru că ea nu făcu nimic, el consideră că primise acordul ei. Şi chiar aşa era. Katherine ardea de curiozitate.

Însă, în clipa în care buzele lor se întâlniră, ea ştiu de ce curiozitatea era atât de periculoasă. Deşi mintea îi era

revoltată, corpul ei se lăsă pradă clipei, exact cum ar fi făcut desfrânata neruşinată din ochii lui Sydney.

Apoi contele îşi lipi buzele de ale ei, iar Sydney deveni lipsit de importanţă. El niciodată nu mirosise a fum, şi a secrete şi, cu siguranţă, nu îi făcuse pulsul s-o ia razna decât în visele ei.

Acum visele ei nu aveau să mai fie niciodată la fel. Dar cum ar fi putut să ştie că un sărut putea îi atât de delicios, chiar şi cu bărbatul nepotrivit? Iar Lord Iversley era cu siguranţă bărbatul nepotrivit. Păcat însă că săruta incredibil, buzele lui plimbându-se peste ale ei uşor, subtil…

Katherine se dădu la o parte. Cum de îl lăsase să meargă aşa departe?

— Destul! Mi-ai arătat ce înseamnă un sărut. Acum dă-mi drumul!

El îi prinse bărbia cu două degete şi îi îndreptă faţa către a lui.

— Dar un sărut înseamnă mai mult decât atât. Mult mai mult.

— Cum este posibil? spuse ea, apoi se blestemă că pusese acea întrebare.

Privirea lui o ardea în timp ce se plimba peste obrajii ei roşii şi peste bărbia tremurândă. Când îi ajunse la gură, un foc începuse să ardă în ea.

— Pot să-ţi arăt dacă vrei.

Dacă era mai mult, poate că ar fi trebuit să vadă despre ce era vorba, ca să nu pară total lipsită de experienţă când Sydney avea să o sărute, în sfârşit.

— Presupun că poţi să îmi arăţi, dar numai pentru o clipă, adăugă ea repede.

Cu un zâmbet, el îi mângâie senzual buza de jos cu degetul mare.

— Ce buze dulci ai! Lasă-mă înăuntru.

Înăuntru? Înainte să pună întrebări, el se aplecă să o sărute din nou, dar de data asta îi apăsă bărbia cu degetul mare, îndemnând-o să deschidă gura. Apoi limba lui alunecă în gura ei.

„Oh, *înăuntru!* Deci asta a vrut să spună. Cât de…

ciudat. Şi fierbinte. Îndrăzneţ, şi captivant, şi…”

Limba lui se retrase, doar ca apoi să intre din nou. Repetă mişcarea intimă până când ea deveni prea tulburată ca să mai gândească, prea ameţită ca să mai stea în picioare. Se prinse strâns de umerii lui.

Cu un geamăt, el se lipi de ea. Braţul lui o prinse de talie, lipind-o de el de la sâni până la coapse, aprinzând focul acolo unde corpul lui îl atingea pe al ei.

Dumnezeule, nu crezuse că un sărut putea fi atât de minunat! Şi nechibzuit. Orice lucru atât de intens şi de plăcut trebuia să fie nechibzuit. Trebuia să-l oprească.

În schimb, se prinse şi mai strâns de gâtul lui, savurând fiecare clipă a sărutului. Şi dură precum un ospăţ de senzaţii care îi depăşeau experienţa. Mirosea fumul din respiraţia lui, gusta dulceaţa şampaniei de pe limbă, simţea cum umerii i se încordau sub degetele ei în timp ce sărutul lui devenea mai dur, mai rapid, mai sălbatic, până când capul ei pluti, iar corpul i se mişcă odată cu trupul lui subţire şi tare, aşa cum îşi imaginase că ar face Sydney dacă…

„Sydney! Dumnezeule!”

Împingându-l pe conte, opri sărutul. Pentru o clipă, amândoi se priviră, respirând prea greu pentru decorul în care se aflau.

Cumva, reuşi să-şi recapete vocea.

— Mulţumesc. A fost o lecţie iluminatoare. Acum te rog să mă scuzi.

Inima îi bătea cu putere şi vru să plece înainte să-şi piardă controlul de tot. Însă acea mână blestemată o îmbie încă o dată să rămână. Ea îl privi.

— Trebuie să-mi dai drumul până când nu vine mama să mă caute.

Sau, şi mai rău, până când Sydney avea să-i descopere împreună.

Tonul ei impunător îl făcu să zâmbească.

— Trebuie?

Panica i se învolbură în piept.

— Te rog!

Zâmbetul lui dispăru. O privi cu atenţie.

— Te temi să continui lecţia, draga mea?

Întrebarea o lăsă fără cuvinte. Presupusese că era doar un moft de-al lui, dar dacă voia să spună mai mult...

Nu, era absurd. Contele de Iversley putea avea orice femeie şi-ar fi dorit, nu avea nevoie să seducă o virgină. Iar dacă era într-adevăr atât de sălbatic şi de nechibzuit pe cât spunea toată lumea, atunci cu siguranţă nu voia să se aşeze la casa lui, să aibă o soţie.

— Lecţia s-a terminat, spuse ea ferm.

— Cu siguranţă e o lecţie care merită repetată.

— Cu siguranţă nu, Lord Iversley.

Pentru prima oară în acea seară, furia îi întunecă trăsăturile.

— Spune-mi Alec, nu Lord Iversley. Vreau să te gândeşti la mine doar ca la Alec. O trase mai aproape. Iar Alec e pregătit să repete lecţia sărutului.

— Nu, nu putem face asta. Clătină din cap şi se împotrivi. Trebuie să plec, Alec. Te rog!

O licărire periculoasă apăru în ochii lui. Apoi dispăru, fiind înlocuită de un zâmbet în care nu avea încredere totală.

— Foarte bine. Pentru moment. Îi dădu drumul la braţ. Dar te avertizez: nu e ultima oară când o să mă vezi.

— Trebuie să fie, protestă ea. Mă căsătoresc cu Sydney.

— Da?

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, simpla lor existenţă punându-i sub semnul întrebării toate planurile de viitor.

— Da, aşa că îţi sugerez să mă laşi în pace de acum încolo.

Când se întoarse şi intră în sala de bal, se auzi şoptind:

— Slabe şanse să se întâmple asta, dragă Katherine.

Capitolul 4

O femeie e ca o cutie încuiată. Dacă dai buzna, rişti să o distrugi. Un bărbat înţelept găseşte cheia.

Anonim, *Retorica unui crai*

Încântat de triumful lui, Alec o privi cum pleca, rochia ei strălucitoare scoţându-i în evidenţă fiecare unduire a şoldurilor. Priveliştea îi făcea sângele să îi pulseze în tâmple.

Acum nu voia doar să se căsătorească cu ea, ci şi să se culce cu ea. Cât mai curând posibil.

Voia s-o guste din nou, să îi exploreze părul cu mâinile. Să o aşeze pe pat şi să o dezbrace. Să descopere dacă pielea îi era la fel de lăptoasă şi de imaculată sub rochia exotică precum era pe gât şi în zona decolteului. Sau dacă pistruii neastâmpăraţi împrăştiaţi pe nas apăreau şi pe talia ei subţire sau pe picioarele lungi.

„Atenţie, omule, aminteşte-ţi regulile! Nu te lăsa condus de dorinţă. O să fie a ta destul de repede”.

Da, avea să fie a lui. Katherine nu-şi dăduse seama de asta, dar îi dezvăluise un secret datorită căruia o putea seduce. Sub decenţă şi bun-simţ, se afla o pasiune sălbatică, ţinută cu greu în frâu de dojenile lui Lovelace şi de felul în care fusese crescută.

Alec înţelegea foarte bine cum era să îţi doreşti să scapi din strânsoare. Spre deosebire de Lovelace, el era dispus să o elibereze şi să alerge cu ea când erau singuri, asta era portiţa către inima ea. Alec dresase destui cai ca să ştie că nu poţi ţine prea mult o iapă sălbatică în captivitate. Katherine trebuia să se dezlănţuie, iar el era cel care avea să o elibereze pe păşune.

Dar urma să fie *numai* pe păşunea lui.

Zâmbind plin de el, se întoarse în sala de bal. Poate că avea să o invite la dans. Asta menţinea tensiunea.

Alec simţi că se apropia cineva, când îl văzu pe Gavin Byrne cu un pahar de şampanie în mână, cercetând mulţimea. Alec ridică dintr-o sprânceană.

— Mă verifici?

— Mă asiguram că Eleanor a invitat-o pe mica noastră moştenitoare, aşa cum a promis.

— Lady Jenner a fost de mare ajutor. Chiar mai mult decât ar fi vrut.

Byrne zâmbi.

— Ţi-a făcut avansuri? Când Alec păru surprins, Byrne adăugă: Nu-mi fac iluzii în ceea ce o priveşte pe actuala mea amantă. Are un apetit crescut şi nu mă deranjează dacă încearcă să se sature. Nici eu nu îi sunt fidel.

— Presupun că nu ar trebui să mă mire, replică Alec rigid.

Byrne râse.

— Viaţa ta în străinătate nu a fost atât de sălbatică şi de nechibzuită cum spun oamenii, nu-i aşa?

Alec îl străfulgeră cu o privire.

— De ce spui asta?

— M-am informat. Byrne învârti şampania în pahar. Am descoperit că fratele meu mai mic este mai interesant decât credeam. De ce nu ne-ai spus că tu eşti Alexander Black, cel care poate călări la galop, iar în acelaşi timp poate face o gaură printr-o prună de la o distanţă de o sută de paşi?

Alec îşi mută privirea.

— Mai degrabă printr-un pepene galben. Obiectul se micşorează cu fiecare nouă poveste. În curând, o să trag într-o sămânţă de muştar.

— Tot e impresionant.

— Un şiretlic, nimic mai mult.

— Poate, dar nu e o abilitate obişnuită pentru un lord. Ai învăţat să faci asta în străinătate?

— Să zicem că aşa e.

După ce unchiul lui Alec îl văzuse perfecţionându-şi călăritul după ce învăţase diverse mişcări de la nomazi, îi ordonă să prezinte regulat un spectacol în faţa prietenilor lui. Alec fusese de acord, preferând călăritul în defavoarea altor sarcini.

Asta până când, la 19 ani, aflase ce le spusese unchiul

lui prietenilor săi – că Alec era bastardul unui ţigan, ceea ce explica abilitatea lui legată de cai şi exilul în Portugalia. Dintre toate minciunile pe care unchiul lui le-ar fi putut spune, era ironic că o alesese pe cea care era cel mai aproape de adevăr.

În acea zi, Alec părăsi casa unchiului său, iar *tatăl* lui nu-i mai dădu alocaţia, pentru a-l obliga să se întoarcă în cuşca pe care i-o alesese cu grijă. Însă Alec se săturase deja de cuşti.

— Cum ai aflat despre abilităţile mele la călărit? întrebă Alec.

— Am vorbit cu proprietarul hotelului Stephens. A spus că i-ai salvat viaţa când era în cavalerie. A zis că nu ar fi scăpat de sabia unui francez dacă nu l-ai fi învăţat să călărească la fel ca tine.

— Exagerează.

— Nu cred. Altfel, nu ţi-ar fi oferit cazare gratuită. În plus, deja auzisem de curajosul Alexander Black. Eşti o legendă în cercurile iubitorilor de cai.

— Tu nu te învârti în aceste cercuri.

— Cine crezi că finanţează pariurile din Derby? Byrne sorbi cu nesaţ din şampanie. E adevărat că Wellesley te-a angajat să predai cavaleriei engleze după ce te-a văzut antrenând recruţi portughezi?

Alec ridică din umeri.

— Mi-a plăcut munca şi trebuia să-mi câştig traiul.

— Ai fi putut profita de statutul tău de lord.

— Să-mi folosesc titlul ca să obţin credit? Sau ca să câştig invitaţii în casele unor oameni precum tatăl meu? Nu, mulţumesc. Am preferat să lucrez cu caii. Şi câştigam destul ca să mă întreţin.

Byrne se uită la Alec.

— Dar pun pariu că nu câştigai suficient ca să-ţi permiţi hainele fine pe care le porţi acum.

— Ai fi uimit cât de uşor poate un conte să obţină credit la cei mai buni croitori atunci când nimeni nu ştie că e falit.

— Credeam că nu vrei să-ţi măreşti datoriile.

— Nu pot cuceri o moştenitoare dacă am haine jerpelite, nu-i aşa?

— Aşa e. Trimite-mi facturile pentru croitor.

Alec se încordă.

— Ţi-am spus că nu vreau banii tăi.

— Poţi să mi-i dai înapoi după ce te căsătoreşti. Dacă nu o să dureze prea mult.

Pe Alec îl trecu un fior. Ar fi preferat să fie dator unui croitor decât fratelui său vitreg machiavelic. Pe de altă parte, nu avea nevoie ca alţi străini să îl preseze.

— Foarte bine, spuse el. Îţi accept oferta generoasă.

Byrne râse.

— Chiar urăşti asta, nu-i aşa?

— Să cerşesc? Să accept actele de caritate? Nu suport!

Dar ura şi faptul că toţi arendaşii din Edenmore stăteau în case cu acoperişuri găurite şi ferestre sparte, doar pentru că *tatăl* lui nu mai avea bani pentru întreţinerea moşiei. Iar grajdurile, care în trecut aveau cei buni cai din Anglia, mai adăposteau două mârţoage şi un cal pentru transport. Chiar şi pădurea din sud fusese prădată de braconieri, iar el, un băiat singur, dar cu iniţiativă, nu putea să prindă nici măcar un iepure cu…

Nu, nu trebuia să devină sentimental. În privinţa asta greşise mama lui, care îşi dorise afecţiunea pe care soţul ei nu i-o oferise şi devenise victima perfectă a farmecelor prinţului. Alec nu avea să fie la fel de nesăbuit. Înţelesese regulile pe care mama lui nu le pricepuse şi voia să le respecte. Dar, când avea să îşi pună la punct moşia, intenţiona să spună înaltei societăţi să putrezească în iad.

— Exact asta merit pentru că nu mi-am făcut datoria atâta timp. Apropo, de ce nu mi-ai spus că domnişoara Merivale este aproape logodită?

— Nu e ceva ce merită pomenit. Societatea a aşteptat ani întregi anunţul logodnei lor. Bărbatul acela nu are cum să fie interesat de ea cu adevărat.

— E posibil să ai dreptate.

Privirea lui Alec se opri asupra lui Katherine. Probabil

se împăcase cu peţitorul ei poet, pentru că acum vorbeau cu doamna Merivale.

— Nu pare să o dorească îndeajuns de mult cât să rezolve problema. Şi nu cred că are nevoie de banii ei.

— Deloc. Câştigă cel puţin 20.000 de lire pe an. Deşi am dubii că există vreun bărbat care să refuze să i se dea 100.000 de lire.

Alec îl privi atent.

— Eşti sigur că e atât de mult? Domnişoara Merivale nu se poartă ca o moştenitoare, iar Lady Jenner spune că moşierul le-a lăsat doar o proprietate mică.

— Nici măcar Eleanor nu ştie că domnişoara Merivale va moşteni o avere de la bunicul ei când se va căsători.

— Ai crede că doamna Merivale ar vrea să spună asta în gura mare.

— Şi-a pus speranţele în Lovelace. De ce să apeleze la vânătorii de avere când are deja un peţitor bogat la îndemână?

— Aşadar, mama ei e de partea lui Lovelace.

— Crede-mă, ar primi cu braţele deschise orice gentleman prezentabil. Deşi cred că preferă unul bogat, care nu va avea nevoie de averea fiicei ei pentru mai mult decât plata datoriilor moşierului.

— Mai ales datoria faţă de tine.

Byrne ridică din umeri.

— Nu e vina mea că Merivale nu ştia să joace. Sau că a murit înainte să pună mâna pe averea fiicei lui ca să mă plătească.

— Iar din moment ce Lovelace tot amână cererea în căsătorie, te-ai gândit să mă bagi pe mine în joc ca să înclini balanţa spre tine.

Byrne zâmbi.

— Nu strică să fiţi doi peţitori. Chiar dacă nu o cucereşti, e posibil să-l faci pe Sir Sydney să o ceară mai repede. Pentru mine, rezultatul este acelaşi. Domnişoara Merivale pune mâna pe avere, mama ei îmi va plăti cele 5.000 de lire pe care mi le datorează şi toată lumea e fericită.

— Cu alte cuvinte, nu-ţi pasă dacă eu voi fi cel care o seduce atât timp cât tu obţii banii.

Byrne îşi îndepărtă o floare de cireş de pe haină.

— Dacă nu îţi place competiţia, spune-mi, şi o să-ţi găsesc altă moştenitoare.

— Nu, zise Alec, fiind surprins de cât de repede răspunse. Nu, o vreau pe ea. Dar nu îmi place să fiu manipulat. De la bun început ai vrut ca eu şi Lovelace să devenim rivali, nemernic prefăcut!

— Prefăcut? Nu sunt eu cel care se căsătoreşte pentru bani sau îi ascunde acest lucru minunatei domnişoare Merivale, nu-i aşa?

Alec îl privi.

— De ce să îi spun acum şi să distrug totul?

— Pentru că oricum o să afle. Iar când va descoperi că a fost păcălită să renunţe la dragul ei poet pentru un conte sărac a cărui moşie e în paragină, va trebui să plăteşti.

— Nu se va întâmpla asta dacă am un cuvânt de spus, replică Alec. Nu va avea niciun motiv să se plângă de mariajul nostru, chiar dacă am avere sau nu. Alec avea de gând să se poarte mai frumos cu ea decât se purtase bătrânul conte cu mama lui. Ştiu cum să fac o femeie fericită.

— Asta datorită desfrâului trăit în străinătate.

Alec ignoră sarcasmul lui Byrne.

— E adevărat că taberele militare oferă puţine astfel de ocazii, dar am avut destule femei.

Ocazionala servitoare din tabără, soţia plictisită a unui ofiţer şi, pentru scurt timp, o amantă portugheză.

— Ai de gând să-i spui domnişoarei Merivale ce ai făcut, de fapt, în străinătate?

— Să-i explic de ce moştenitorul unui conte a considerat că trebuie să se descurce singur? Nu prea cred. Va trebui să mă accepte aşa cum sunt.

— Ceri destul de mult, spuse Byrne în timp ce îl tachina cu privirea. Mai ales când în joc e Lovelace, gentlemanul suprem. Şi dacă e îndrăgostită de el…

— Nu este. „Altfel, nu m-ar fi sărutat niciodată cu

atâta entuziasm”. Crezi că n-am şanse, dar o să vezi că o s-o fur pe tânără de sub nasul lui Lovelace înainte să-şi dea seama ce s-a întâmplat. O să-i pun lanţul în jurul gâtului atât de lejer, încât o să-şi dea seama că a fost prinsă numai când va merge la pas. Alec se uită prin sala de bal. Acum te rog să mă scuzi, dar trebuie să găsesc pe cineva care să mă prezinte oficial viitoarei mele soţii.

Era timpul să urmeze regulile. Asta, până când putea să rămână din nou singur cu ea.

*

Katherine trebuia să fie uşurată că Sydney îi iertase *ieşirea,* aşa cum o denumise el, şi reveniseră la comportamentul lor obişnuit.

Păcat că ea nu putea face la fel. Gândurile îi tot zburau la sărutul lui Lord Iversley, surprinzător de tandru, apoi fierbinte, apoi…

De ce nu putea să-l uite? Fusese o experienţă interesantă, atâta tot. Gustase pasiunea şi fusese îndeajuns. Trebuia să fie suficient, doar se căsătorea cu Sydney.

— Draga mea, mergem să vizităm sala de jocuri de cărţi? întrebă Sydney, întinzându-i braţul, ca un gentleman adevărat.

Nu semăna deloc cu un anumit conte care o lipise de balustrada de marmură şi îşi permisese libertăţi cu gura lui, şi mâinile, şi…

La naiba cu el!

— Da, ar fi minunat.

Mama ei însă îi întrerupse.

— Este frumos din partea ta, Sir Sydney, să îi acorzi atâta atenţie lui Katherine, dar trebuie să-i permiţi să vorbească şi cu alţi admiratori. Voi doi nu sunteţi promişi oficial unul celuilalt.

Katherine îşi dori să o înghită pământul. Mama ei era la fel de subtilă ca un topor.

— Mamă, ştii foarte bine că nu am alţi admiratori.

— Prostii, insistă mama ei. Domnul Jackson a întrebat de tine mai devreme. Mi s-a mai spus că noul conte de Iversley te privea, deşi nu ştiu sigur care e. Să mi-l arăţi, ca să te pot prezenta.

— Mamă! Katherine protestă, în timp ce Sydney se înroşi. Nu vreau să fac cunoştinţă cu Lord Iversley. Ştii ce se spune despre el.

— Ştiu că Lady Janner susţine că venitul lui este…

— Sydney, o întrerupse Katherine, fii amabil, îmi aduci ceva de băut? Mi s-a făcut sete de la atâta dans.

Uitându-se când la ea, când la mama ei, Sydney îi dădu drumul la braţ şi făcu o plecăciune.

— O să fiu fericit să-ţi aduc orice doreşti.

Apoi, spre surprinderea ei, îi luă mâna şi i-o sărută. Când se îndreptă, avea un zâmbet timid.

— O să număr minutele până ne vom vedea din nou.

În timp ce se grăbea spre camera cu băuturi, Katherine îl urmări cu privirea. Sydney chiar îi sărutase mâna? Oare îşi dăduse, în sfârşit, seama că o neglijase?

— Frumos lucrat.

Privirea mamei îl urmări pe baronet până când acesta dispăru în spatele unei uşi cu boltă, decorată cu multe flori de cireş.

— Să presupun că Sir Sydney în sfârşit a…

— Nu presupune nimic, mamă. Sydney nu e pregătit să vorbească despre căsătorie. Dar imediat ce o să se simtă mama lui mai bine…

— Mama lui! Este momentul să renunţi la dragul Sir Sydney şi să te orientezi spre altcineva. Eşti prea bătrână ca să pierzi ani aşteptându-l.

— Da, mâine-poimâine o să cad de pe fotoliu şi o să-mi rup şoldul. Şi atunci ce o să se întâmple cu mine?

Mama ei se încruntă.

— Ai face bine să ai grijă la limba aia ascuţită, domnişoară! Bărbaţilor nu le plac femeile obraznice. Asta ar fi trebuit să-ţi spună tatăl tău când îţi umplea capul cu tot felul de prostii despre cărţi şi numere.

Katherine îşi ridică mândră capul.

— Există şi bărbaţi cărora le plac femeile inteligente.

Cel puţin aşa părea să fie Lord Iversley. Nu că ar fi contat câtuşi de puţin părerea lui.

— Presupun că te referi la Sir Sydney. Dar el nu te-a cerut, nu? Aşa că oferă această şansă altui bărbat. Dacă nu poţi să-l determini pe Sir Sydney să facă asta, nu o să-ţi atingi scopul.

— Vrei să spui scopul *tău.*

Mama ei ridică din umeri.

— Al tău. Al meu. Al familiei. E acelaşi lucru. Îşi coborî vocea, adoptând un ton jos, care nu funcţionase niciodată cu soţul ei, însă pe Katherine o făcea să se simtă vinovată. Nu vreau decât ce e mai bine pentru noi, draga mea. Fratele tău pur şi simplu trebuie să meargă la Eton, iar surorile tale trebuie să îşi petreacă fiecare sezon aici, în oraş, până ce se căsătoresc…

— Eu niciodată nu am făcut asta, sublinie Katherine.

— Pentru că tu îl ai pe Sydney. În plus, nu aveam bani pentru mai mult de un sezon.

Asta aşa era. Iar tatăl ei nu îşi dorise niciodată ca soţia şi fiica lui să se afle în oraş în timp ce el se purta ca un burlac.

Dar asta nu o deranjase prea tare. Viaţa ei liniştită din Cornwall era suficientă pentru ea. Iar atunci când se plictisea să-şi supravegheze surorile şi să le refacă rochiile pentru a economisi bani, îl avea pe Sydney, cu care vorbea despre poezii. Asta, când el nu avea grijă de mama lui.

Era prea laş ca să-şi înfrunte mama.

Blestemat să fie afurisitul conte de Iversley, cu criticile şi remarcile lui alunecoase! Şi cu săruturile lui nepotrivite, deloc înţelepte, dar captivante, care aruncaseră o umbră asupra speranţelor ei pentru un viitor cu Sydney. Nici măcar criticile mamei ei nu reuşiseră să facă asta.

— Stai dreaptă, Katherine! o atenţionă mama ei. Gazda noastră vine spre noi. Avem noroc că ne-a invitat, oamenii de viţă nobilă vin la evenimentele ei şi…

În timp ce mama ei vorbea, Katherine se uită în direcţia în care dispăruse Sydney. Dacă s-ar fi grăbit, ar fi

putut scăpa de spectacolul oferit de mama ei, care pupa picioarele sau mai bine zis pantofii de dans ai lui Lady Jenner.

— Dumnezeule, dar vine cu un bărbat, unul care arată sălbatic!

— Cine?

Katherine urmări privirea mamei ei şi o văzu pe gazda lor cum se apropia la braţ cu Lord Iversley. „Oh, nu! Nu el!”

— Nu ştiu de ce e aşa de drăguţă cu acel bărbat. Probabil e amantul ei, vreun ofiţer prost crescut. Dar aceia de obicei poartă uniformă…

Katherine nu şi-l putea imagina pe Lord Iversley în uniformă, ci numai în costum, cu un trabuc şi un pahar de coniac. Ca bărbaţii din cartea scandaloasă a tatălui ei, în care un bărbat se distra cu o femeie uşuratică.

Genul de femeie care l-ar lăsa să o sărute, de două ori, pe terasă.

Inima începu să-i bată cu putere. Doar nu era atât de neruşinat încât să dezvăluie acest lucru!

— Nu trebuie să dansezi cu el, să ştii, chiar dacă te invită. Serios, nu înţeleg de ce îl aduce Lady Jenner aici.

— Mamă…

— Taci, lasă-mă să mă ocup de asta!

Zâmbi larg când Lady Jenner şi contele ajunseră la ele.

— Bună seara, milady. Tocmai spuneam cât de minunat este balul. Mai ales cu toate florile de cireş de jur-împrejur. Cireşele întotdeauna mi-au picat greu, însă florile…

— Îţi mulţumesc, o întrerupse Lady Jenner. Mă bucur că îţi plac.

— Mereu am spus că, de fapt, cel mai bun loc pentru un dans este un bal din Londra, bălmăji mama nervoasă. Aici găseşti cea mai bună muzică, cel mai bun ring de dans şi cei mai manieraţi domni şi domnişoare. Nu ţi-am spus mereu asta, draga mea? Nu făcu nici o pauză ca să asculte răspunsul lui Katherine, pentru că nu îi ceruse unul. Avem multe ocazii să dansăm în Heath’s End, dar nu e la fel la

balurile de la ţară, unde negustorii şi fermierii se amestecă printre oamenii de calitate. Îi aruncă o privire plină de dispreţ lui Lord Iversley. Dar presupun că nici măcar în Londra nu poţi evita compania de proastă calitate.

Mama luă o pauză ca să respire, iar Lady Jenner îi întrerupse cuvintele umilitoare.

— Lord Iversley m-a implorat să vi-l prezint dumneavoastră şi fiicei dumneavoastră, iar eu am fost încântată să-i îndeplinesc dorinţa.

— L-Lord Iversley? Privirea mamei se întâlni cu privirea amuzată a contelui. *Tu* eşti contele de Iversley?

— Aşa mi s-a spus, confirmă el cu ironie. Făcu o plecăciune perfectă, după care adăugă: Şi sunt încântat să vă cunosc, doamnă.

O dată în viaţa ei, mama avu bunul-simţ să respecte eticheta în timpul prezentărilor. Însă Katherine, după ce făcu o reverenţă şi întâlni privirea contelui, îşi dădu seama că încă nu era în siguranţă. Nu putea confunda amuzamentul care strălucea în ochii aceia de un albastru nepământean. Cu siguranţă, nu ar dezvălui…

— Este o plăcere să te cunosc în sfârşit, domnişoară Merivale.

Se simţi uşurată, după care furioasă pentru că o speriase atât de tare. Îi zâmbi.

— Am auzit atâtea despre tine, încât simt că te cunosc deja, milord.

Lord Iversley ridică dintr-o sprânceană.

— Sper că nu este ceva de rău.

— Doar ceva obişnuit pentru un tânăr întors în Anglia după ce a călătorit în străinătate.

— Vrei să spui pentru un tânăr care s-a întors după ce şi-a făcut de cap prin străinătate?

Katherine tresări. De ce îl tachinase?

Mama ei chicoti nervos.

— Şi-a făcut de cap? Ce deştept eşti, milord, cu ale tale *bon mottes*[1].

---

1 În limba franceză, „brazde potrivite“ (n.red.)

— *Bon mots*[2]*,* mamă, o corectă Katherine încet.

Mama ei credea că orice aproximare a unui cuvânt franţuzesc era corectă.

— Nu, mama ta are dreptate, spuse contele. Chiar sunt un *idiot*[3]*.* E greşit să presupun că ai crezut bârfele despre mine.

Nici măcar jocul inteligent de cuvinte nu îi putu alunga ruşinea. Ea fusese idioată când pomenise de reputaţia lui în vreme ce el fusese foarte politicos.

— Nu ştiu la ce bârfe te referi, milord.

— Nu ştii? O strălucire de viclenie i se citi în ochi. Dar tocmai ai spus…

— Voiam doar să spun că toată lumea vorbea despre tine. Dar eu nu ascult bârfele. Sau cel puţin încerc să nu o fac.

— Aşadar, eşti îndeajuns de admirabilă cât să îţi vezi de treaba ta. Mă tem că eu nu sunt. Dacă oamenii sunt atât de indiscreţi încât vorbesc în locuri în care pot fi auziţi, iar eu am tendinţa să ascult. Iar în seara asta, am auzit multe lucruri interesante.

Merita asta, se gândi ea.

Cu un zâmbet victorios, contele adăugă:

— Dar uit de ce am venit. Speram că voi avea onoarea să îmi acorzi următorul dans.

O altă voce interveni:

— Îmi pare rău, amice, dar domnişoara Merivale îmi este promisă mie.

Katherine se întoarse şi îl văzu pe Sydney cu două pahare în mână, privirea lui dispreţuitoare fixându-l pe Lord Iversley. Dumnezeule, lucrurile se înrăutăţeau din ce în ce mai mult!

— Iartă-mă, Sir Sydney, interveni mama, dar cred că eşti derutat. Katherine a dansat deja cu tine şi ştiu că a fost de acord să-ţi ofere şi ultimul dans dinainte de cină.

Zâmbetul ei triumfător o călcă pe nervi pe Katherine.

— Nu ar fi potrivit să dansaţi mai mult de atât. Ce ar

---

2 În limba franceză, „cuvinte potrivite“ (n.red.)

3 În limba engleza, *clod* înseamnă „brazdă“ sau „idiot", (n.red.)

crede oamenii? Până la urmă, nu sunteţi logodiţi.

Sydney părea indignat, în timp ce Lord Iversley era cât pe ce să izbucnească în râs. Katherine nu se putea hotărî pe cine voia să sugrume mai întâi: pe Lady Jenner pentru că îl adusese pe Lord Iversley, pe Sydney pentru că minţise sau pe mama ei pentru că îl dăduse de gol.

Se hotărî să fie furioasă pe conte.

— Îmi pare rău, milord, dar nu prea am chef de dans acum.

O lady nu trebuia niciodată să refuze invitaţia la dans a unui gentleman. Asta cu siguranţă avea să-l insulte.

Însă lucrurile nu stăteau chiar aşa. Contele păru chiar amuzat.

— Ce păcat! Voiam să-ţi spun ce bârfe interesante am auzit, dar, dacă preferi să le discutăm cu mama ta şi cu Sir Sydney, putem să nu dansăm chiar acum.

Cu siguranţă, era o cacealma. Dacă ar fi spus ceva despre ce se întâmplase pe terasă, şi reputaţia lui ar fi avut de suferit. Iversley însă niciodată nu cunoscuse vreo regulă pe care să nu o încalce.

Katherine nu putea risca. În plus, mama ei îi arunca pumnale din priviri. Iar dacă l-ar fi refuzat, ar fi avut discuţii din pricina asta.

— Când pui problema aşa, cum aş putea rezista?

Ignoră expresia rănită a lui Sydney şi zâmbetul subit al mamei. Katherine îl luă de braţ pe conte şi îi permise apoi să o conducă pe ringul de dans.

Capitolul 5

Urzeala seducerii unei femei este ca planul unei campanii militare. Trebuie să o învălui din toate părţile, până când singura ei opţiune este să capituleze.

Anonim, *Retorica unui crai*

În timp ce o conducea pe Katherine spre ringul de dans, Alec se bucură de ranchiuna care se putea citi pe faţa

lui Lovelace. „Regret, amice, ai avut şansa ta. Acum e rândul meu”. Şi începuse unul dintre valsurile care nu mai fuseseră cântate, ceea ce era şi mai bine.

Apoi Katherine se întoarse spre el cu ochi scânteietori. Poate că Alec se bucurase prea devreme.

Ea îşi dădu capul pe spate.

— Nu mi-am dat seama că eşti atât de disperat după compania unei femei încât ai şantaja-o ca să o ai drept parteneră de dans.

— Eu doar te-am invitat la dans, replică el cu falsă inocenţă.

— Iar eu te-am rugat să mă laşi în pace.

În ciuda cuvintelor tăioase, roşeaţa îi îmbujoră obrajii.

Începu muzica. El o trase în braţe mai aproape decât ar fi fost potrivit pentru un vals.

— Nu ai vorbit serios.

În timp ce intra în ritm, furia îi transformă nuanţele de chihlimbar din ochi în flăcări.

— Eşti cel mai încrezut şi arogant bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

— Probabil, dar eu dansez cu tine, iar prietenul tău poet nu poate decât să ne privească.

Fără doar şi poate, baronetul avea la ce să se uite. Katherine dansa surprinzător de bine pentru o fată de la ţară, graţia ei naturală compensând nesiguranţa anumitor paşi. În timp ce se potrivea perfect cu ritmul lui, Alec se întrebă dacă la fel ar fi fost şi în pat. Doar gândul că ea l-ar fi întâmpinat cu nerăbdare de fiecare dată când ar fi pătruns-o îl făcu să o ţină mai strâns de mână.

Ea îi aruncă o privire enervată.

— Sydney avea dreptate în privinţa ta.

— Da? Ce ţi-a mai spus vechiul meu coleg despre mine?

— Că ţi se trecea cu vederea cel mai scandalos comportament doar pentru că erai fiul unui conte.

La naiba cu Lovelace şi cu memoria lui selectivă!

— Te-ai gândit că poarte prietenul tău Sydney are propriile motive pentru care nu ţi-a spus întreaga poveste?

— Colegii tăi de la Harrow nu-ţi spuneau Alexandru cel Mare tocmai pentru că ţi se dădea voie să faci ce voiai?

— De unde ştii că nu-mi spuneau aşa pentru că îmi admirau talentele?

— Sydney spune că nu ai învăţat niciodată, nu te-ai implicat şi-ţi petreceai tot timpul creând probleme împreună cu prietenii tăi.

— În timp ce Lovelace şi-a petrecut tot timpul plângând după mama lui.

O lovitură directă. Katherine păli şi îşi coborî privirea către lavalieră.

— Nu e nimic în neregulă cu un băiat căruia îi e dor de mama lui.

— La început, poate că nu e. Dar chiar şi în al treilea an, Sydney al tău tot îi scria săptămânal mamei lui. Şi primea pachete aproape la fel de des.

Katherine observă tonul lui plin de resentimente.

— Mama ta nu-ţi trimitea pachete?

El îşi încleştă dinţii.

— Nu am lăsat-o, minţi el, aşa cum făcuse atât de des şi la Harrow. Niciun băiat cu coloană vertebrală nu vrea ca mama lui să-l sufoce.

Adevărul era că bătrânul conte nu îi dăduse voie. În timp ce Lovelace se bucura de marţipan, mere proaspete şi de ocazionalul tort cu şofran trimis de acasă, Alec se prefăcea că nu îi păsa de asemenea lucruri.

— Din cauza asta nu-ţi place de Sydney?

Tandreţea subită din vocea ei îl irită.

— Pentru că el primea pachete de la mama lui şi tu nu?

— Nu fi absurdă! Nu îmi place de Lovelace pentru că nu apreciază lucrurile bune pe care le are viaţa de oferit.

Ea îşi recăpătă expresia aspră.

— Ca vinul, femeile şi muzica?

— Ca tine. Meriţi pe cineva mai bun decât Lovelace, şi amândoi ştim asta.

Privirea uimită pe care ea i-o aruncă fu urmată de un „Oh!” şoptit, iar asta aproape că îl descurajă. Îşi mişcă

mâna de pe talie spre curba tentantă a spatelui ei acoperit de mătase. Dacă ar fi coborât-o puţin mai jos, ar fi putut să-i atingă fundul atrăgător. Cu siguranţă, asta le-ar fi şocat pe toate doamnele respectabile şi i-ar fi adus o palmă bine meritată.

El oftă. Seducerea unei femei fusese un lucru atât de uşor în Portugalia! În cazul femeilor pe care le cunoştea, nici nu era vorba de seducere. Un bărbat putea trece direct la acţiune, evitând dansul şi conversaţia.

Dar, dacă voia o soţie, trebuia să respecte regulile. Nu trebuia să o ducă pe domnişoara Merivale înapoi pe terasă, unde se putea pierde din nou în buzele ei dulci ca mierea. Doamnele preferau complimentele.

— Îmi place rochia ta.

Ea îl privi sceptică.

— Nu e prea roşie?

De ce ar fi fost prea roşie?

— Bineînţeles că nu. Se potriveşte cu tema balului.

Un mic zâmbet îi atinse buzele.

— Florile de cireş sunt albe.

— Cireşele sunt roşii. Ca buzele tale.

Ea izbucni într-un râs deloc elegant.

— Probabil că ai găsit asta la pagina 26. Când el clipi, ea adăugă: A unei… cărţi despre linguşire.

— Iartă-mă că nu sunt atât de poetic precum preţiosul tău peţitor. Nu am crezut că vrei să auzi părerea mea sinceră despre rochia ta.

— Greşeşti. Prefer sinceritatea, nu linguşirea. Privindu-l de sub gene, îl întrebă: Deci, ce crezi *cu adevărat* despre ea?

— Este cea mai erotică rochie pe care am văzut-o vreodată. Îşi trecu mâna peste centura din talie. Îmi place cum se mulează pe sâni şi pe…

— Destul. Katherine roşi. Nu trebuie să spui asemenea lucruri.

— Mi-ai zis să fiu sincer.

— Dar nu… Vreau să spun… Disperarea i se putea citi în ochi. Sunt sigură că pentru tine e distractiv, dar e vorba

despre reputaţia mea. Nu o să te las să o pătezi pentru distracţia ta.

Alec se înfurie.

— Crezi că mă joc cu tine?

— Ştiu că ai o plăcere perversă să-l tachinezi pe Sydney, dar nu înţelegi cât de mult îmi complică mie viaţa trăsnăile tale.

— Poate că prietenul tău gelos ţi-a vorbit despre aventurile mele din copilărie, dar nu ştie nimic despre mine ca bărbat, în afară de bârfe. Nu mă distrez jucându-mă cu persoane inocente.

— Atunci ce motiv ai ca să îmi tot cauţi prezenţa?

— Acelaşi motiv pe care îl are orice bărbat care vrea o femeie. Te curtez.

Ea izbucni în râs.

— Sigur glumeşti.

— În niciun caz. Se apropie de urechea ei. Poate că ar trebui să te duc înapoi pe terasă şi să-ţi amintesc cât de sincer sunt.

Încruntată, Katherine făcu un pas înapoi.

— În legătură cu sărutul, sunt sigură că eşti. Dar nu e acelaşi lucru. Bărbaţii ca tine sunt mereu sinceri când vine vorba de sărut.

— Ce fel de bărbaţi sunt ăştia?

— Ştii tu, bărbaţi plimbaţi prin lume.

— Până şi bărbaţii plimbaţi prin lume trebuie să se căsătorească la un moment dat, spuse el iritat.

— Da, dar nu cu fiicele unor moşieri cu maniere de ţară. Mai ales când ai un titlu la fel de bătrân şi venerabil ca însăşi Anglia.

— Ce alt motiv aş putea avea ca să te seduc?

— Nu presupune că sunt naivă doar pentru că sunt o fată de la ţară. Ştiu foarte bine că bărbaţii ca tine sunt atraşi de vânătoare. Dar, odată ce prindeţi prada, s-a terminat. Asta, în timp ce prada se fierbe în oală.

Determinarea ei de a avea o părere proastă despre el îl enerva din ce în ce mai mult. O trase mai aproape.

— Din anumite motive, nu te pot vedea ca pe o pradă,

Katherine.

Cu o mişcare fermă, ea se îndepărtă pentru a păstra distanţa dintre ei.

— Asta, pentru că nu am de gând să fiu una. Niciodată.

La naiba, avea zidul de apărare mai înalt decât muntele Peneda din Portugalia! Nu ar fi trebuit s-o sărute pe terasă, asta nu a făcut decât să-i strice impresia despre el. Dar cum ar fi putut rezista unei asemenea invitaţii?

Din păcate, numai adevărul despre cum trăise în străinătate i-ar putea schimba părerea despre el, iar asta ar fi ridicat nişte întrebări pe care trebuia să le evite. Ar fi putut chiar să ducă la întrebări despre finanţele lui actuale. Asta, dacă ea ar fi crezut explicaţiile pe care i le-ar fi dat despre ce făcuse în Portugalia.

Nu, era mai bine s-o lase să-i cunoască personalitatea, apoi urma să îşi dea seama că părerile ei fuseseră greşite. Dar avea să fie de ajuns?

— Cinismul tău are legătură cu tatăl tău şi misiunea lui de a corupe tot ce purta fustă?

Ea roşi.

— Dumnezeule, ai auzit toată conversaţia mea cu Sydney?

— Destul cât să îmi dau seama că îl laşi pe tatăl tău să-ţi influenţeze prea mult părerea despre bărbaţi. Doar pentru că singurul exemplu de bărbat pe care îl ai se întâmplă să fie un desfrânat…

— Am avut multe exemple de bărbaţi buni în jur, te asigur. Bunicul meu a locuit cu noi până când a murit, în urmă cu şase ani. Era un bărbat de calitate şi cu coloană vertebrală.

— Ca Sydney.

— Da. Şi ca tatăl lui Sydney. De fiecare dată când am vizitat moşia Lovelace, am văzut cum trăiesc oamenii decenţi, încrezători, care se respectă şi se poartă cu politeţe şi consideraţie în loc de… Se opri. Atunci m-am hotărât că niciodată nu o să las ca atracţia mea faţă de un bărbat să mă tenteze să fac ceva ce aş regreta.

— Ar trebui să mă simt flatat că ai încălcat regulile pentru mine pe terasă?

— A fost un experiment, nimic mai mult, care să-mi amintească faptul că am luat decizia bună în privinţa lui Sydney. Dar am terminat cu acel experiment. Pentru totdeauna.

La naiba! Deja îl condamnase fără proces. Dacă nu făcea repede ceva, avea să-l evite pe viitor. Apoi cum o mai putea convinge de adevăratul lui caracter? Mai ales când îl compara cu preţiosul ei poet perfect, cu manierele lui impecabile. Alec se uită în direcţia lui Lovelace, ignorând cuvintele domnişoarei Merivale.

Era momentul să schimbe direcţia. Lovelace ceruse două săptămâni, destul timp pentru Alec să îşi facă un plan pentru a o seduce.

— Ratezi o ocazie bună, să ştii.

— Să te las să mă prinzi şi să mă pui în oală?

— Nu, să-l forţezi pe Lovelace să ajungă în situaţia de a fi nevoit să te ceară în căsătorie.

Mâna ei o strânse pe a lui.

— Ce vrei să spui?

— Gelozia este o emoţie puternică, draga mea. Poate că, dacă Sydney o să creadă că te pierde, o să-şi vină în fire.

— Sau o să creadă că sunt o neruşinată care flirtează şi nu merită să se căsătorească.

— Rolul prietenei care suferă nu a funcţionat prea bine, nu-i aşa? Încă aştepţi să-ţi facă o propunere oficială.

Senzuala ei buză inferioară tremură.

— Spune că o să facă asta în curând.

— În două săptămâni, dar numai pentru că ai insistat. Chiar crezi că o să uite de ani întregi în care şi-a îngrijit mama din cauza unui oarecare termen-limită? Nu, nu o să facă ceva decât dacă este pus la colţ. Aşa că trebuie să-l convingi.

— Făcându-l gelos.

— Exact.

— Pot doar să presupun ce o să-mi propui.

— E foarte simplu. Eu flirtez cu tine în public, asta până când Lovelace o să devină atât de gelos încât o să te ceară de soţie.

— Şi tu ce obţii din asta?

O căsătorie, sper.

— Ai spus că bărbaţilor le place vânătoarea. Ei bine… O mângâie pe talie. Eu o să te vânez pe tine.

O scânteie de teamă i se ivi în ochi. Era un semn bun. Cel puţin nu era indiferentă la farmecele lui, aşa cum susţinea.

El ridică exagerat din umeri.

— Dar, dacă ideea că eu te-aş vâna te îngrijorează, probabil nu o să funcţioneze. Te-ai îndrăgosti nebuneşte de mine şi ai avea inima frântă.

— Nu te flata.

— Bineînţeles, până la urmă, şi eu îmi asum un risc.

Cum ar fi fost ca Lovelace să cedeze sub presiune şi să o ceară în căsătorie înainte ca Alec să o poată cuceri.

— E posibil să mă îndrăgostesc nebuneşte de tine, iar tu să fugi cu Lovelace şi să-mi frângi inima.

Ea pufni.

— Sigur. Imediat după ce le dai săracilor toate bunurile tale şi devii pastor la ţară.

El miji ochii.

— Din moment ce ţi-ai dat seama care este felul meu de a fi, nu ar trebui să te gândeşti că nu îmi vei rezista. Cunoaşterea este cea mai bună apărare.

În timp ce valsau, ea se încruntă. Slavă domnului că Alec excela la tot ce necesita echilibru, coordonare şi simt al ritmului. Altfel, ar *fi* călcat-o pe rochie de zeci de ori în timp ce încerca să îi citească gândurile.

— Atunci ar trebui să existe nişte reguli, spuse ea în cele din urmă.

El îşi ascunse un zâmbet triumfător.

— Bineînţeles.

— În primul rând, nu mă poţi săruta.

La naiba!

— Ce plăcere mi-ar oferi asta? Am spus că vreau să te

vânez, nu să mă plimb în urma ta ca un ponei. O trase mai aproape. În plus, dacă ştii să te porţi cu bărbaţii ca mine, ce pot face câteva săruturi?

— Fără săruturi, repetă ea cu încăpăţânare. Sau nu încheiem nicio înţelegere.

Alec se gândi să refuze, dar ea i-ar fi zădărnicit orice încercare de a o seduce. În plus, chiar dacă protesta într-o sală de bal luminată şi zgomotoasă, când avea să fie singură cu el în întuneric…

El zâmbi în sinea lui. Putea să acţioneze în funcţie de regulile ei. În plus, erau mai multe moduri de a seduce o femeie decât sărutând-o. Ea ridicase destul de mult standardele, dar putea face faţă săriturilor.

— Foarte bine. Când ea zâmbi, el adăugă: Dar să ştii că am şi eu regulile mele.

Zâmbetul ei dispăru.

— Tu nu ai de ce să impui reguli.

— Îţi fac o favoare, îţi aminteşti? Şi tocmai am fost de acord să renunţ la jumătate din distracţie acceptând să nu te sărut.

— Deci, care sunt regulile tale, milord?

Formalitatea ei îl tensionă.

— În primul rând, nu îmi spui milord când suntem singuri.

— Chiar nu iei în serios regulile, nu-i aşa?

— Nu, dacă am un cuvânt de spus.

Ca să demonstreze acest lucru, mâna îi alunecă sub cureaua aurie şi mângâie mătasea de dedesubt, fiind fermecat când Katherine se înroşi. Îi plăceau femeile care se înroşeau. Păreau să fie din ce în ce mai puţine.

— În privat, prefer să-mi spui Alec.

— Foarte bine, Alec.

Când o auzi pronunţându-i prenumele, nu vru decât să o ducă în tufişuri şi să se poarte exact ca genul de om care ea credea că este.

Păcat că era un gentleman.

— A doua regulă e să mă informezi în legătură cu toate planurile tale. Dacă accepţi o invitaţie la bal, atunci

eu trebuie să ştiu despre asta, ca să pot apărea pentru a-ţi face curte.

Îşi plimbă degetul mare peste coastele ei, acoperite de mătase.

— Mi se pare corect, spuse ea pe un ton şoptit, care îi încinse sângele.

El îşi forţă norocul.

— Mă aştept la sinceritate completă din partea ta şi să nu te vezi cu Lovelace fără ştiinţa mea. Când ea se încruntă, el adăugă: Nu trebuie să revii la vechile obiceiurile. Dacă nu sunt prin preajmă, este posibil să revii la rolul prietenei răbdătoare, iar el să se întoarcă la complezenţa obişnuită. Apoi o să te întorci exact de unde ai plecat.

— Încep să cred că nu ar fi trebuit să părăsesc acel punct, mormăi ea.

— Şi să stai pe o terasă nesărutată şi necerută în căsătorie?

Ea îl privi.

— Şi încă ceva. Când eşti cu mine, nu vorbeşti despre Lovelace, doar despre următoarea întâlnire cu el. Nu vreau poveşti despre prima voastră întâlnire şi nici să te plângi că nu îţi apreciază dragostea eternă. Amândoi ştim că nu o să vorbeşti siropos despre primul tău sărut.

Katherine se îmbujoră.

— În primul rând, nu mă plâng şi nu vorbesc siropos. În al doilea rând, de ce-ţi pasă dacă vorbesc despre Sydney?

— Pentru că trebuie să mă bucur şi eu de jocul acesta, îţi aminteşti? Şi nu o să obţin asta dacă o să ascult o femeie turuind despre un alt bărbat.

Ea păru insultată.

— Nici asta nu fac.

— Excelent! Atunci o să facem o treabă bună împreună, dacă eşti de acord cu regulile mele.

— Nu înţeleg de ce nu ar trebui să vorbesc despre Sydney…

— Ori nu vorbeşti deloc despre Sydney, ori nu

încheiem nicio înţelegere.

Se uită în direcţia în care mama lui Katherine îi spunea lui Lovelace o poveste, iar baronetul părea disperat să scape.

— Uită-te la peţitorul tău şi la mama ta. Se înţeleg atât de bine, nu crezi? Poate că, în cele din urmă, nu o să ai nevoie de ajutorul meu.

În timp ce râsul doamnei Merivale se auzi tare în întreaga sală, Katherine mormăi.

— Cine a zis că domnişoarele au nevoie de supraveghetori nu a cunoscut-o pe mama. L-ar pune pe fugă până şi pe cel mai determinat peţitor.

I-ar fi părut rău pentru ea dacă mama ei nu ar fi fost perfectă pentru planurile lui.

— Aşadar, eşti de acord cu condiţiile mele sau nu?

Ea îi aruncă un zâmbet hotărât.

— Când începem, milord?

*

O oră mai târziu, Katherine avea deja îndoieli în privinţa planului lui Alec. Mai ales din moment ce reacţia lui Sydney la avansurile lui Alec era să dispară în altă cameră. Nici măcar nu o văzuse acceptând a doua invitaţie a lui Alec la dans. Deşi acel dans se terminase, iar Alec o conducea de pe ringul de dans, nu îl văzuse pe Sydney.

— Acum l-am pus pe fugă de tot, spuse ea, în timp ce treceau pe lângă un grup de fete vorbăreţe şi însoţitorii lor.

Alec îi aruncă o privire misterioasă.

— Doar nu renunţi deja, nu-i aşa? Nicio cursă nu a fost câştigată de un călăreţ care a acceptat înfrângerea de la bun început. Fii cu ochii pe ţintă şi dă-i timp. O să-şi revină.

— Şi dacă n-o să se întâmple asta?

— Atunci e un idiot şi ţi-e mai bine fără el.

— Nu înţelegi. Sydney nu e ca alţi bărbaţi.

Katherine se uită prin sala de bal, enervată că nu îi vedea pe Sydney şi pe mama ei.

— El poate să vadă flirtul cu tine fie ca trădare, fie ca

dovadă a vulgarităţii mele.

— Nu eşti vulgară. Să nu-l laşi vreodată să-ţi spună că eşti!

Tonul lui o luă prin surprindere. Îl privi şi văzu cum se uita fix înainte, cu maxilarul încordat din cauza furiei.

— De ce-ţi pasă? întrebă ea blând.

Alec o privi în ochi.

— Tatăl meu îi spunea mamei: „Eşti o vulgară”, iar ea lăsa capul în jos şi asculta insulta. De parcă ar fi meritat-o doar pentru că o dată… îşi mută privirea. Nu merita asta. Şi nici tu nu o meriţi.

Acea amintire din trecutul lui Alec o intrigă.

— Mă gândeam că poate tu şi mama ta nu v-aţi înţeles. Bârfele spun că nu te-ai întors în Anglia când s-a îmbolnăvit. Am înţeles că a zăcut ceva timp.

El părea vizibil afectat.

— Era război, iar familia nu a reuşit să dea de mine. Nu am aflat despre boala ei decât la mult timp după ce a murit. Iar atunci, nu mai avea rost.

— Înţeleg.

Totuşi, ea nu înţelegea. Oricât s-ar fi jenat de râsul răguşit al mamei sale sau de interesul ei legat de valoarea tuturor lucrurilor, nu-şi putea imagina că putea pierde legătura şi ar trece luni întregi în care mama ei ar fi bolnavă fără ca ea să ştie. Ori să nu sară în ajutorul familiei după moartea mamei.

Însă, dacă tatăl lui Alec chiar fusese atât de groaznic pe cât se zvonea… Dar până la urmă de ce îi păsa? Alec era doar o cale prin care putea să obţină ce voia.

— Apropo de mame, zise Alec, poate că a ta e la bufet. Ar trebui să mergem acolo.

Ea încuviinţă şi îl lăsă să o conducă sub bolta de flori de cireş în cealaltă cameră. O floare căzu pe mâna cu care îl ţinea de braţ. Rămase acolo până când el o dădu la o parte, apoi îi acoperi mâna cu a lui.

Dintr-odată, începu să respire din ce în ce mai greu.

Conştientă că mâna lui caldă era peste a ei, se uită în încăpere, însă mama ei nu era acolo.

— La cum o ştiu pe mama, probabil a dispărut dinadins când a văzut că dansul se apropie de sfârşit. În felul acesta, nu mă puteai duce la ea şi erai forţat să petreci mai mult timp cu mine.

— Ce sacrificiu! o tachină el. Văd că eu şi mama ta o să fim prieteni buni.

— Spui asta acum, pentru că nu o cunoşti. Mereu face lucruri de genul acesta. Mă gândesc să plec singură în căutarea ei.

— Dar nu o s-o faci pentru că…

— …nu e potrivit. Oftă. Deşi e o regulă stupidă. Ce se poate întâmpla dacă o femeie traversează sala de bal singură?

— E bine de ştiut că nu sunt singurul care nu ia regulile astea în serios.

— Eu *le iau* în serios, dar mi-ar plăcea să nu fiu nevoită să fac asta.

El se aplecă să îi şoptească:

— Nici nu trebuie. Nu cu mine.

Un tremur de anticipare o străbătu din cap până în picioare. Încercând să-l ignore, îi aruncă o privire serioasă.

— Îmi pot imagina ce reguli ai vrea să ignor.

— Mă îndoiesc. Mâna lui o mângâie pe a ei cu o intimitate care viola orice regulă a societăţii. Dar, dacă vrei să ne plimbăm prin grădină, pot să-ţi arăt.

Ea îşi trase mâna dintr-a lui înainte s-o facă să se topească.

— Am avut destule astfel de lecţii pentru o singură seară, mulţumesc mult!

Uitându-se prin cameră, răsuflă uşurată când îi văzu pe mama ei şi pe Sydney venind din sala de jocuri.

— Uite, sunt acolo!

— Vezi? Nu aveai de ce să-ţi faci griji. Lovelace nu te-a abandonat.

— De fapt, îmi ceruse deja să îi ofer ultimul dans ca să mă poată conduce la cină. Iar Sydney e foarte conştiincios în ceea ce priveşte obligaţiile pe care le are.

— Toate cu excepţia uneia. Ar conta chiar atât de

mult dacă nu te-ar cere în căsătorie? Dacă mă întrebi pe mine, nu păreţi să vă potriviţi.

— De ce, pentru că nu mă sărută? Asta o să se schimbe odată ce ne căsătorim.

Alec încetini.

— Din experienţa mea, mariajul nu schimbă un bărbat. Doar îi scoate în evidenţă defectele.

— Serios? Deci ai fost căsătorit?

Un zâmbet şovăitor îi apăru pe buze.

— Nu, dar l-am privit pe tatăl meu, care nu era foarte afectuos. Exemplul lui mi-a rămas în minte.

— Aşa a fost şi tatăl meu cu mine. Crede-mă, afecţiunea fără tragere de inimă poate răni la fel de mult ca lipsa ei.

— Deci, te-ai hotărât să alegi un bărbat care o să-ţi ofere a doua variantă.

— M-am hotărât să aleg un bărbat care îmi poate fi prieten. Prietenia o să dureze după ce prima variantă dispare.

— Mi se pare plictisitor, replică el.

Sydney şi mama ei îi observară, iar femeia îi făcea cu mâna. Katherine tresări.

— Asta pentru că tu eşti prins în nişte reverii sălbatice şi nu suporţi consecinţele. Tu nu trăieşti în mijlocul unor crize de gelozie şi al bârfelor din sat despre cele mai recente aventuri ale moşierului Merivale. E bine că nu te-ai căsătorit niciodată. Cel puţin ai scutit o femeie de o asemenea viaţă.

Fără să o avertizeze, o trase în spatele unui stâlp şi îi întoarse faţa către el. Ochii lui străluceau.

— Hai să lămurim un lucru! Indiferent ce ai auzit despre mine, cât am fost în străinătate, nu mi-am petrecut timpul sărind de la o femeie la alta.

— Atunci cum l-ai petrecut?

Un muşchi îi zvâcni în maxilarul încordat.

— Mi-am găsit o ocupaţie, asta-i tot. Sunt o groază de lucruri de făcut în străinătate pentru un bărbat care are tot timpul din lume.

Ea pufni.

— Da, sunt sigură că te-ai bucurat de catedrale şi muzee.

Pentru o clipă, Alec rămase fără cuvinte. Apoi oftă.

— De fapt, am petrecut o mare parte din timp călărind. Îi aruncă o privire misterioasă. Spune-mi, Katherine, călăreşti?

Capitolul 6

Aceleaşi metode folosite pentru seducerea femeilor funcţionează deseori la fel de bine pentru îndepărtarea suspiciunilor mamelor excesiv de protectoare: complimente, cadouri şi acele mici atenţii care le plac femeilor.

Anonim, *Retorica unui crai*

În următoarea după-amiază, Katherine stătea la biroul din camera de studiu din casa închiriată în oraş, îmbrăcată în cel mai frumos costum violet de călărit. Tocmai terminase de scris scrisorile din acea dimineaţă către Cornwall. Fusese un exerciţiu inutil. Pe lângă scrisoarea către măcelar, în care îi oferea cadou un miel dintre cei născuţi la conacul Merivale, ca să-şi plătească datoria, scrisese una către croitor, în care îşi dădea acordul pentru crearea unei rochii noi pentru sora ei, Bridget. Rochiile fetei deveniseră atât de indecente încât pastorul se plânsese menajerei familiei Merivale, care era şi bona lor, guvernantă şi îngrijitoare.

Datorită bunăvoinţei vechilor servitori ai familiei, ea şi mama ei făcuseră acea călătorie care trebuia să se finalizeze cu cererea în căsătorie a lui Sydney, pentru a avea în sfârşit acces la avere. Oare asta avea să se întâmple vreodată?

O simplă privire aruncată spre ceas o făcu să ofteze. Mai rămăsese doar o jumătate de oră până când avea să meargă la călărit cu Alec, în loc să participe la seara de

poezie a lui Sydney, aşa cum ar fi trebuit. Ce o făcuse să accepte aşa ceva noaptea trecută?

Pur şi simplu, se enervase. Sydney se purtase groaznic cu ea la cina de la bal. Dacă ar fi pomenit măcar o dată de lectură în timp ce mergeau spre casă, ar fi refuzat plimbarea cu Alec.

Dar fusese prea supărat pe ea pentru că petrecuse timp cu duşmanul lui din şcoală ca să-i spună când sau dacă avea să o ia de acasă. Iar Alec nu o ajutase deloc, amplificând furia lui Sydney, când flirtase cu Katherine.

Simţi că îi ardeau obrajii şi înjură în barbă. Blestemat să fie bărbatul care o sărutase şi aruncase totul în aer! Nu învăţase *nimic* din cartea indecentă a tatălui ei?

Evident, nu învăţase destul ca să ţină pasul cu isteţul conte. I-ar fi prins bine dacă îşi amintea cu cine avea de-a face.

Deschise sertarul biroului şi scoase agenda tatălui din locul secret. Citise ceea ce părea un pamflet doar pentru a afla mai multe despre bărbaţi. Cum altfel putea afla toate modurile în care bărbaţii tentau femeile să păcătuiască? Aşa cum spusese Alec cu o seară în urmă, cunoaşterea era cea mai bună apărare.

Se uită în jur ca să se asigure că era singură, nu că mama ei s-ar aventura vreodată în acea cameră ca să lucreze, şi deschise cartea. Apoi roşi când văzu una din pozele indecente.

Prima oară când văzuse poze cu persoane goale în poziţii contorsionate, crezuse că sunt poze cu sporturi greceşti. Doar grecii făceau sport goi, iar titlurile pozelor, precum *Călătoria sălbatică* şi *împunsătura oblică,* păreau vag atletice.

Apoi dădu peste *Roabă,* poza la care se uita atunci. Un bărbat ţinea o femeie de glezne în timp ce ea se sprijinea de o roată. Aducea cu ceva sportiv, ca şi cum el ar fi împins-o, poate într-o cursă, cu un băţ mare care îi ieşea dintre picioare. Însă, la o privire mai atentă, văzu că, de fapt, nu era un băţ. Iar cuplul cu siguranţă nu era interesat de sport.

Probabil ar fi trebuit să arunce cartea când îşi dăduse seama ce arătau pozele, dar erau prea fascinante ca să le ignore. Mai ales că toate cunoştinţele ei în acea privinţă erau limitate la ce văzuse la caii şi oile de pe moşie.

Acum ştia mai multe. *Mult* mai multe. Dar se întreba de ce erau folosite poziţii atât de ciudate pentru a face dragoste? Unele păreau chiar dureroase. Precum cea în care femeia îşi pusese gleznele pe umerii bărbatului. Cum reuşea femeia să îşi ridice picioarele atât de sus?

Apoi, era următoarea... Dar în acea zi părea că avea sens. Poate că un bărbat chiar îşi dorea să-şi pună limba acolo. Poate că femeii îi plăcea. Lui Katherine îi plăcuse să simtă limba lui Alec în gura ei cu o seară în urmă, o înfierbântase. Se părea că bărbaţilor le plăcea să atingă cu limba anumite locuri, iar femeilor le plăcea asta.

Dacă s-ar fi luat după acele poze, limba nu era singurul lucru pe care bărbaţii voiau să-l bage în femei. Însă nu era convinsă că femeile agreau asta.

Mai ales când era mare, precum mădularul din poză. Întoarse cartea într-o parte şi se uită la el. Cu siguranţă era o exagerare... Ca şi sânii femeii, care erau mari ca nişte pepeni galbeni, nu precum cei ai lui Katherine, care erau mai modeşti.

Dar, dacă acea carte nu arăta realitatea, de ce o cumpărase tatăl ei? Era doar o curiozitate ciudată de-a lui, precum dansatoarea de operă cu care mama ei îl acuzase că se joacă?

Katherine se cutremură când îşi aminti cearta aceea după care a trebuit să le explice surorilor ei ce era o prostituată sordidă. Mama nu fusese niciodată foarte discretă, însă, după ce murise bunicul, orice urmă de discreţie zburase pe fereastră. Fără influenţa tatălui ei, mama lui Katherine se simţise liberă să devină ea însăşi. Din păcate, acest lucru însemnase că orice subiect putea fi discutat în faţa copiilor ei.

Katherine îşi dădu seama că încă se uita la poza bărbatului care atingea cu limba un loc necuviincios şi dădu repede pagina.

Cel puţin nu era indecentă toată cartea. Precum capitolul despre daruri, despre felul în care un bărbat ar trebui să îmbuneze o femeie cu bijuterii şi alte lucruri asemenea. Citi rândurile despre flori:

Florile scumpe mereu fac inima unei femei să bată mai repede din moment ce femeile sunt la bază nişte creaturi mercantile.

Cu un oftat, închise cartea şi o puse înapoi în sertar. Cum ar putea gândi un bărbat că trebuie să cheltuiască bani ca să facă inima unei femei să bată mai tare? Însă era clar că tatăl ei respectase acel sfat, altfel ea nu s-ar fi aflat în acea situaţie, fiind nevoită să se căsătorească cât mai repede posibil ca să aibă acces la avere şi să poată plăti datoriile familiei.

Sunetul trăsurii care se oprise afară o făcu să tresară. Dumnezeule, Alec venise după ea mai devreme! Unde îşi pusese mănuşile?

Câteva clipe mai târziu, se gândea dacă mănuşile mov pe care le cumpărase dintr-un magazin bizar de pe Bond Street erau prea ciudate ca să le poarte cu costumul violet sau dacă trebuia să le poarte pe cele mai serioase, când auzi voci ridicate în hol.

Sydney. Dumnezeule!

Îşi luă mănuşile şi coborî repede pe scări.

— Ce vrei să spui, Katherine merge să călărească împreună cu Iversley? Vocea lui Sydney se auzea de jos. Trebuia să vină la lectura mea de poezie.

Katherine nu putu auzi răspunsul mamei, dar se îndoia că îl liniştise. Ridicându-şi fusta costumului, Katherine coborî ultimele trepte şi intră pe coridor la timp ca să-şi audă mama spunând că poezia era o prostie la care spera că fiica ei urma să renunţe.

Sydney se albi când auzi o asemenea erezie, însă Katherine interveni:

— Bună, Sydney. Ce faci aici?

El se întoarse.

— Ştii foarte bine. Lectura începe într-o oră.

Katherine părea calmă.

— Nu ai spus nimic despre asta aseară, când m-ai adus acasă. Nici măcar nu ştiam la ce oră începe.

Sydney tresări.

— Eu… am… uitat…

— M-am gândit că te-ai răzgândit şi nu mai vrei să te însoţesc.

Cu o expresie îndurerată, Sydney se întoarse către mama ei.

— Doamnă Merivale, pot vorbi singur cu Katherine?

— Nici nu mă gândesc să vă las nesupravegheaţi. Mai ales că nici nu este *însărcinată*[4].

Sydney păli când auzi de sarcină.

— Bineînţeles că nu!

Katherine se forţă să nu râdă.

— Mama vrea să spună *logodiţi*[5].

Bietul Sydney ar fi trebuit să îşi dea seama că nu trebuia să asculte franceza torturată a mamei ei.

— Asta am şi spus, protestă mama ei.

— Ba nu, ai spus că suntem… De fapt, nu contează.

Oricum, femeia nu şi-ar fi amintit.

— Dar lasă-ne singuri un moment.

Femeia pufni.

— Foarte bine, dar nu uita că lordul va veni în curând pentru întâlnirea voastră.

— Lordul poate să se ducă naibii, bombăni Sydney în timp ce mama ieşea din cameră.

Katherine oftă. Gelozia lui Sydney ar fi trebuit să-l determine să fie mai atent cu ea, nu prost dispus. În plus, ce drept avea să fie prost dispus? El era cel care considera că totul i se cuvenea, iar ea se săturase.

— Uite care e treaba, spuse Sydney, nu te vreau aproape de Iversley.

Vorbele lui o înfuriară pe Katherine.

— Trebuia să te gândeşti la asta aseară, când ai

---

4 În original, în limba franceză, „enceinte“ (însărcinată) (n.red.)

5 În original, în limba engleză, „engaged“ (logodită) (n.red.)

plecat fără să spui un cuvânt!

Bărbatul păru mâhnit.

— Recunosc că am fost prost crescut, dar nu m-am aşteptat…

— Să accept invitaţia altui bărbat? Să-mi fac alte planuri? Ori să deduc din comportamentul tău de la cină că voiai să te descotoroseşti de mine?

— Poftim? Diavolul ăla de Iversley ţi-a băgat astfel de idei în cap? Mereu am avut de gând să mă căsătoresc cu tine, Kit. Doar ştii asta.

— Ai un stil amuzant de a o arăta.

— La naiba, ştiu că m-am purtat groaznic cu tine aseară, dar nu mi-a plăcut flirtul tău cu Iversley.

— Nu flirtam…

— Ştiu că erai supărată pe mine, şi pe bună dreptate. Se trase nervos de lavalieră. Nu te învinovăţesc că ai dansat cu el, acum îmi dau seama că ai ripostat pentru că nu ţi-am arătat ce însemni pentru mine. Se uită lung în ochii ei. Dar m-am gândit că o să-ţi treacă.

Cum îndrăznea să îi considere grijile un simplu moft femeiesc?

— Nu aveam o problemă de atitudine aseară, dar acum cu siguranţă am. Dacă tu crezi că o să merg undeva cu tine…

Se auzi o bătaie puternică în uşă, iar Katherine îşi înălţă capul cu mândrie.

— Probabil e Lord Iversley, care vine să mă ducă la călărie. Aşa că te rog să mă scuzi…

Vru să treacă pe lângă el, însă Sydney îi tăie calea.

— Te rog, Kit, nu fi supărată pe mine! Nu suport!

Când îi întâlni privirea, confuzia şi durerea de pe faţa lui îi alungară toată furia. Uşa se deschise în hol, iar mama ei îi ură bun-venit contelui, însă Katherine nu-şi putea lăsa dragul prieten.

— Nu sunt supărată pe tine, mă simt doar frustrată, şi ştii de ce.

— Am vorbit cu mama de dimineaţă despre noi.

— Ce a spus?

Speranţa ei fu temperată de o doză sănătoasă de cinism. O expresie încăpăţânată i se putea citi pe faţă.

— Mama nu înţelege de ce ne grăbim să ne căsătorim şi de ce nu putem să aşteptăm până când se însănătoşeşte.

Katherine îşi ignoră stomacul. „Nu te abate de la drum”, îi spusese Alec. Era limpede că avusese dreptate. Sydney nu avea să îşi confrunte mama fără presiune.

— Atunci trebuie să îi explici mai bine. Pentru că în două săptămâni…

— Bine, bine, bombăni el. Dar de ce nu poţi să petreci timp cu mine în timp ce aştepţi? Şi nu cu diavolul ăla de Iversley?

— Nu ştiu de ce îi spui aşa. Îşi puse o mănuşă cu o nonşalanţă studiată. Mie mi se pare foarte drăguţ.

El o apucă de braţ, ca şi cum ar fi vrut să o zdruncine.

— Bărbatul este un nemernic, iar dacă te-ai gândit că e interesat de căsătorie…

— Bună ziua, domnişoară Merivale, se auzi o voce sigură din uşă.

Se întoarse, iar când văzu că Alec îi priveşte, îşi retrase repede braţul. Alec se uită încruntat la Sydney, după care îşi opri privirea fierbinte şi intensă asupra ei, lăsând-o fără respiraţie. În timp ce o învăluia cu privirea, ea înghiţi în sec, dându-şi seama cât de demodat era costumul ei de călărie pentru un bărbat sofisticat ca el.

Însă, judecând după strălucirea plină de admiraţie din ochii lui, nu văzuse nimic care să nu-i placă.

— Eşti foarte drăguţă în după-amiaza asta. Ţi se potriveşte culoarea.

— Mulţumesc, Lord Iversley. Ce frumos din partea ta să spui asta! Îi aruncă o privire rece lui Sydney. Unii bărbaţi nu sunt de acord cu alegerile mele în ceea ce priveşte culorile.

Sydney roşi.

— Poate acei bărbaţi sunt prea prinşi cu treburi mai importante ca să se gândească la complimente pentru tine.

Din spatele lui Alec, mama ei se uită mai întâi la Katherine, apoi la Sydney.

— Treburi importante? Sper că nu te referi la poezii. Moda e mult mai importantă decât orice poem plictisitor.

Sydney căută privirea lui Katherine.

— Tu nu eşti de aceeaşi părere, Kit?

— Bineînţeles că nu, dar mă tem că asta nu schimbă nimic. Îi oferi un zâmbet larg lui Alec. Tocmai îi spuneam lui Sir Sydney că nu pot participa la lectura lui din această după-amiază de la Freeman Assembly Rooms.

— O să fiu pierdut fără tine acolo, spuse Sydney, ignorându-l complet pe Alec. Iar oamenilor li se va părea ciudat că dedic o poezie celei mai importante femei din viaţa mea, iar ea nu a binevoit să vină.

— Vrei să spui că nici mama ta nu o să fie acolo? zise Katherine pe un ton drăgăstos.

Privirea îndurerată a lui Sydney o făcu să-şi blesteme isteţimea.

— Nu i-am spus mamei despre asta, am vrut să fiu cu tine.

Katherine inspiră adânc. Sydney chiar o alesese în defavoarea mamei lui?

Nu, cel mai probabil se gândise că nu îşi putea aduce mama ca să nu fie în preajma lui Katherine şi a familiei sale vulgare.

— Domnişoară Merivale, îi întrerupse Alec din uşă. Dacă nu plecăm acum, parcul o să fie prea aglomerat pentru călărit.

Recunoscătoare pentru intervenţia contelui, îi spuse lui Sydney:

— Trebuie să plec.

— Chiar trebuie?

Întrebarea mută de pe faţa lui o făcu să simtă noduri în stomac. Era prea crudă, cerea prea mult?

„Mama nu înţelege de ce ne grăbim”.

Ea se încordă. Uneori, trebuia să ceară ceea ce merita. Lordul ştia că ea îl merita pe Sydney după ani întregi în care îl aşteptase.

— Mă tem că trebuie.

— Să vin diseară ca să-ţi spun cum a fost? întrebă el

plin de speranţă.

Dintr-un impuls, ea întinse mâna şi îl strânse de braţ.

— Dacă vrei.

Mama interveni:

— Să te conduc afară, Sir Sydney.

Sydney ezită, însă îşi dădu seama că era în plus. Cu o plecăciune, murmură:

— La revedere, Katherine.

Apoi trecu pe lângă Alec fără să îi spună un cuvânt şi porni pe coridor cu mama ei.

Alec îl strigă:

— La revedere, Lovelace! Distracţie plăcută la lectură!

Katherine se uită la Alec.

— Chiar trebuie să-i arunci asta în faţă? Bietul de el, este foarte afectat!

— Nu e de mirare. Trebuie să stea într-o cameră mucegăită în această zi minunată de primăvară, în timp ce noi vom fi afară, călărind.

Katherine îşi muşcă buza de jos, simţindu-se vinovată pentru că îl rănise pe Sydney.

Mama ei reapăru în uşă.

— Katherine adoră să călărească. Când suntem acasă, mereu trebuie să trimit pe cineva după ea ca să o găsească.

Alec o privi cu căldură pe Katherine.

— Atunci nu o să te deranjeze dacă mergem în parcul St. James, nu în Rotten Row. Am auzit că e mai drăguţ şi nu e aşa de aglomerat în această perioadă a anului.

— Lui Katherine îi plac toate parcurile. Mama îi aruncă o privire serioasă fiicei ei. Spune-i lordului că îţi plac parcurile, draga mea.

După prelegerea mamei din acea dimineaţă despre cât de norocoasă era că se bucura de atenţia unui bărbat precum contele de Iversley, Katherine nu avea chef să înceapă o ceartă.

— Da, îmi plac parcurile. St. James o să fie perfect.

— Vezi? spuse femeia. Nu îi pasă unde mergeţi să călăriţi, milord. Ia-o unde vrei!

Un zâmbet ciudat apăru pe buzele lui Alec în timp ce o învăluia pe Katherine cu o privire înflăcărată.

— Sigur, doamnă. Sunt fericit să îţi iau fata… oriunde.

Mama începu să spună ce bine călăreşte fiica ei şi să povestească despre alte realizări ale lui Katherine, însă ea nu era atentă. De ce folosise o astfel de intonaţie pentru un cuvânt obişnuit precum *lua?* Cum reuşise să imprime un sens obraznic fiecărei vorbe? Şi felul posesiv în care o privea, de parcă abia aştepta să pună din nou mâinile pe ea…

Simţi un delicios şoc de exaltare şi tresări. Alec spunea şi făcea nişte lucruri care o provocau. Sau o seduceau.

Era destul de chipeş pentru a tenta orice femeie, mai ales în acea haină azurie care îi scotea ochii în evidenţă. Iar pantalonii de călărie din piele de căprioară şi ghetele militare înalte chiar trebuiau să-i vină atât de bine, să scoată în evidenţă flecare muşchi din…

Îşi mută privirea către chipul lui şi văzu că o studia cu o satisfacţie abia ascunsă. Când avu îndrăzneala să îi facă cu ochiul în timp ce mama ei vorbea, nu-şi putu ascunde roşeaţa din obraji.

Juca un joc periculos petrecându-şi timpul cu un ticălos numai pentru a atrage atenţia bărbatului pe care îl voia. Niciodată nu fusese de acord cu fetele care făceau aşa ceva, dar nu putea nega cât de eficientă era metoda. Sydney nu fusese niciodată aşa de hotărât să îi caute compania.

Iar ea îl refuzase. Păruse atât de afectat, bietul de el, când ea refuzase să meargă la lectură! O cuprinse teama. Oare exagerase? Oare chiar risca să-l piardă pe Sydney dacă avea să continue acel joc?

Nu-şi putea permite aşa ceva.

— Mamă, mi-am lăsat şalul roz sus. Poţi să mi-l aduci?

— Sigur că da, draga mea. Doar nu vrem să răceşti!

Alec se panică în momentul în care Katherine îşi alungă mama. Deja bănuise că se întâmplase ceva cu viitoarea lui soţie, dar acum părea că ştia despre ce era

vorba. Aşa că nu fu surprins când ea îi spuse:

— În loc să mergem în parcul St. James, putem să călărim la…

— Nu.

Îl privi direct.

— Nici măcar nu ştii ce urma să spun.

— Urma să mă întrebi dacă putem să mergem la lectura lui Lovelace. Iar răspunsul este nu.

Cu sinceritatea ei tipică, nu încercă să nege.

— Dar putem să mergem în parc după aceea. Freeman Assembly Rooms se află la nici doi kilometri distanţă.

— Nu mă interesează cât de aproape este. Nu mergem acolo.

— De ce?

Pentru că el îşi aminti cum arătase ea în urmă cu câteva momente, fiind vulnerabilă în timp ce nemernicul de Lovelace o implora să meargă cu el. Şi pentru că neliniştea stranie care îl cuprinsese când o văzuse era pe cât de nedorită, pe atât de nefamiliară.

— Ai fost de acord să petreci după-amiaza cu mine, nu cu el. Iar eu vreau să mă bucur de această după-amiază.

Furia dezlănţuită se putea citi probabil pe faţa lui, deoarece ea înghiţi în sec.

— Ar trebui să-l facem pe Sydney gelos, şi nu poate fi gelos decât dacă ne vede împreună.

— Ne-a văzut împreună şi ştie că mergem să călărim. Sunt sigur că imaginaţia o să se ocupe de restul.

Încăpăţânată, tânăra îşi îndreptă spatele.

— Planul acesta trebuia să mă ajute să-l obţin pe Sydney. Dar, dacă ai de gând să transformi totul într-o competiţie, atunci o să pun punct acum.

Alec se apropie de ea. Era o cacealma. Nimic nu se schimbase între ea şi Sydney cu o noapte în urmă, altfel nu l-ar fi ales pe el. Sigur îşi dădea seama că, dacă renunţa prea devreme la plan, afurisitul de Sydney ar fi revenit la vechiul comportament.

Dar dacă nu era o cacealma? Oare el putea întoarce

situaţia în favoarea lui?

Un zâmbet îi apăru pe buze.

— Bine, o să mergem la lectura poetului tău. Dar, dacă trebuie să suport o sală plină şi versuri proaste, trebuie să-mi promiţi o recompensă.

— Ce fel de recompensă?

Alec aruncă o privire către uşa deschisă şi şopti:

— Un sărut.

Katherine începu să respire sacadat şi lăsă privirea în jos.

— Am stabilit că nu ne sărutăm.

— Am stabilit că nu discutăm despre Sydney şi, cu toate astea, te aştepţi să îmi petrec după-amiaza privindu-te cum leşini la auzul versurilor lui.

— Eu nu leşin, spuse ea încruntată.

— Asta va face după-amiaza ceva mai bună. Deci, cum rămâne? Un sărut în schimbul lecturii? Sau niciun sărut şi o după-amiază plăcută de călărie în parcul St. James?

O vedea cântărind opţiunile, însă bănuia că avea să aleagă sărutul. Cu siguranţă, lectura era importantă pentru Lovelace, iar ea nu voia să-l îndepărteze.

Încă de noaptea trecută, Alec voia să o atingă din nou, să îi guste buzele şi să îi simtă braţele în jurul gâtului în timp ce parfumul ei de trandafiri îl învăluia. Acum avea şansa asta.

— Foarte bine. Apropiindu-se de el cu îndrăzneală, Katherine îşi ridică faţa. Ia-ţi afurisita de recompensă şi hai să mergem!

Ce femeie nesăbuită! Dacă ea credea că putea scăpa atât de uşor, urma să aibă o surpriză. Alec nu avea de gând să o lase să se joace cu el.

Cu un zâmbet, o luă de bărbie, bucurându-se de pielea ei fină. Apoi îşi trecu degetul peste buza ei de jos.

— Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa? Încep să te sărut, o auzi pe mama ta coborând scările şi s-a terminat înainte să înceapă. Nicio şansă, draga mea. Eu o să aleg când, unde şi cum o să te sărut.

Panica de pe faţa ei se transformă destul de repede în

iritare.

— Cum vrei, Alexandru cel Mare. Deci, când o să fie?

— O să te anunţ eu.

Zâmbi, după care îşi aplecă uşor capul până când gura lui fu atât de aproape de urechea ei, încât îi putea simţi apa de trandafiri din păr.

— Dar nu-ţi face griji, îţi promit că nu o să te aduc acasă fără un sărut.

Ea se dădu în spate atât de repede, că aproape se împiedică de masa de ceai, iar roşeaţa din obraji îi spuse tot ce trebuia să ştie. Recunoştea sau nu, îşi dorea ca el să o sărute.

Katherine afişă o expresie care parcă spunea: „Sunt o domnişoară respectabilă, să nu uiţi asta!” şi se îndreptă spre uşă.

— Atunci putem să mergem. Dacă plecăm acum, avem destul timp să o facem.

— Ce să faceţi? întrebă mama ei din uşă, cu şalul roz pe braţ.

Katherine intră imediat în panică. Privirea ei îl rugă pe Alec ceva ce el era tentat să ignore. Asta însă nu i-ar fi adus niciun câştig.

Îi zâmbi cordial.

— Să vă dau un cadou. Tocmai îi spuneam fiicei dumneavoastră despre cadoul pe care vi l-am luat de la bazarul din Soho.

— Serios?

Un zâmbet feciorelnic lumină faţa doamnei Merivale.

De fapt, îl luase pentru Katherine, dar având în vedere circumstanţele…

Alec băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase un evantai pictat.

— Vânzătorul picta imagini la cerere şi m-am gândit la ce aţi spus aseară, că vă plac balurile din Londra şi… *voilà!*

Cu oarece teatralitate, i-l dădu.

— Lord Iversley, cât de atent din partea ta! Examină obiectul. Fildeş sculptat, foarte frumos. Probabil te-a costat ceva.

Slavă Domnului că femeia nu ştia să facă diferenţa dintre fildeş şi os!

Doamna Merivale deschise evantaiul, apoi se încruntă.

— Dar cuplul dansează singur pe terasă. De fapt, cred că dansează, nu reuşesc să...

— Nu a avut timp să picteze mai mult de două persoane, interveni Alec repede, sperând că o să-şi dea seama abia mai târziu că, de fapt, cei doi se sărutau. Dar sunt sigur că fiecare bărbat care dansează cu dumneavoastră îşi doreşte să vă aibă doar pentru el.

Doamna Merivale râse şi îi spuse că era un cuceritor neruşinat, dar cel puţin nu mai puse întrebări legate de locul unde aveau să plece.

În cele din urmă, Katherine se hotărî să nu mai ia şalul, iar peste câteva clipe, coborau scările împreună cu o servitoare care urma să-i supravegheze. Din fericire, îşi folosise fondurile limitate ca să ia un cal în plus. Tot jocul acela de seducţie devenea din ce în ce mai scump.

— Acel evantai nu era pentru mama, nu-i aşa? şopti Katherine în timp ce coborau scările.

Fericit că ea îşi dăduse seama, îi aruncă o falsă privire furioasă.

— Mă acuzi de minciună?

— Te acuz că faci orice e nevoie ca să-ţi atingi scopurile.

Însă un mic zâmbet îi apăru pe buze, trimiţând o dorinţă fierbinte exact între picioarele lui.

— Tu ai fost singura care a avut ceva de câştigat din asta.

— Aşa e. Katherine îi zâmbi larg şi îl strânse de braţ. Îţi mulţumesc nu numai pentru că ai fost de acord să mergem la lectură, ci şi pentru că i-ai ascuns asta mamei.

— Înseamnă că primesc două recompense mai târziu?

— În niciun caz.

— Păcat. Atunci va trebui să mă asigur că singura recompensă merită efortul.

Capitolul 7

Un act de galanterie poate înlocui numeroase complimente.

Anonim, *Retorica unui crai*

„Atunci va trebui să mă asigur că singura recompensă merită efortul”.

Cuvintele răsunară în urechile lui Katherine când porniră spre Freeman Assembly Rooms. Cum avea să suporte o după-amiază întreagă întrebându-se când urma să-şi ceară Alec recompensa? Se întrebă dacă avea acelaşi gust ca prima oară, dacă urma să facă din nou lucrul acela ciudat cu limba, dacă…

Katherine îi aruncă o privire. Călărea iapa masivă cu o uşurinţă care demonstra că nu minţise şi chiar petrecuse mult timp în şa.

Ce ticălos interesant! Stătea pe cal mai bine decât orice alt membru din Jockey Club. Se uită la şoldurile îmbrăcate în piele care stăteau perfect în şa, la coapsele musculoase care strângeau animalul şi îl controlau cu simple ghionturi, la mâinile lui înmănuşate care manipulau fără probleme hăţurile.

Chiar şi alegerea lui în privinţa rasei era neobişnuită.

— Ce fel de cal e acesta? întrebă ea, în timp ce mergeau pe stradă, cu Molly la câţiva paşi în urmă.

— Un Lusitano. Am luat-o pe Beleza din Portugalia. Se întinse să mângâie calul în spatele urechii, iar iapa necheză uşor. Am trecut prin foarte multe împreună, nu-i aşa, fetiţo?

— Şi ea şi-a făcut de cap pe continent? îl tachină Katherine.

El îi aruncă o privire lungă.

— Pari foarte interesată de aventurile mele. Vrei să ai şi tu parte de aşa ceva?

Katherine zâmbi.

— Nu chiar de aventuri, vreau să călătoresc. Mi-ar

plăcea să vizitez Italia şi Portugalia… tot continentul.

Alec îşi mută privirea înapoi la drum şi zâmbetul îi dispăru.

— Mă tem că în vremurile astea nu sunt prea multe de văzut.

„Ah, da, războiul”. Iar asta îi aminti…

— Mă întrebam cum se poate distra un tânăr în străinătate dacă trebuie să evite armatele lui Napoleon.

— Viaţa merge mai departe şi în vreme de război. Oamenii încă joacă, beau, au aventuri. Când se apropiară de intersecţie, el încetini ritmul calului. În ce direcţie?

— În stânga, cred.

Alec se uită încruntat în spate.

— Poate că ar trebui s-o aşteptăm pe servitoarea ta.

Katherine privi în spate. Dumnezeule, de ce rămăsese Molly în urmă? Şi de ce nu mâna calul cum trebuia?

— Eşti sigură că servitoarea ta ştie să călărească? întrebă el.

— Ea aşa a spus, zise Katherine, dar lucrează în bucătărie şi nu cred că are ocazia să călărească prea des.

El o privi îndeaproape.

— Mama ta de ce nu ţi-a trimis camerista?

Prea umilită ca să recunoască adevăratul motiv, ridică din umeri.

— Ne-am lăsat majoritatea servitorilor în Cornwall.

Deşi părea sceptic, Alec îşi mută privirea înapoi la Molly.

— Unul dintre noi ar trebui să se asigure că e bine.

— Mă duc eu, spuse Katherine repede.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Molly să explice că o servitoare din bucătărie juca rolul cameristei unei lady din cauza situaţiei financiare precare a familiei Merivale.

Katherine întoarse calul şi se îndreptă către Molly, care era îngheţată de frică.

— Eşti bine?

Servitoarea încuviinţă din cap. Când făcu acest gest, calul ei o luă spre stânga, iar femeia se prinse de şa. Katherine se îngrijoră. Era clar că Molly nu ştia să

controleze un cal. Acum calul mergea după ceilalţi doi, însă când aveau să ajungă pe străzile aglomerate…

— Molly, poate că ar trebui să…

Trâmbiţa unei goarne o întrerupse. O trăsură apăru de nicăieri pe strada din spatele lor. Când le văzu pe cele două blocând drumul pe jumătate, birjarul sună din nou din goarnă, de data asta mai tare. Speriat de zgomot şi de temătorul călăreţ, poneiul lui Molly o luă la fugă.

Katherine porni în galop după ea. Când poneiul trecu pe lângă Alec, cu Molly ţipând şi ţinându-se strâns de şa, porni şi el după ea.

Trăsura trecu pe lângă Katherine, iar birjarul ţinea hăţurile şi îi avertiza. Însă nu trăsura o sperie pe Katherine, ci hăţurile poneiului târându-se de pământ şi, ce era mai rău, piciorul drept al lui Molly, care alunecase. Numai faptul că se ţinea strâns de şa o împiedica să cadă. Cum trăsura era în urma ei, iar în faţă era o intersecţie, dacă ar fi căzut, Molly sigur ar fi fost călcată de ponei sau de trăsură.

Katherine privi neajutorată cum calul lui Alec ajunse din urmă poneiul. Şocată, văzu că bărbatul se mişcă în şa până ce fu aproape perpendicular cu animalul. Se apropie de ponei tocmai când mâna lui Molly alunecă de pe şa.

Katherine nu ar fi crezut ce se întâmplase dacă nu ar fi văzut cu ochii ei. Aplecându-se aproape de pământ, Alec o prinse pe Molly înainte să cadă, apoi o ridică în şa ca şi cum ar fi fost uşoară ca un fulg.

Katherine privi uimită în timp ce Alec se ridica din poziţia sa aproape imposibilă în care fusese. Apoi puse o mână pe spatele lui Molly ca s-o echilibreze şi încetini. Deşi fata atârna peste şa şi trăsura trecu cu viteză pe lângă ei, cu birjarul înjurând, Alec controlă cu uşurinţă calul, ghidându-l într-o parte a drumului.

Katherine merse la galop până la poneiul care rămăsese fără călăreţ. Din fericire, animalul încetinise. Până ce ea îl prinse de hăţuri şi îl întoarse din drum, Alec deja îşi oprise calul şi se dăduse jos cu uşurinţa unei pantere.

Când se întorcea spre el, inima lui Katherine o luase

razna, ca o reacţie întârziată la tragedia care aproape se petrecuse în urmă cu câteva secunde. Însă Alec păru foarte calm când o ajută pe Molly să se dea jos de pe Beleza. Servitoarea îi căzu în braţe plângând. Când Katherine ajunse la ei, Alec o ţinea în braţe şi încerca să o liniştească.

În jurul lor se adunaseră o mulţime de oameni, însă se dădură la o parte ca să-i facă loc lui Katherine. În timp ce îşi ghida calul prin mulţime, toţi cei din jur îi oferiră ajutorul, făcându-şi griji pentru sărmana domnişoară care trecuse printr-o sperietură zdravănă.

— Cor, ai văzut cum a călărit domnul acela? îşi întrebă un băiat amicul.

— Da. Am văzut genul ăsta de călărit numai la amfiteatrul Astley, răspunse prietenul lui.

Katherine descălecă, în timp ce inima încă îi bătea puternic. Când se apropie, Alec îi oferi o batistă servitoarei care încă plângea.

Katherine încercă să şi-l imagineze pe Sydney oferind o batistă unei servitoare de la bucătărie. Oricât de galant ar fi fost cu Katherine şi indiferent de poeziile despre lorzi care găsesc dragostea unor lăptărese, Sydney era, în esenţă, un aristocrat pur.

Însă Alec părea să fie unul doar cu numele. Câţi aristocraţi călăreau aşa? Dacă nu ar fi reacţionat rapid şi nu ar fi avut abilităţile necesare ca să facă faţă situaţiei? Katherine se cutremură când se gândi la ce s-ar fi putut întâmpla.

Un membru al patrulei veni să vorbească cu Alec, iar Katherine se duse lângă Molly.

— Domnişoară, zise Molly printre suspine, îmi pare atât de rău că ţi-am stricat ieşirea. Îţi jur că nu am vrut!

— Stai liniştită, draga mea, spuse Katherine în timp ce o îmbrăţişă pe fată. Ne bucurăm că eşti bine.

— Aproape că am căzut de pe ponei. Aş fi putut să mor dacă nu ar fi fost lordul…

Când îi aruncă o privire plină de adoraţie lui Alec, care încă vorbea cu ofiţerul, Katherine zâmbi în sine ei. Alec făcea cuceriri pe oriunde mergea. Nu avea nicio îndoială că,

în următoarele zile, Molly avea să retrăiască clipele în care fusese salvată. Ca şi Katherine, de altfel. Nu-i venise să creadă cât de aproape de moarte fusese fata.

Ofiţerul începu să împrăştie mulţimea, iar Katherine o strânse pe Molly de umeri.

— Molly, de ce i-ai spus mamei că ştii să călăreşti?

Lăsând privirea în pământ, Molly răsucea batista între degete.

— Cineva trebuia să vină cu dumneavoastră, domnişoară. Menajera mamei dumneavoastră nu putea să plece şi mi-a spus că nu contează dacă ştiu să călăresc. Aruncând o privire în direcţia lui Alec, care părea absorbit în timp ce-şi îngrijea calul, fata coborî vocea. Doamna Merivale a spus să mă întorc acasă când nu vă mai zăresc, ca să puteţi fi singură cu lordul. A spus că trebuie să se întâmple ceva, apoi va trebui să devii contesa lui.

Katherine se enervă. Nu o ajută nici faptul că Alec se opri, părând să fi auzit fiecare cuvânt. Însă, când începu să râdă, Katherine se încruntă. Trăsese cu urechea.

Avea să se ocupe mai târziu de mama şi de tacticile ei.

— Hai să te ducem acasă, îi spuse servitoarei.

— O duc eu, interveni Alec. Nu ar trebui să meargă singură, iar tu ştiu că nu vrei să ratezi lectura.

— Mergem toţi, spuse Katherine ferm.

— Te rog, domnişoară, nu faceţi aşa ceva, spuse Molly. Mama dumneavoastră o să se supere pe mine dacă află că v-am distrus ieşirea cu lordul.

Ofiţerul împrăştie curioşii de pe stradă.

— Pot să o duc eu pe domnişoară acasă dacă doriţi.

Katherine ezită, dar nu voia ca Molly să aibă probleme. Mama avea să dea toată vina pe ea. Îi zâmbi bărbatului şi îi spuse:

— V-am fi recunoscători.

Căută o monedă în săculeţ, însă Alec se ocupase deja de asta. Chiar aranjase ca o birjă să îi ducă pe Molly şi ofiţer înapoi. În câteva minute, cei doi porniră la drum, cu poneiul legat de trăsură.

Alec o privi îngrijorat.

— Eşti bine?

— Sunt bine, spuse ea zâmbind.

— Mai vrei să mergi la lectură? O să întârziem, dar, dacă plecăm acum, ajungem la timp. Asta, dacă nu eşti prea bulversată.

— Ca să fiu sinceră, mi-ar prinde bine ceva care să mă calmeze, iar lectura ar fi perfectă, pentru că e o distracţie mai puţin aventuroasă.

Alec râse şi se duse să-şi ridice pălăria, care fusese călcată în picioare de mulţime. O studie cu atenţie.

— Se pare că va trebui să mergi fără pălărie, spuse ea.

— Nici gând. Şi-o puse pe cap. E posibil ca pălăria şi pantalonii murdari de noroi să îi convingă să nu mă accepte la lectură.

— Nu te baza pe asta. Nu cred că o să observe cineva.

— Aşa e, am uitat. Ochii îi străluciră când îşi aruncă pălăria. Pentru poeţi, poezia e mai importantă decât moda.

— Nu ştiu cum poţi să glumeşti după tot ce s-a întâmplat, replică ea. Inima încă îmi bate cu putere.

O ajută să urce din nou pe cal.

— Dacă aş fi ştiut că e nevoie doar de atât ca să-ţi bată inima cu putere, aş fi aranjat o zi întreagă de salvări pe cal.

— Probabil chiar ai putea s-o faci, rosti ea în timp ce porniră amândoi la drum.

De data asta, ca şi cum ar fi vorbit dinainte, au mers mai încet, plimbându-se pe străzile aglomerate.

— Ai fost incredibil. Nu am văzut niciodată pe cineva care să călărească atât de magnific. Şi felul în care ai prins-o înainte să cadă… Unde ai învăţat să faci asta?

Alec îşi opri un mormăit. Ultimul lucru de care avea nevoie era să vorbească cu Katherine despre trecutul lui.

— A fost o nimica toată. Ceva ce am învăţat în străinătate.

— A fost impresionant, insistă ea. Când ai spus că ai petrecut mult timp în şa, nu m-am gândit că…

— Şi tu călăreşti destul de bine.

Trebuia să-i distragă atenţia de la el. În plus, Katherine călărea bine, chiar şi în acea şa pe care femeile din Anglia trebuiau să o folosească.

— Ai prins poneiul imediat.

Katherine se înroşi.

— A fost o nimica toată. Oricine poate să prindă un ponei fără călăreţ. În timp ce tu…

— Sunt recunoscător că ai făcut acel efort. Trebuia să-i distragă atenţia de la acel subiect. Nu aş fi vrut să-l pierd.

Mai ales că îl costase destul de mult.

Ajunseră la o intersecţie, iar când Alec o privi călărind cu uşurinţă, şi-o imagină în căldura din Cornwall, cu părul înflăcărat căzând dezordonat pe spate, cu fundul ferm mişcându-se în şa în timp ce se adapta la mişcările calului. La fel s-ar fi adaptat şi la mişcările lui Alec dacă ar fi fost sub el în pat…

Alungă acea imagine tentantă. Nu era deloc confortabil să călărească în timp ce avea o erecţie.

În timp ce treceau prin intersecţie, ea îl întrebă:

— Ai avut mult timp la dispoziţie să călăreşti în străinătate?

Dumnezeule, reveniseră la acelaşi subiect? Aşa îi trebuia dacă îşi lăsase imaginaţia să zburde!

— Am călărit destul de mult. Dar se pare că şi tu ai călărit la ţară. Sau cel puţin aşa a spus mama ta.

Se înroşi, apoi îşi lăsă capul în jos.

— Îmi pare atât de rău pentru mama şi tacticile ei. Nu am crezut că ar face ceva atât de iresponsabil ca să…

— …ne aducă împreună? Alec profită de ocazie ca să schimbe subiectul. Acesta nu este singurul motiv pentru care a trimis-o pe Molly, nu-i aşa? Spune-mi adevărul, familia ta nu a lăsat toţi servitorii în Cornwall, nu-i aşa?

Cel mai bun mod de a evita întrebările nedorite era să pui propriile întrebări.

Ea îşi mută privirea la drum.

— E vorba de faptul că… Presupun că poţi să afli. Moartea tatălui ne-a adus o problemă financiară. Dar asta o

să se schimbe în curând.

Cât de departe avea să meargă sinceritatea ei subită?

— Vrei să spui că se va schimba când te vei căsători cu plictisitorul tău poet?

— Cum ai… Asta e…

— Înţeleg că Sir Sydney este destul de bogat.

— Da, este. Iritarea i se putea citi pe faţă. Dar nu din cauza asta mă căsătoresc cu el.

— Bineînţeles că nu, domnişoară *Mă căsătoresc bine,* o tachină el.

— Foarte amuzant, dar nu-mi pasă de banii lui, pentru că eu…

Când se opri brusc, el o privi. Chiar avea să îi spună de moştenirea ei? Probabil că nu trebuia s-o lase. Dacă ea ar fi recunoscut că urma să primească o avere, singurul lui avantaj dispărea.

— E în regulă, ştiu că nu eşti genul de persoană interesată.

Katherine păru uşurată.

— Cu siguranţă nu sunt.

— Deci, de ce te căsătoreşti cu Sydney? Pentru că e unul dintre acei bărbaţi decenţi pe care îi admiri?

— Nu doar pentru asta. Am fost prieteni toată viaţa şi ţin mult la el.

— Dar nu eşti îndrăgostită de el.

Tânăra îşi mută privirea la drum şi se bâlbâi:

— E-ei bine, presupun că da… îl iubesc. Bineînţeles că îl iubesc.

El îi observă stânjeneala.

— Nu pari prea sigură.

Ea oftă.

— Ca să fiu sinceră, nu ştiu dacă într-adevăr cred în dragoste.

— Serios? Asta mă surprinde.

— De ce, pentru că sunt femeie? spuse ea pe un ton defensiv.

— Pentru că îţi plac prostiile ca poezia.

Ea ridică din umeri.

— Poezia de calitate mă linişteşte şi mă ajută să uit de probleme. Dar nu sunt destul de naivă ca să cred că viaţa e o poezie.

— Bravo ţie!

Alec se simţi uşurat. Lucrurile aveau să meargă mult mai uşor pentru el dacă ea înţelegea şi accepta deja realităţile vieţii.

— Toate femeile ar trebui să păşească în mariaj cu atitudinea ta, realizând că este o alianţă făcută din motive practice, nu visul romantic creat de poeţi.

Ea îl privi cu atenţie.

— Mi-ar plăcea să cred că adevărul e undeva la mijloc – nu un vis, dar nicio alianţă practică. Vreau să cred că trebuie să-ţi placă partenerul cu adevărat.

— Contează şi atracţia fizică. Sau asta nu face parte din schema ta?

Ea îi evită privirea.

— Atracţia fizică te poate induce în eroare. Mama s-a căsătorit cu tata din acest motiv. Părinţii ei au vrut să-l ia de soţ pe tatăl lui Sydney, care era bogat, dar ea a fugit cu prietenul lui cel mai bun, iar rezultatul a fost dezastruos. Mâinile i se încleştară pe hăţuri.

O femeie sensibilă trebuie să se bazeze numai pe părţile raţionale când alege un soţ.

O femeie sensibilă cu siguranţă trebuia să se căsătorească pentru mai mult decât prestigiul adus de un titlu, iar asta era tot ce îi oferi putea Alec. Ce bine că ea nu ştia asta!

— Aşadar, banii şi poziţia respectabilă a lui Sydney sunt suficiente pentru tine, domnişoară *Mă căsătoresc bine.*

— Nu-mi mai spune aşa! Katherine se încruntă. Ţi-am spus, eu şi Sydney suntem prieteni. O să fie un tovarăş bun. Îl înţeleg, iar el mă înţelege pe mine.

— Chiar aşa? De asta a trebuit să-i ceri să te sărute? De ce a stat bosumflat aseară în timp ce alt bărbat flirta cu tine?

Ea îl privi.

— Credeam că nu vrei să vorbeşti despre Sydney

când suntem împreună.

Aşa era. Însă felul în care îl ridica pe un piedestal îl deranja pe Alec. Nu-şi dădea seama de ce. Cu siguranţă, nu era gelozie. Atunci de ce deschidea subiectul cu fiecare ocazie, ca un copil care zgândărea o rană până ce sângera?

Ea miji ochii.

— Oricum, nu vreau să vorbesc despre Sydney. Vreau să vorbesc despre tine. Cum ai învăţat să călăreşti atât de magnific?

Dumnezeule, era ca un câine cu un os! Întrebându-se cum să-i distragă atenţia, îşi fixă privirea la drum. Apoi observă un semn pe clădirea din faţă şi se relaxă.

— Draga mea, discuţia despre călăritul meu va trebui să aştepte. Făcu un gest către locul în care mergeau. Am ajuns.

Capitolul 8

Pavează drumul seducţiei cu atingeri nepermise!
Anonim, *Retorica unui crai*

Katherine urmări privirea lui Alec. Într-adevăr, ajunseseră.

Era straniu că nu voia să discute despre călărit. De obicei, bărbaţilor le plăcea să se mândrească cu abilităţile lor. Până atunci, ar fi spus de trei ori povestea despre salvarea unei domniţe aflate la ananghie.

Fie Alec era neobişnuit de modest, fie ascundea ceva. Dar ce anume? Şi de ce? Era reticent când venea vorba de perioada petrecută în străinătate. Cu siguranţă, nu era un lucru tipic călătorilor.

Probabil făcuse în mare parte lucruri despre care nicio femeie decentă din Anglia nu trebuia să afle. Asta trebuia să fie.

Alec descălecă uşor şi legă iapa, după care o ajută pe Katherine. Însă, când picioarele ei atinseră pământul, iar el

nu îi dădu drumul imediat, toată curiozitatea ei despre anii petrecuţi de el în străinătate dispăru. Mâinile lui calde de pe talia ei îi opriră respiraţia, mai ales când el îşi fixă privirea asupra gurii ei, cu intenţii întunecate.

Dumnezeule, avea de gând să o sărute chiar acolo, în stradă?

Katherine îşi ţinu respiraţia. Apoi el îi întinse mâna. Ea îl luă de braţ, simţindu-şi în urechi bătăile puternice ale inimii. Era bucuroasă că încă nu o sărutase. Da, bucuroasă. Ce depravată i-ar fi permis unui bărbat să o sărute în public? Cineva ar fi putut să-i vadă şi să-i spună lui Sydney, iar acesta ar fi rupt legăturile cu ea. Nu, nu ar fi fost înţelept.

Când intrară în clădire, o femeie îmbrăcată elegant le oferi programul serii şi îi îndrumă către o cameră mare. Când păşiră în încăpere şi toate privirile se întoarseră spre ei, Katherine zâmbi vag. Alec ignoră pe toată lumea în timp ce o însoţea prin camera aglomerată, mâna lui odihnindu-se intim pe spatele ei.

Cel puţin Sydney nu ridicase privirea ca să-i vadă intrând atât de nepoliticos. Îşi citea poemele, nefiind atent la vocea care se auzea de pe podium.

Când se aşezară pe rândul din spate, singurul pe care mai erau locuri, Alec se aplecă şi întrebă:

— Chestiile astea atrag de obicei atât de mulţi oameni?

— Da, dacă citeşte Sydney. Apoi adăugă, cu mândrie în glas: De curând, *Gentlemans Magazine* l-a numit noul Wordsworth.

— Probabil am ratat aceste veşti incredibile.

Un tânăr din faţă se întoarse şi se uită la Alec. El îşi dădu ochii peste cap şi se rezemă de bancă, scoţându-şi mănuşile. Apoi îşi umplu timpul uitându-se în program şi schimbându-şi poziţia la fiecare câteva secunde.

Katherine îşi înăbuşi un zâmbet. Bietul de el, nu avea să reziste pe toată durata lecturii! Probabil era ceva extrem de plictisitor pentru un bărbat de acţiune ca el. Şi ea se aştepta ca o mare parte a lecturii să o plictisească. Ceilalţi

poeţi păleau pe lângă Sydney, iar el fusese de acord să participe numai pentru că unul dintre ei era prietenul lui cel mai apropiat. De fapt, Julian Wainscot, baronul de Napier, stătea chiar lângă Sydney şi părea bine dispus. De obicei, era timid, cel puţin în preajma ei, însă acum părea să se bucure de atenţia publicului.

Apoi tânărul firav o văzu şi se întristă. Ea îi zâmbi, dar Alec se aplecă spre ea şi se plânse că preţiosul ei Sydney era ultimul în program, iar ea fu nevoită să-i răspundă.

Când îşi întoarse privirea spre Lord Napier, acesta îl înghionti pe Sydney. Când o zări, lui Sydney îi apăru un zâmbet pe faţă, până când îşi dădu seama cu cine era. Deşi ea îi zâmbi înapoi, bucuria lui se transformă rapid într-o încruntătură.

Lord Napier îi păru infatuat. La naiba cu nenorocitul acela! Probabil era de acord cu Lady Lovelace, că ea nu era destul de bună pentru prietenul lui cel mai bun. Păcat. Indiferent ce părere aveau Lord Napier şi Lady Lovelace despre ea, Katherine avea de gând să se căsătorească cu Sydney.

Vocea lui Alec îi întrerupse gândurile:

— O adunare de poeţi, şopti el, în timp ce îi flutură programul în faţă. E ca o herghelie de cai? Sau şi mai bine, un cârd de gâşte?

— Şşşt, şopti Katherine.

Lord Napier urcă pe podium, iar ea voia să-l asculte. Cu un aer plin de importanţă, acesta îşi drese vocea:

— Titlul poemului meu este *Marşul discului.*

Când începu să citească, Katherine îşi muşcă obrazul ca să nu râdă. Toată zarva asta pentru o competiţie sportivă… Ce prostie! Dar la ce se putea aştepta de la un bărbat care îşi umezea favoriţii cu ulei şi evita să poarte lavalierele scrobite? Ar fi trebuit să înveţe de la Sydney, care scria despre lucruri importante, precum dragostea, istoria şi tragedia. Dar Lord Napier nu fusese niciodată profund.

Acesta citi:

Braţul lui puternic se încordează să arunce.
Discul străluceşte, o lună acolo sus.
Şi când zboară departe tăind văzduhul.
Mulţimea scoate un oftat neîntrecut.

De lângă ea, Alec întrebă:

— Mai exact, cum e un oftat neîntrecut? Cât de rapid părăseşte respiraţia buzele? Cât de tare se aude? Sau există o anumită calitate muzicală în expiraţie...

— Taci, şopti ea, încercând să nu zâmbească. Se uită oamenii la noi.

De fapt, nu se uita nimeni în afară de Sydney. Afectată de încruntătura lui, Katherine se îndreptă şi încercă să pară impresionată. Din fericire, poemul lui Lord Napier era la fel de scurt pe cât de frivolă îi era mintea. În plus, Alec tăcu restul poeziei şi la următoarele două.

Apoi, cel mai prost poet dintre cei prezenţi urcă pe podium. Pe un ton tremurat, despre care Katherine ştia că trebuia să redea emoţia profundă, începu să citească un poem atât de groaznic, că până şi Sydney se cutremură.

Alec se apropie de ea.

— Anumite cuvinte nu sunt învechite încă din perioada Renaşterii?

— Uiţi că poeţii nu simt preocupaţi de modă, îi şopti ea. Când Alec o privi, regretă că îl încurajase. Obligându-se să se uite la scenă, Katherine adăugă: Dar nu e chiar atât de rău.

Alec pufni, dar cel puţin nu mai spuse nimic. Până la al 15-lea vers, când poetul citi:

Tu, seducătoare minunată, frumoasă şi înţeleaptă.
Tu mi-ai transformat împotrivirea în cenuşă
Mă uit în tăciunii ochilor tăi...

— Şi mă rog să nu îţi aprindă genele frumoase, termină Alec.

Katherine nu se putu abţine şi râse tare, atrăgând atenţia tuturor din cameră. Înroşindu-se, se făcu mică pe

scaun, spunându-i lui Alec:

— Taci, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar era prea târziu ca să închidă acea cutie a Pandorei. Acum, că descoperise cât o distrau replicile lui, Alec le spunea în mod constant. În scurt timp, pe Katherine o luase ameţeala de la faptul că trebuia să se abţină să nu râdă, fiind sigură că avea să moară din cauza amuzamentului reprimat.

— Aminteşte-mi să nu-l las niciodată pe bărbatul ăla lângă calul meu, îi şopti Alec în timp ce poetul groaznic termină de citit. Dacă îi va ordona nobilului meu cal Beleza să peregrineze pe Câmpiile Elizee cu copitele sclipind şi cu coama în flăcări, s-ar putea să-l calce în picioare. Nu suportă să aibă coama în flăcări, iar copitele să-i sclipească, fiindcă alţi cai ar râde de ea. Şi în ce ritm merge când peregrinează? Presupun că e ceva între trap şi galop.

— Potoleşte-te, te rog, şopti ea, încercând să nu râdă, însă fără succes. Când o să se termine, o să te omor!

Alec îi aruncă un zâmbet diavolesc.

— Şi o s-o faci cu sabia tremurândă a lui Damocles sau cu fumul fără remuşcări al furiei lui Vezuviu?

— Cu batista de bumbac a lui Merivale. O să te sugrum cu ea. Acum taci, îl prezintă pe Sydney. Încearcă să nu fii nepoliticos când citeşte, da?

— Eu, nepoliticos? Nepoliticoasă e prostia asta pe care poeţii o numesc poezie. Şi dacă Sydney al tău…

Katherine îl ciupi de mână cât de tare putu.

— Au!

— Nu mai scoate niciun cuvânt! Altfel, îţi jur că o să-ţi învineţesc mâna înainte să se termine!

Când ea începu să-şi retragă mâna, el o prinse într-a lui.

— O să tac, dar numai dacă mă laşi să te ţin de ea.

Cu privirea fierbinte aţintită asupra ei, îi luă mâna într-a lui, apoi o trase să stea scandalos pe coapsa lui fermă, acoperită cu piele de căprioară şi excesiv de caldă.

Aerul îi rămase blocat undeva în apropierea plămânilor. Dumnezeu să aibă milă de ea… el nu ar

trebui… ea nu ar trebui…

Katherine se uită iute în jur, dar nimeni nu era atent la ei. Cum erau singuri pe rândul lor, mâinile lor erau ascunse de ochii celorlalţi. Acel simplu gând îi opri inima.

Personală. Secretă. Interzisă. De ce o asemenea atingere era atât de atrăgătoare? Vinovată, se uită la podium, unde Sydney îşi aranja hârtiile.

Însă nu avea de gând să facă nimic care să distrugă prezentarea lui Sydney, iar dacă asta însemna că trebuia să-l lase pe Alec să o tină de mână, atunci avea să se sacrifice. Nu avea legătură cu neliniştea din pieptul ei. Sau cu anticiparea pe care o simţea gândindu-se la ce avea să facă Alec cu mâna ei.

Sydney tuşi pe podium şi abia atunci realiză că se uitase la mâna lui Alec, fiind prinsă de senzaţia incitantă a faptului că mâna ei se afla între muşchiul tare al coapsei şi degetele lui calde. Se obligă să fie atentă la Sydney, să îi zâmbească.

Sydney urma să citească două poezii, una despre căderea Troiei şi alta al cărei titlu avea să fie anunţat atunci. Începu poezia despre Troia, explicând pe ce versiune a poveştii se bazase.

Tocmai atunci, mâna lui Alec se mişcă peste a ei. La început, el trasă cu degetul conturul mâinii ei înmănuşate, dar asta nu îl mulţumi prea mult timp. Mişcând mâinile în aşa fel încât a ei să fie deasupra, începu să îi scoată mănuşa cu cealaltă mână.

— Nu, spuse ea încet.

— Da.

El zâmbi, în felul în care Boney răsese probabil când alesese prima bucată din Prusia pe care s-o cucerească.

Încercă să-şi elibereze mâna, dar el i-o ţinu bine.

Când Katherine îl privi, el şopti:

— E corect, draga mea. Mi-ai luat cealaltă sursă de divertisment, îşi întoarse privirea spre podium. Bineînţeles, dacă vrei să fac din nou comentarii despre versuri…

Katherine strânse din dinţi şi îşi lăsă mâna moale într-a lui.

— Aşa e mai bine, murmură el, apoi întinse din nou mâna spre mănuşa ei. Îi descoperi fiecare deget, bucată cu bucată, în felul în care Alexandru cel Mare le dezbrăcase pe femeile captive pe care şi le făcuse soţii.

Căldura i se ridică în obraji în timp ce se uita la podium, încercând în zadar să absoarbă cuvintele lui Sydney. Din păcate, îi citise deja acel poem, aşa că mintea ei zbură spre Alec, care îi descoperea mâna.

El îi aruncă mănuşa în poală. Apoi începu adevărata distracţie, îi întoarse mâna în aşa fel încât dosul palmei să i se odihnească pe coapsă, iar palma cea moale să fie expusă. Alec începu să îi mângâie degetele.

Niciun bărbat nu o mai atinsese aşa. Cine ar fi crezut că putea fi atât de… de…

Erotic. Momentul părea la fel de indecent ca pozele din cartea tatălui, mai ales pentru că i se întâmpla ei.

Abia putea respira în timp ce el îi mângâie curburile dintre degetele, îi desenă cercuri în palmă, apoi îşi plimbă degetul până ce îi simţi pulsul de la încheietură. Îşi apăsă puţin degetul, ca şi cum ar fi vrut să se bucure de zvâcnirea sângelui ei, apoi îşi întinse celelalte degete peste mâna ei deschisă, pentru a-şi înmulţi mângâierile.

Katherine mai avea puţin şi leşina. Nu, era o prostie, ce fel de femeie ar leşina doar pentru că un bărbat o mângâia pe mână… îi mângâia pielea… făcea dragoste cu degetele ei goale.

— „Elena a ajuns să urască atingerea lui Paris/ în timp ce privea ruina în flăcări?” citi Sydney de pe podium.

Nici măcar pentru un minut. Nu dacă atingerea lui Paris era ca a lui Alec.

Katherine voia să-l urască. Voia să-l urască pentru ce făcea. Dar cum ar fi putut? Nu era ceva atât de indecent. Iar în carte nu era pomenit nimic despre mângâierea mâinii ca tactică de seducţie, deşi era limpede că asta făcea.

Fiecare mângâiere a degetelor lui era o şoaptă, fiece atingere a degetului era o dezmierdare care îi aţâţa simţurile. Era posibil chiar să facă o gaură în bancă până când se termina lectura.

Cu cât continua, cu atât ea îşi dorea mai mult să-l exploreze. Îi aruncă o privire, îi opri mâna, după care îşi începu propria descoperire.

Îşi fixă privirea în ochii ei. Dacă ar fi existat vreo urmă de aroganţă pe faţa lui, i-ar fi dat mâna la o parte. Însă ochii lui străluceau, plini de dorinţă şi de căldură, în timp ce degetele ei se plimbau uşor peste pielea lui masculină şi aspră.

El inspiră adânc în timp ce atingerea ei devenea mai îndrăzneaţă. Cu siguranţă, mâinile lui nu erau ale unui gentleman. Pe pielea lui erau bătături întărite, iar o cicatrice îi secera degetul. Când Katherine mângâie marginea ridicată cu degetul arătător, Alec îşi împleti degetele cu ale ei, mângâind şi căutând.

Când Sydney termină poemul despre Troia, sângele ei pulsa sălbatic. Niciodată în toată viaţa ei nu percepuse astfel un bărbat. Cum ar fi fost să simtă mâinile puternice ale lui Alec pe umeri, pe coapse, pe sâni…

Începură aplauzele, iar sângele îi coloră obrajii. Îşi eliberă mâna rapid ca să poată aplauda.

Şi ca să rupă vraja, înainte ca el s-o facă să se înmoaie de tot. Pentru că, dacă nu era atentă, începea să îl roage să o sărute, iar lucrul acesta era imposibil.

Capitolul 9

Femeile sunt impresionate în special de versurile romantice.

Niciodată să nu subestimezi puterea unui sonet ca o floare.

Anonim, *Retorica unui crai*

Alec nu suportă să îi dea drumul la mână. Joaca degetelor ei nu făcu decât să îi aţâţe dorinţa. Fusese nevoie de toată puterea lui ca să nu îi lipească mâna de coapsa lui interioară şi să o plimbe spre umflătura jenantă din pantaloni. Niciodată în toată viaţa lui nu fusese atât de

excitat de ceva.

Dumnezeule, femeia avea să-l înnebunească înainte să o ducă la altar! Avea curiozitatea unei persoane inocente şi impulsurile pasionale ale unei femei experimentate. Dacă aşa se purta acolo, îşi imagina cum ar fi fost în pat. Simplul gând îl făcu să se întărească.

Cum se terminară aplauzele, o luă din nou de mână, dorind să reia intimităţile lor nesăbuite. Apoi vocea lui Lovelace îşi făcu simţită prezenţa.

— Următorul poem este dedicat celei mai importante femei din viaţa mea, spuse bărbatul.

Alec se uită spre podium, încruntându-se când văzu că Lovelace o fixa cu privirea pe Katherine.

— Titlul este *Muza,* adăugă poetul.

Alec îşi dădu ochii peste cap. Dacă idiotul credea că ea avea să se lase dusă de nas…

Apoi degetele ei alunecară dintr-ale lui. Alec îşi mută privirea către ea, tremurând când văzu amestecul de plăcere şi vinovăţie de pe faţa ei. O luă de mână cu determinare, însă ea şi-o trase înapoi.

— Te rog, Alec, şopti ea.

La naiba cu Sydney Lovelace! Deci, până la urmă, poetul ştia care era drumul către afecţiunea ei. Chiar dacă răspunsese mângâierilor lui Alec, afurisitul de baronet reuşise prea uşor s-o facă să se simtă vinovată.

Îi dădu drumul la mână, auzind oftatul care îi scăpase în timp ce Katherine îşi punea mănuşa la loc.

Se simţi însă gol fără degetele ei într-ale lui. Iar sunetul vocii lui Sydney, care era sigură şi puternică, nu îl făcea să se simtă mai bine.

Sydney citea cu o autoritate calmă:

Când toate viziunile mele alunecă
Când versurile se feresc de mintea mea febrilă.
Caut alinare în vocea ei.
Acea cadenţă este leacul pentru durerea mea.

La naiba cu Sydney Lovelace! Poemul era simplu,

elegant şi, cel mai important, nu era prostesc.

Ea este poezia mea, cântecul meu
Îmi transformă durerea în graţie
Iar în zâmbetul ei îmi găsesc voinţa.
Căci speranţa se află pe faţa ei minunată.

De ce trebuia ca bărbatul acela să fie un poet pe jumătate decent? Chiar şi Alec, căruia îi plăceau doar versurile cântate de bărbaţii beţi din cavaleria din tavernă, îşi dădea seama că talentul lui Sydney îl întrecea pe cel al amatorilor.

Enervat, Alec vru să vadă dacă speranţa se citea, într-adevăr, pe faţa ei frumoasă. Katherine spera că Sydney, nu Alec urma să aibă grijă de ea, să se însoare cu ea, să o iubească. În timp ce Alec o privea, ei îi curse o lacrimă pe obraz.

Atunci îl lovi gelozia atât de puternic încât nu mai putu nega. În cele din urmă, Alec înţelese ce vedea ea la Sydney. Uşurinţa bărbatului de a o atrage cu vorbele era la fel de sigură ca abilitatea masculină a unui ofiţer de a mânui sabia. Chiar dacă îl lăsase pe Alec s-o mângâie în palmă, pe Lovelace îl asculta şi îl admira. La naiba cu acel bărbat! Ea îl dorea pe Sydney.

Lovelace termină poezia şi, pentru o clipă, tăcerea pluti în aer, plină de minunea unei mulţimi fermecate. Apoi începură aplauzele. Mulţi se ridicară în picioare, iar Katherine fu printre ei. În timp ce Alec se ridică şi el, văzu reacţia lui Lovelace la aplauze, sperând că o privire arogantă avea să păteze caracterul bărbatului.

Însă nu văzu decât zâmbetul lui ezitant, ca şi cum ar fi fost plăcut surprins de efectele cuvintelor lui asupra ascultătorilor. Lovelace studie mulţimea până când o găsi pe Katherine şi se bucură ca un băiat încântat de aprobarea preceptorului său.

Atunci, Alec îşi dădu seama. Titlul poeziei era *Muza,* nu *Iubita* sau *Logodnica.* Sydney avea nevoie de cineva care să-i inspire creaţiile şi să-i laude talentul, cineva care

să „înţeleagă dansul delicat/ Dintre pana şi transa poetului”, aşa cum spuneau versurile lui.

Alec se relaxă. Lovelace nu o dorea pe Katherine cea pasională, care voia să fie sărutată, atinsă şi dorită. El voia să o ţină îngheţată pe piedestalul lui, iar acest lucru nu i s-ar potrivi niciodată.

„Ea este poezia mea, cântecul meu”. Îşi alungă din minte afurisitul vers. Katherine nu avea să fie poezia lui Lovelace. Ea voia ceva mai bun, voia emoţie şi pasiune, dar şi parteneriat. Din fericire, numai Alec îi putea oferi toate acestea.

Aplauzele se opriră, iar oamenii începură să vorbească atunci când lectura se termină. Doamnele îşi luară şalurile şi săculeţele, iar bărbaţii îşi puseră programul în buzunar. Câţiva se îndreptară spre podium ca să discute cu poeţii.

Katherine se ridică fără să-l privească.

— Mă întorc imediat. Vreau să-l felicit pe Sydney. Nu o să dureze mult.

Se grăbi la capătul rândului. Însă, în loc să meargă în faţă, ieşi pe uşa care dădea spre auditoriu, îndreptându-se spre zona în care se duceau poeţii după lectură.

Alec rămase acolo derutat. Trebuia să o lase să stea câteva minute singură cu Lovelace?

„Ea e poezia mea, cântecul meu”. Nici gând!

Îşi puse mănuşile în buzunar şi trecu prin mulţime, până când ajunse în zona mai puţin aglomerată. În câteva clipe, o văzu. Cum mergea contra mulţimii, Katherine nu ajunsese prea departe.

— Domnişoară Merivale, stai! strigă el.

Printr-un miracol, ea îl auzi şi se opri. În timp ce se apropia de ea, Katherine se înroşi, însă cel puţin nu fugi. Chiar îl aşteptă.

— Ce s-a întâmplat, Lord Iversley? întrebă ea afectată.

Abia atunci îşi dădu seama că venise după ea fără să aibă un plan. O mie de replici îi treceau prin minte: „Sydney e un nemernic. Meriţi ceva mai bun. Eu te doresc, el doar te admiră”.

Dar nu se pricepea la cuvinte ca peţitorul ei poet. Punctele lui forte erau altele. Se uită la uşile deschise care duceau către camerele goale.

— Hai în partea asta, spuse el, luând-o de braţ şi trăgând-o departe de mulţime, în camera cea mai apropiată.

Slavă Domnului că venise de bunăvoie! Dar, imediat ce închise uşa, ea îşi îndreptă umerii.

— Ce vrei? Ţi-am spus că o să stau doar o clipă.

— Eu mi-am respectat promisiunea, şi acum îmi datorezi recompensa.

— De ce acum? De ce aici?

„Pentru că vreau să-l alung pe Sydney din gândurile tale”.

— De ce nu aici şi acum? replică el, încercând să o ia în braţe.

Ea îi aruncă cea mai rugătoare privire.

— Alec, te rog…

— Nu. Azi am auzit de prea multe ori „Alec, te rog”. Aşa că, înainte să te duci la Sydney, o să iau lucrul pentru care am venit.

Nu-i mai dădu timp să protesteze şi o sărută. Se aşteptase să opună rezistenţă, dar ce făcu ea fu mai rău. Stătu nemişcată, nu i se împotrivi, dar nici nu reacţionă. Era ca şi cum ar fi sărutat o statuie.

Enervat, făcu un pas în spate.

— Sărută-mă înapoi!

Expresia ei era ciudat de calmă după fierbinţeala simţită când mâinile lor se mângâiaseră.

— Nu ai spus că ar trebui să te sărut înapoi. Ai vrut doar un sărut, iar acum l-ai primit.

— Am spus că vreau o recompensă, iar asta nu este o recompensă.

Deşi roşeaţa din obrajii ei recunoştea acest lucru, ea se eliberă din strânsoarea lui şi se îndreptă spre uşă.

— E toată recompensa pe care o s-o obţii de la mine.

Alec o ajunse din urmă tocmai când punea mâna pe clanţă. O prinse de braţ şi o duse cât mai departe de

geamul uşii. Apoi o ridică pe o masă din apropiere, ignorând protestul ei, în timp ce o prinse de palmele pe care şi le pusese pe masă.

— M-ai convins să suport două ore groaznice de poezie, aşa că, pentru Dumnezeu, o să-mi dai recompensa potrivită, chiar dacă va trebui să te ţin aici toată ziua!

Provocarea se citea pe faţa ei.

— Sărută-mă din nou dacă vrei, dar eu nu-mi pot controla răspunsul. Nu simt asta pentru tine.

— Pe naiba nu simţi! replică el, apoi o prinse de umeri şi îi acoperi din nou gura cu a lui.

Furia pe care o simţea îl făcu să o sărute prea tare, prea sălbatic, aşa că de data asta ea se împotrivi, lovindu-l în piept şi muşcându-l de buză ca o fiară sălbatică.

Când îi simţi rezistenţa din pricina furiei lui, el încercă să-şi controleze emoţiile. Se forţă să fie mai delicat, să o sărute cu respectul pe care îl merita. Nu voia ca ea să îl acuze mai târziu că o forţase, când, de fapt, nu voia decât ca ea să-şi respecte promisiunea.

Îşi frecă buzele de ale ei, savurându-le moliciunea. O muşcă în joacă de buza de jos. Cu cât îi desfăta mai mult gura cu a lui, alintând buzele şi inspirându-i respiraţia, cu atât ea lăsa garda jos, până când îl sărută înapoi.

Abia atunci adânci sărutul. Exaltat de răspunsul ei, se aruncă şi mai adânc în căldura dulce a gurii ei de mătase. Ea îşi lipi palmele de pieptul lui, apoi îl apucă de haină în timp ce se ridică mai sus, cu buzele lipite de ale lui.

Dumnezeule, era moale peste tot! Nu doar buzele ei, ci şi mâinile, talia, şoldurile... Nu avea să se sature niciodată de această desfătare trupească, nu putea să guste niciodată prea mult din gura ei delicioasă.

Abia când ea se încordă şi se dădu la o parte, îşi dădu seama că el îi mângâia un sân. Sânul ei dureros de moale. Pe care voia să îl cuprindă cu gura şi să-l guste.

— Să mă atingi nu face parte din recompensa ta, rosti ea.

Dar nu îi dădu mâna la o parte şi nu îl plesni, iar asta spunea multe.

— Ştiu.

Îi acoperi gâtul cu săruturi, mâna lui fiind în continuare pe sânul ei.

— Nu ar trebui… s-o faci.

— De ce nu? Pentru că nu simţi acel lucru pentru mine? îi mormăi în ureche. Îşi plimbă degetul peste sân, încântat când sfârcul i se întări.

— Te rog… Alec…

Oftatul înfierbântat îl aţâţă şi mai mult.

— Spune-mi din nou că nu suporţi ca mâinile mele să fie pe tine, gura mea pe a ta…

— Nu joci corect, mormăi ea.

— Draga mea, bărbatul care joacă în mod corect pierde, iar mie nu-mi place să pierd. O sărută pe obraz. Spune-mi că nu-ţi place asta. Îi prinse lobul urechii cu dinţii, lobul ei delicat şi mic, pe care îl putea ronţăi toată ziua. Şi asta. Îi mângâie sânul. Şi asta.

— Nu îmi place… Nu… vreau…

— Spune-mi ce vrei.

„Ca să pot face să-l uiţi pe Lovelace o dată pentru totdeauna”.

Dar mintea lui Katherine era la kilometri distanţă de Sydney. Nu se putea gândi decât la mâna lui Alec, acea mână fierbinte, cercetătoare, care o înnebunise în timpul lecturii, iar acum îi mângâia sânul şi o umplea cu exaltare.

Trebuia să protesteze. Trebuia să-l dea la o parte.

Nu era de mirare însă că toate femeile din *Retorica unui crai* păreau entuziasmate când bărbaţii le atingeau în zone intime. Era o senzaţie delicios de obraznică. Se gândea cum ar fi fost dacă el i-ar fi atins pielea goală.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Alec începu să desfacă încet corsajul costumului ei de călărit.

— Alec, ce faci? şopti ea scandalizată.

Era fascinată. Dorea să vadă cât de departe ar merge el şi cum s-ar simţi. Când devenise atât de obraznică?

El o muşcă din nou de locul urechii, provocându-i o senzaţie electrică în fiecare nerv.

— Spune-mi ce vrei!

Katherine abia mai putea să respire. Un alt nasture fu desfăcut. Apoi altul, în timp ce ea aştepta şi anticipa.

— Nu asta, spuse fără putere.

— Nu?

Corsajul ei se deschise, iar Alec îşi strecură mâna înăuntru, apoi sub cămăşuţă, pentru a-i mângâia sânul gol.

Ea îşi înfipse degetele în haina lui.

— Nu-ţi place asta? întrebă el pe o voce joasă, guturală.

— Dumnezeule! strigă ea.

Păcatul nu ar fi trebuit să fie atât de dulce şi incredibil de erotic. Mâna lui caldă îi încălzi pielea şi o topi. Îi mângâie sfârcul cu degetul, iar ea aproape că ţâşni de pe masă. Rai, rai pur. Când ar fi trebuit să fie exact opusul.

O muşcă de obraz, respiraţia lui mângâindu-i faţa.

— Am vrut să te ating aşa noaptea trecută, dar nu am îndrăznit.

— Şi îndrăzneşti acum? şopti ea, apoi tremură plină de plăcere când el îi mângâie celălalt sân.

— Dacă de asta e nevoie ca să te conving că mă vrei la fel de mult precum te vreau eu, atunci da.

Înainte să-i poată răspunde, o sărută din nou atât de pasional şi de intens încât ea abia observă că Alec se trase între coapsele ei până când rochia i se ridică, făcându-i loc. Apoi o prinse de şolduri şi o lipi de el atât de strâns, încât îi putea simţi umflătura din pantaloni chiar şi prin costumul de călărit şi prin jupă.

— Alec, trebuie să te opreşti, îi oftă ea pe buze.

— Nu încă.

Îşi frecă de ea mădularul care se mărea, trezindu-i o dorinţă nouă între picioare.

— Nu mă opresc până când nu recunoşti că îţi place ca mâinile mele şi gura mea să fie pe tine, că îţi place să te ating.

Îi mângâie sânul dezgolit atât de seducător, încât ea gemu tare.

— Spune-mi, o îndemnă el, spune-mi că mă vrei, Katherine!

— Eu… eu…

— Spune-mi, îi ceru el în timp ce se apăsa între picioarele ei atât de ferm, că plăcerea o străbătu, făcând-o să ţipe:

— Da, diavole, te vreau!

Ochii lui străluciră triumfători, ca şi cum ar fi câştigat o bătălie. Lucru care chiar se întâmplase, de altfel.

Ruşinată, ea îşi ascunse faţa în haina lui.

— Gata, ai obţinut ce ai vrut.

— Nici vorbă. Vreau mult mai mult de la tine.

Acea afirmaţie o făcu să-şi revină.

— Ei bine, nu poţi să-l ai.

Îl luă de mână şi încercă să i-o scoată de sub rochie.

— Nu mă mai atinge.

— Katherine…

— Acum, Alec! Înainte să ne vadă cineva aici, iar reputaţia mea să fie distrusă pentru totdeauna.

Alec ezită, pofta sălbatică de pe faţa lui hrănind panica lui Katherine. Apoi se îndreptă, ca şi cum ar fi încercat să se controleze.

Când, în sfârşit, îşi scoase mâna din corsajul ei, Katherine răsuflă uşurată.

— Mulţumesc, şopti ea.

Îşi încheie rapid nasturii, însă, când încercă să se dea jos de pe masă, corpul lui încă o ţintuia acolo.

— Te rog, lasă-mă jos!

Alec o luă de talie şi o trase de pe masă până când ea alunecă încet pe trupul lui, fiecare centimetru al pielii lui rigide arzând-o chiar şi prin haine.

Ochii lui se întunecară.

— Încă un sărut, şopti el, după care plecăm.

Înainte ca ea să poată protesta, îi acapară gura din nou.

Capitolul 10

Gelozia nu are loc în arsenalul unui crai, pentru că face ca un bărbat să fie necugetat şi să cadă în păcat.

Anonim, *Retorica unui crai*

Sydney se uită la ceasul din camera din spate, unde se adunaseră toţi poeţii. O văzuse pe Katherine lăsându-l în urmă pe Iversley şi îndreptându-se spre hol. Unde era? Nu avea de gând să-l felicite?

Ea nu îl aşteptase când intrase, iar mulţimea care se împrăştiase arăta că nici Iversley nu era în cameră. Sydney se încruntă. Probabil că afurisitul o convinsese să nu meargă acolo, aşa cum încercase să o împiedice să vină la lectură.

Fără succes, însă. Sydney se simţi satisfăcut când îşi aminti zâmbetul lui Katherine. „Aşa-ţi trebuie, Iversley! Tot a venit, nu-i aşa? A venit să mă vadă”. Şi poate că îl aştepta în hol chiar în acea clipă.

Se îndreptă spre uşă, însă Julian îi ieşi în cale, blocând ieşirea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te face de râs pentru o femeie!

— Nu te băga, Napier, nu te priveşte.

Jules se înroşi.

— Deci, acum îmi spui Napier? Ce s-a întâmplat cu *dragul meu Jules?*

— Taci! îi spuse Sydney. Nu suntem singuri.

— Ştiu asta. Uitându-se de jur-împrejur ca să se asigure că nimeni nu observa, Jules se apropie şi îşi coborî vocea: La fel cum ştii şi tu, chiar dacă nu vrei să recunoşti, că tot ce are legătură cu tine are legătură şi cu mine.

Sydney simţi un fior delicios. Aluziile lui Jules despre natura prieteniei lor deveneau tot mai îndrăzneţe pe zi ce trecea şi, ce era mai rău, mai ţintite.

Nu, unde-i era mintea? Nu simţea aşa ceva pentru Jules. Era de neimaginat, intolerabil. O iubea pe Kit. Mereu o făcuse şi mereu avea să o facă. Jules – *Napier* – nu înţelegea dragostea pură şi sfântă care putea exista între o femeie şi un bărbat, mai pură decât… prietenia obraznică pe care şi-o dorea el.

— Lasă-mă în pace! Sydney îşi împinse prietenul. Te înşeli în privinţa mea şi a lui Kit. Te înşeli amarnic.

Pe faţa lui Jules se putea citi durerea.

— Aş vrea să fie aşa, pentru că asta ar însemna că tu nu eşti un…

— Nici să nu te gândeşti s-o spui! Ţi-am zis de nenumărate ori, tot ce vreau e să mă căsătoresc cu Kit şi să am o familie. Dar tu nu vrei să asculţi.

— Pentru că nu este ceea ce îţi doreşti. Asta ţi s-a spus să vrei, dar eu ştiu mai bine.

Sydney înghiţi în sec. Nu ar fi trebuit să răspundă la sărutul surprinzător al lui Jules din urmă cu câteva săptămâni. Deşi nu vorbiseră despre acest lucru, se schimbase totul între ei. Ba, mai mult, îl determinase să vadă tot ce fusese greşit în toată viaţa lui şi îl făcuse să-şi dorească…

Nu, nu voia asta. Nu putea. Dar Jules refuza să vadă singurul sărut dintre ei ca pe o greşeală din trecut.

— Nu pot fi ce vrei tu, Jules. Nu înţelegi?

— Nu, nu înţeleg.

În tonul amar al lui Jules se simţea gelozia.

— Ţin mai mult la tine decât ar putea ea s-o facă vreodată. Pentru numele lui Dumnezeu, ea a venit aici cu Iversley! Când Sydney se uită la el, Jules adăugă crud: Ăsta este adevăratul motiv pentru care încerci s-o păstrezi? Pentru că nu suporţi să pierzi în favoarea lui. Totul din cauza unei rivalităţi prosteşti din şcoală…

— Nu fi absurd!

Însă cuvintele lui Julian îi răsunau în urechi în timp ce ieşea pe uşă. Era adevărat. Sydney chiar se gândise să nu se căsătorească cu Kit, asta până când Iversley începuse să-i dea târcoale. Dar contele îl enerva la culme, cu titlul lui, atitudinea relaxată şi lipsa de respect pentru reguli. Sydney mereu respecta regulile, era prea îngrozit să nu o facă.

Mai puţin când venea vorba de Jules.

Îi ardeau obrajii atât de tare, încât se uită pe hol ca să vadă dacă observase cineva. Dar nu mai era nimeni. Nu

rămăseseră nici persoane din public, nici Iversley sau Kit.

Chiar se simţea uşurat. De-a dreptul uşurat! Ce fel de bărbat era?

Se aşeză pe o bancă de lângă perete şi îşi îngropă faţa în mâini. Când devenise totul atât de complicat? Kit îl presa cu căsătoria, mama lui era împotrivă, iar Jules…

Inspiră adânc. Jules voia să încalce regulile, să părăsească Anglia şi să plece cu el în Grecia într-o călătorie mai lungă. Sydney râse ca un nebun. Mama lui chiar era entuziasmată de idee. Credea că avea să îl despartă de Kit, ca să poată găsi o femeie mai bună.

Dacă ar fi ştiut ce pregătise Jules pentru ei!

Îl trecu un fior, dar alungă imediat acel sentiment. Nu trebuia să se gândească la Jules în acel fel. Nu trebuia. Era greşit. Planurile acelui bărbat erau pur şi simplu imposibile. O viaţă în afara Angliei, logodit în… Nu, nu putea.

În plus, cum s-ar descurca mama lui singură? Şi trebuia să se gândească la Kit. Sydney nu ar fi putut niciodată să i-o lase lui Iversley. Nemernicul ăla avea să-i distrugă viaţa. Nu ar fi putut niciodată să o facă fericită.

„Bine, dar tu poţi?”

Chiar voia acest lucru, însă Kit devenise… femeie. Dintr-odată, prietena de joacă şi partenera în tot felul de activităţi băieţeşti – mers cu barca, pescuit şi căţărat în copaci – devenise o creatură atât de feminină, că îl speria. Îi plăceau conversaţiile lor şi îi admira inteligenţa, dar gândul de a împărţi patul cu Kit – Katherine – îl făcea să transpire.

Asta, pentru că nu fusese niciodată cu o femeie. Jules îl deruta, atâta tot. „Sărut-o, aşa cum ţi-a cerut! Asta o să spargă gheaţa, apoi totul va fi bine!”

Dar dacă nu avea să fie aşa? Dacă, Doamne fereşte, avea să urască totul?

Nu, Jules greşea în privinţa lui. Sydney se ridică şi traversă holul. Avea să-i demonstreze asta. Urma să o găsească pe Kit şi să-i ceară să nu mai petreacă timp cu Iversley. Apoi avea să o ia în braţe şi…

Un zgomot dintr-una din camerele din apropiere îi întrerupse şirul gândurilor. Curios, se apropie de uşă,

singura închisă, şi se uită înăuntru.

Inima i se opri. Iversley o săruta pe Kit. Sydney se înfurie. Cum îndrăznea nemernicul acela să o atingă pe Kit a lui?

Deschise uşa. Avea să oprească gesturile obraznice ale bărbatului. Apoi văzu braţele lui Kit, care erau peste umerii lui Iversley, înfăşurate în jurul gâtului său. Şi ea îl săruta pe acel bărbat, iar când Iversley se mişcă să îi sărute gâtul şi urechea, pe faţa ei se văzu plăcerea pură. Ochii îi erau închişi, iar buzele întredeschise. Arăta ca şi cum ar fi atins raiul.

Iar Sydney nu simţi nimic. Nici gelozie, nici revoltă… nimic. De fapt, nu era întru totul adevărat. Priveliştea unei asemenea pasiuni îl făcu să vrea să o simtă. Era invidios.

Iar spre oroarea lui, nu-l invidia pe Iversley.

— Ia-ţi mâinile de pe domnişoară, ticălosule!

Pe măsură ce cuvintele spulberară vraja senzuală ţesută de Alec în jurul ei, Katherine îl dădu la o parte. Speriată de ce urma să vadă, îşi întoarse privirea uşor către uşă.

Era Sydney! Cât de mult văzuse? Fusese acolo când Alec îşi luase mâna de pe corsajul ei, în urmă cu câteva momente? Judecând după expresia lui înfuriată, era posibil. Doar că furia lui părea să fie mai degrabă îndreptată către Alec, nu către ea.

Alec se întoarse, controlându-şi atent expresia de pe chip.

— Bună ziua, Lovelace.

Nu spuse „Nu e ce crezi” sau „îmi pare rău, Lovelace”, nici „Nu am vrut să-ţi fur femeia”. La urma urmei, Alec mereu fusese onest în privinţa dorinţelor lui.

Ce urma să facă ea? Sydney nu avea să o ierte niciodată pentru asta, niciodată!

Ca un înger răzbunător, prietenul ei se apropie.

— La naiba, Iversley, nu ai niciun drept să o săruţi!

Katherine respiră uşurată. Îi văzuse doar sărutându-se.

— Sunt la fel de îndreptăţit ca şi tine, *amice.* Atâta

timp cât domnişoara nu protestează la săruturile mele, acţiunile noastre nu te privesc.

— Săruturi? Sydney îi aruncă o privire şocată. L-ai lăsat pe ticălosul ăsta să te sărute mai mult de o dată?

Era şansa ei să susţină că Alec minţea, că fusese forţată. Dar nu putea face asta. Deşi, după expresia feţei, Alec se aştepta la asta, ea nu putea spune o asemenea minciună. Chiar dacă i-ar *fi* salvat mândria, avea să-l împingă pe Sydney să îi apere onoarea, lucru de neconceput. Bărbaţii de acţiune precum Alec trăgeau foarte bine cu pistolul.

— Lord Iversley, mă poţi lăsa puţin singură cu Sir Sydney?

Alec o privi atent, cu o scânteie de mirare în ochi. Apoi încuviinţă.

— Mă duc să aduc caii.

Trecu de Sydney, care nu-şi luă privirea de la el.

În timp ce Alec se îndepărta, Sydney se apropie de ea.

— Ţi-ai pierdut minţile? Unde ţi-era capul când l-ai lăsat pe bărbatul ăla să te sărute?

Un discurs ciudat pentru un bărbat care ar fi trebuit să fie gelos. Părea mai degrabă un frate protector decât un iubit.

— Nu gândeam deloc, Sydney, pur şi simplu s-a întâmplat.

Nu avea să-i spună despre înţelegerea ei cu Alec. Cu siguranţă, Sydney ar fi fost dezgustat.

— Singurul bărbat pe care ar trebui să-l săruţi sunt eu, replică Sydney hotărât.

Katherine îl privi. Aşadar, planul lui Alec funcţiona?

— Ai perfectă dreptate, zise ea. Şi eu aş prefera ca tu să mă săruţi.

„Mincinoaso!” îi şopti conştiinţa.

„Taci”, îi spuse ea. Vorbea serios. Îl voia doar pe Sydney. Chiar aşa era. Chiar dacă tocmai se purtase ca o desfrânată cu Alec.

Kit se înroşi.

— Sărutul meu cu Al… Lord Iversley a fost o greşeală.

Promit că nu o să se mai întâmple.

Sau cel puţin se ruga să nu se mai întâmple.

— Mă bucur să aud asta, spuse Sydney, care se apropie de ea cu o intenţie clară.

— Dacă poţi să mă ierţi…

— Pot. Şi chiar te iert.

Sydney o privi nesigur, apoi îi mângâie obrazul.

— Atât timp cât mă ierţi şi tu pentru că te-am neglijat în ultimele săptămâni.

Mai degrabă luni, dar nu avea de gând să îi spună asta acum. Aşteptase jumătate din viaţă acest moment.

— Eşti deja iertat.

El îşi încordă maxilarul, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o sarcină dificilă, după care îşi aplecă uşor capul ca să-şi lipească buzele de ale ei. Sărutul lui era atent, respectuos şi total lipsit de pasiune.

Dar oare nu ar fi trebuit să se aştepte la asta de la un gentleman ca el? Săruturile lui nu aveau să fie niciodată indecente precum ale lui Alec şi, cu siguranţă, el nu avea să o atingă niciodată atât de scandalos. Probabil din cauza asta nu i-o luase pulsul razna şi inima nu îi bătea cu putere.

De ce îşi dorea atât de mult să se fi întâmplat asta? Când Sydney se retrase, Katherine se încruntă. *Asta* era ideea lui Sydney despre un sărut? Nici măcar nu putea să o ia în braţe ori să o ţină aproape?

Se pare că nu. Deja dădea înapoi, ca şi cum ar fi fost uşurat că se terminase totul. Dar nu avea să scape atât de uşor.

Katherine îl luă de mâini, îl trase înapoi şi îi puse mâinile pe talie. Apoi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

— Hai să încercăm din nou, Sydney, îi şopti ea.

Înainte ca bărbatul să poată reacţiona, îl sărută. Apăsat. Întru totul. Îşi despărţi buzele şi imită mişcările pe care Alec o învăţase, dar, când limba ei îi atinse gura, Sydney se dădu înapoi, ca şi cum l-ar fi muşcat.

Roşu tot, şopti:

— Genul ăsta de lucruri pot aştepta până când ne căsătorim, draga mea.

Fu rândul ei să roşească. Aşa îi trebuia dacă luase lecţii de sărutat de la un ticălos! Greşise din nou, făcându-l pe Sydney să creadă că era grăbită şi grosolană.

— Îmi pare rău, Sydney…

— Nu, nu-ţi cere scuze. A fost bine. E vina mea. Eu nu… Asta e… îşi trecu degetele prin păr, în mod clar afectat. Cred că nu mă pricep foarte bine la genul ăsta de lucruri.

Cu siguranţă, nu se pricepea. Nu, nu trebuia să creadă asta, nu era un gând loial. Deşi i-ar fi plăcut să simtă mai mult entuziasm din partea lui.

— Trebuie doar să exersăm, atâta tot, zise ea.

— Presupun că aşa este. Roşeaţa din obrajii lui se intensifică. Problema e că nu sunt sigur dacă ar trebui să ne grăbim să… Este…

— Ce încearcă să-ţi spună, de fapt, prietenul meu surprinzător de incoerent, spuse o voce din uşă, este că noi doi plănuim să plecăm într-o excursie în Grecia în această vară. Iar o nuntă nu se potriveşte cu planurile noastre.

Transformarea de pe chipul lui Sydney fu terifiantă. Furia se amestecă subit cu umilinţa în timp ce se întoarse către uşă.

— La naiba, Napier, pleacă!

Katherine încă încerca să înţeleagă afirmaţiile lui Lord Napier. Cu siguranţă, Sydney nu ar… nu avea de gând să…

— E adevărat, Sydney?

El o privi şocat.

— Nu!

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu o minţi!

Sydney părea de-a dreptul îngrozit.

— Bine, poate că eu şi Napier am vorbit despre asta, dar nu am stabilit nimic…

— Chiar dacă doar aţi vorbit despre asta, e clar că nu te gândeai să te căsătoreşti prea curând, replică ea, simţind că îi fugea pământul de sub picioare.

— Nu e vorba de asta, însă, până aseară, nu mi-am dat seama că mama ta te presează. Sydney se juca nervos cu lavaliera. Dacă aş fi ştiut că te grăbeşti atât de tare să te

căsătoreşti…

— I-ai fi spus mamei tale că te căsătoreşti cu mine orice ar fi, nu-i aşa? Nu ai făcut asta nici măcar după ce ţi-am spus. Iar prietenul tău e convins că veţi pleca în excursie în Grecia.

— Ignoră-l pe Napier. El doar…

— Mă urăşte? Ca şi mama ta? Încercă cu greu să-şi stăpânească lacrimile care i se strângeau în gât. Ştii ce, Sydney? M-am săturat să tot fie nevoie să îmi demonstrez valoarea în faţa prietenului tău, a mamei tale şi chiar în faţa ta. E rândul tău să îmi arăţi că mă meriţi. Dacă vrei să te căsătoreşti cu mine, va trebui să-mi faci o propunere. Până atunci, o să presupun că între noi nu este nimic, ai înţeles? Nimic.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da. Deja nu mai putea suporta toată tortura. Lacrimile îi umplură ochii, însă nu vru ca el să le vadă. O după-amiază plăcută, Sydney!

Se grăbi către uşă.

— Stai, Kit! o strigă Sydney.

— Las-o să plece, interveni Napier iritat. Nu poţi să-i oferi ceea ce vrea.

„Ar putea dacă l-ai lăsa”, se gândi ea în timp ce se apropia de ieşire.

Chiar trebuia să aibă mereu martori la umilinţele suferite?

Prima oară Alec, acum prietenul oribil al lui Sydney… Trecu repede pe lângă Napier, sperând că nu avea să izbucnească în plâns în faţa lui.

— Ţi-e mai bine fără el, domnişoară Merivale, zise Lord Napier pe o voce joasă.

Ea se opri, după care se întoarse, hotărâtă să-i risipească satisfacţia.

— Vrei să spui că lui îi e mai bine *fără mine,* Lord Napier?

Dar el nu părea satisfăcut, ci mai degrabă ciudat de înţelegător.

— Nu. Ţie şi mie ne-ar fi mai bine fără Sydney, însă tu

ai o altă opţiune, eu nu.

Afirmaţia lui era atât de ciudată, încât nici măcar nu încercă să-i răspundă. Adunându-şi ultimele fărâme de demnitate, ieşi din cameră.

Ce bărbat groaznic! Sigur că avea alte opţiuni în ceea ce privea prietenii. Care credea că era cealaltă alegere a ei?

Alec, bineînţeles. Dar Napier era nebun dacă într-adevăr credea că Alec era o opţiune. Poate că Sydney nu era potrivit pentru ea, însă nici Alec nu era. Numai dacă voia să ajungă ruinată şi singură. Chiar dacă stătea pe cal ca un cuceritor şi o făcea să râdă, astea nu erau motive să-i cadă în braţe. „Tata a fost la fel în tinereţe şi uite ce i-a făcut mamei!”

În plus, interesul lui Alec pentru ea nu putea duce la căsătorie. El voia doar să o vâneze.

Simţi o durere surdă în stomac. Alec voia să o vâneze, iar Sydney dorea să fugă de ea. Niciunul nu era interesat cu adevărat de căsătoria cu ea, indiferent ce prostii spunea Alec despre faptul că-i făcea curte.

La naiba cu amândoi! Se opri în dreptul uşii de la intrare ca să-şi şteargă lacrimile şi să-şi îndrepte boneta. Era destul de neplăcut că Sydney voia să amâne la nesfârşit căsătoria lor. Nu avea de gând să-i spună lui Alec că avusese dreptate. Încă avea ceva mândrie.

Ieşi în stradă, unde Alec stătea ţinând caii. Părea iritat. Nu conta. Şi ea era iritată. Aveau să facă o pereche minunată pe drumul spre casă.

— Ai stat mult timp, spuse el în timp ce o ajută să încalece. Cred că aţi avut o discuţie interesantă.

— Aşa e.

Dacă Alec credea că avea să-i dea detalii, urma să aibă o surpriză.

— Deci, ce a făcut preţiosul tău Sydney? Te-a certat pentru comportamentul indecent? Ţi-a spus alte poveşti despre zilele mele sălbatice şi nechibzuite din şcoală?

Katherine se enervă.

— Dacă într-adevăr vrei să ştii, m-a sărutat. Când

privirea lui Alec se întunecă, adăugă: Se pare că planul tău a mers ca uns. Îţi mulţumesc, milord, îţi sunt datoare.

Capitolul 11

Majoritatea femeilor sunt creaturi nestatornice, uşor de condus. Iar cele care nu sunt trebuie evitate, pentru că te vor face să le vânezi până ce cazi în capcana căsătoriei.

Anonim, *Retorica unui crai*

Alec se uită la Katherine. Idiotul de Lovelace chiar o sărutase? Iar ea îl lăsase? După ce el o sărutase şi o mângâiase ca un iubit?

Îl cuprinse furia. Dacă ar fi crezut chiar şi o secundă că Lovelace era în stare de aşa ceva, nu ar fi lăsat-o singură cu acel bărbat. Doar gândul că îşi pusese gura pe a ei îl înnebunea.

După ce îi făcu acea surpriză neplăcută, Katherine îşi înghionti calul să pornească. Alec blestemă în timp ce încălecă. O prinse din urmă şi îi cercetă faţa, ca să vadă cum se simţea. Expresia ei aspră îl linişti puţin.

— Nu pari prea fericită după sărutul lui Lovelace.

Ea se îmbujoră.

— Bineînţeles că sunt fericită. De ce nu aş fi?

— Pentru că nu s-a ridicat la aşteptările tale?

Katherine îşi îndreptă spatele.

— Parcă stabiliserăm să nu vorbim despre Sydney când suntem împreună.

— Bună încercare, scumpo, dar nu o să scapi de data asta.

— Asta a fost regula mea, nu a ta. Pot s-o încalc dacă vreau.

— Te pricepi la încălcarea regulilor, nu-i aşa? Până la urmă, nu trebuie să faci faţă consecinţelor, în timp ce noi, restul...

— La naiba, m-am săturat! Spune-mi ce ţi-a zis

Lovelace!

Acum îi putea vedea lacrimile din ochi. Îşi dori să se întoarcă şi să îi dea un pumn lui Sydney. Cum îndrăznise acel bărbat să o rănească? Cum îndrăznise?

Katherine îi aruncă un zâmbet.

— Milord, nu am starea potrivită ca să vorbesc acum. Aş prefera să călăresc. Aşadar, dacă mă scuzi…

Porni în galop şi îl lăsă în urmă.

După a doua surpriză, el o urmări, blestemând în timp ce o îndemna pe Beleza să o prindă din urmă. La naiba cu femeia asta! Ştia că nu puteau vorbi mergând la galop. Avea noroc că nu era aglomeraţie în acea parte a oraşului, altfel fuga ei ar fi fost periculos de nechibzuită, nu numai enervantă.

Cel puţin o putea supraveghea, ca să nu aibă probleme. Intră în ritmul ei, scrutând drumul pentru a se pregăti pentru orice obstacol, asigurându-se că trecea intersecţia fără probleme. Când casa ei le apăru înaintea ochilor, ambii cai respirau greu.

Când în sfârşit încetini, Katherine nici măcar nu îl aşteptă pe Alec să o ajute să descalece, ci sări de pe cal şi îi dădu hăţurile grăjdarului, apoi se grăbi pe scări. Alec se încruntă, apoi făcu la fel. Dacă afurisita de femeie credea că avea să se ascundă în spatele mamei fără să-i răspundă la întrebări, se înşela amarnic.

Urcând câte două trepte în spatele ei, reuşi să o ajungă din urmă la uşă. O apucă de mână când ea apăsă pe clanţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce e cu graba asta?

— Ai vrut să mă vânezi, nu-i aşa? spuse ea cu vocea tremurată.

— Nu, nu-i aşa.

— Ce s-a întâmplat, Alec? Tonul ei era încărcat de amărăciune. Jocul nostru nu se ridică la nivelul aşteptărilor tale?

— Draga mea, pentru mine nu e un joc, indiferent ce crezi. Şi nu îmi place să te văd supărată.

— Nu sunt supărată, spuse ea, însă vocea tremurândă

o dădu de gol. Bărbatul cu care vreau să mă căsătoresc m-a sărutat. Cum aş putea fi supărată?

Alec o strânse de mână.

— Spune-mi un lucru: ţi-a plăcut sărutul lui Sydney?

Ea privi în altă parte.

— Ai obţinut ce voiai. De ce-ţi pasă dacă mi-a plăcut sau nu sărutul lui?

— Pentru că, dacă ţi-a plăcut, spuse el ferm, sunt nevoit să îl omor.

Ochii lui Katherine, mari şi neîncrezători, se întoarseră spre el. Apoi uşile se deschiseră, iar din spatele lor apăru doamna Merivale, toată un zâmbet.

— Aţi venit, în sfârşit! Nu-mi imaginez unde aţi putut călări atâta timp.

Alec o întoarse pe Katherine spre uşă şi îi aşeză mâna pe braţul lui. În timp ce urcau ultimele trepte, el îi aruncă un zâmbet fermecător mamei.

— Fiica dumneavoastră a vrut să audă o lectură de poezie, aşa că am însoţit-o.

Katherine se încordă când îi auzi trădarea, după care încercă să-şi elibereze mâna, însă Alec o prinse şi o ţinu lipită de braţ.

Mama ei se încruntă.

— Serios? Sper că nu ţi s-a părut prea plictisitoare.

— Dimpotrivă. Cred că e foarte bine ca un bărbat să afle gusturile unei femei cât mai devreme posibil în perioada în care îi face curte.

— C-curte? se bâlbâi mama ei.

— Da. Intenţiile mele faţă de fiica dumneavoastră sunt onorabile, doamnă Merivale. Îi zâmbi larg viitoarei lui soacre. Ba chiar vă cer permisiunea să îi fac curte.

Katherine îşi înfipse degetele în braţul lui, însă el o ignoră. Nu avea de gând să se uite la ea cum îl aştepta pe Sydney Lovelace. Baronetul nu era potrivit pentru Katherine, iar ea ştia asta. Tot ce trebuia să facă Alec era să o convingă că avea să fie un soţ bun.

Avea să dureze ceva dacă era să se ia după cât de tare îi strânsese braţul în timp ce o urmau în casă pe mama

ei. Dumnezeu ştie cum ar reacţiona Katherine dacă ar afla că, de fapt, el nu avea bani.

Îl trecu un fior. Ea nu trebuia să afle asta decât după ce devenea a lui.

— Ia loc, ia loc, Lord Iversley, zise mama când intrară în micul salon. E cazul să sărbătorim.

— Mamă! strigă Katherine, roşeaţa umplându-i obrajii pali când auzi reacţia nepotrivită a mamei la anunţul lui Alec. Nu a… asta e…

— Mama ta are dreptate, interveni Alec. E cazul să sărbătorim.

— Vezi, Katherine? Lordul ştie cum se fac lucrurile. Voi, porumbeilor, luaţi loc, iar eu o să am grijă să fim serviţi cu ceai şi prăjituri.

Mama ei se îndreptă spre uşă, continuând să vorbească.

— Şi va trebui să trimit pe cineva la Pollock pentru şampanie…

În timp ce vocea ei se pierdea, Katherine îşi eliberă mâna şi strigă la el:

— Ce naiba faci? Te-ai hotărât să faci vânătoarea mai incitantă?

— Dimpotrivă. Dacă aş cere falsă permisiune să te curtez, aş fi etichetat de către societate drept un ticălos.

— Societatea deja te consideră un ticălos.

— Nu, doar prietenul tău Sydney spune asta.

— Nu e prietenul meu, e…

— Cel menit ţie? Te-a cerut în căsătorie în timp ce eu te aşteptam afară? Când ea păli, fără să spună nimic, el adăugă: Aşa credeam şi eu. Dacă te-ar fi cerut, nu ai fi călărit ca o nebună înapoi acasă.

Încruntată, îşi dădu jos boneta şi o aruncă pe canapeaua din apropiere.

— De ce faci asta? Nu ai cum să vorbeşti serios.

— Ţi-am arătat cât de serios sunt când te-am sărutat. De mai multe ori chiar.

— Da, dar aia a fost doar…

— Dorinţă fizică? Se apropie de ea. E mai mult decât

au majoritatea cuplurilor.

— Dar mai puţin decât ce vreau eu, şopti ea.

— E mai mult decât o să obţii de la Sydney.

Katherine îşi duse mâinile la tâmple, masându-le.

— Alec, nu pot să mă căsătoresc cu tine.

Dumnezeule, avea să-l refuze chiar înainte să o ceară! Nu putea permite asta.

— Nu ţi-am cerut să te căsătoreşti cu mine.

Ea îşi ridică bărbia.

— Ai cerut permisiunea să mă curtezi, ceea ce e practic acelaşi lucru. Nu are rost, nu o să mă căsătoresc cu tine.

„Gândeşte, omule. Dă-i un motiv să continue, pe care să-l accepte!”

— Nici nu trebuie. I-am spus mamei tale că vreau să te curtez pentru că nu mai erai la fel de determinată în ceea ce priveşte planul cu Sydney. Aşa că am vrut să mă asigur că vom continua.

Un amestec ciudat de emoţii i se putu citi pe faţă.

— Dacă ăsta e planul tău, pot să te eliberez de povară. Adevărul este că eu şi Sydney ne-am despărţit.

— Serios?

— I-am spus că s-a terminat totul între noi. Dacă nu îmi face o propunere, nu mai vreau să am de-a face cu el, şi cum nu pare să se grăbească în direcţia asta… îi aruncă un zâmbet vag. Aşadar, nu există niciun motiv ca să iei o asemenea măsură. Am renunţat la intenţia de a-l face gelos.

Când tonul ei amar arătă că vorbea serios, Alec se simţi triumfător. Asta, până când realiză că ea încerca să-i spună că nu mai avea nevoie de serviciile lui.

La naiba!

— Dar tu tot vrei să te căsătoreşti cu el, nu-i aşa?

— Eu… eu… este fără speranţă. Nu o să se căsătorească niciodată cu mine.

— Aseară ai spus că nu o să te sărute niciodată şi a făcut-o. Cine ştie cum o să reacţioneze dacă o să afle că te curtez? Sunt sigur că mama ta o să împrăştie vestea rapid,

deci o să audă despre asta. Iar apoi…

El ridică din umeri. Ea îl privi cu suspiciune.

— Nu înţeleg de ce îţi pasă.

Alec o trase în braţe şi îşi plimbă faţa prin părul ei.

— Draga mea, nu sunt pregătit să renunţ la vânătoare. Abia am început să ne cunoaştem.

Ceva ce avea de gând să remedieze, mai ales că îşi exprimase dar intenţiile.

— Ne cunoaştem prea bine chiar, dacă mă întrebi pe mine, spuse ea în timp ce aruncă o privire către uşă. Dă-mi drumul, Alec. E posibil să ne vadă mama.

El spera că o să-i vadă. Atunci, Katherine trebuia să se căsătorească cu el.

— Crezi că i-ar păsa? Îşi doreşte atât de tare să ne căsătorim, că ar dansa de bucurie.

Katherine se încordă.

— Ar insista să ne căsătorim imediat. Vocea ei era o şoaptă care îi învolbura sângele. Asta nu te îngrijorează?

— Îmi place să-mi asum riscuri, şopti el, apoi îşi lipi buzele de obrazul ei încins.

Ea se retrase ca să-l privească.

— Mie nu.

— Nu? Îţi place să călăreşti cu viteză prin Londra, ăsta e un risc. Îi mângâie buzele cu degetul. Îţi place să mă săruţi, ăsta e un risc. De ce să nu-ţi asumi riscul suprem? Să mă laşi să te curtez. O să-l înnebunească pe Sydney al tău.

Îi aruncă un zâmbet diabolic.

— Asta o să-l determine să-mi facă o propunere?

— Dacă nu, măcar ai făcut tot ce ai putut ca să-l câştigi.

Auzi paşii mamei pe hol.

— Priveşte lucrurile aşa, draga mea: în felul ăsta, o să scapi de gura mamei tale o perioadă. Dar, dacă îi spui că Sydney nu mai e interesat de tine, o să se aştepte să accepţi propuneri de la bărbaţi pe care nu îi cunoşti. Cel puţin, de la mine ştii ce obţii.

Katherine ridică dintr-o sprânceană.

— Ştii că nu o să te rănesc. Iar dacă nu merge, ce ai de pierdut?

Katherine oftă.

— Bine, presupun că merită să încerc. Apoi îi alunecă din braţe. Dar gata cu comportamentul ăsta nechibzuit, m-ai auzit? Sau o să te trezeşti căsătorit cu mine fie că vrei, fie că nu.

Alec îşi înăbuşi un zâmbet. El asta spera.

În următoarea oră, Katherine zâmbi şi suportă întrebările deloc subtile ale mamei despre afacerile contelui, însă mintea ei era altundeva.

„Dacă nu merge, ce ai de pierdut?”

Inima ei? Nu, nu voia să-şi piardă inima pentru un asemenea sălbatic. Nu avea să permită acest lucru. Dar era posibil să piardă libertatea de a-şi alege un soţ.

Alec îi demonstrase deja că nu era indiferentă la avansurile lui. De fiecare dată când o săruta… Ei bine, trebuia să fie fermă în privinţa regulii „fără săruturi”.

Ce bine ar fi fost dacă el nu ar fi complicat lucrurile! mai ales când îşi arăta latura fermecătoare. Cât de frumos se purtase cu Molly mai devreme! Citind cartea tatălui ei, presupusese că toţi craii erau egoişti. Tatăl ei mereu îşi pusese propriile nevoi mai presus de ale celorlalţi.

Dar Alec suportase o lectură de poezie ca să fie cu ea. Chiar dacă făcuse glume pe seama poeţilor şi ceruse un sărut în schimb…

Katherine se încruntă. Da, ceruse asta. Un sărut şi nu doar atât. Asta era problema cu bărbaţii ca el – ar face orice ca să seducă o femeie. Îşi mângâie mâna pe care el o atinsese mai devreme. Având în vedere cât de repede putea să o dezarmeze, trebuia să fie nebună să îi accepte planul.

Şi totuşi, îi plăcea compania lui. O făcea să râdă, un lucru de care avea nevoie cu disperare în aceste zile. Şi, chiar dacă spera ca, în cele din urmă să o seducă – era limpede că ăsta era scopul lui –, îi putea face faţă. Îl cunoştea pe Alec şi, aşa cum spusese el, cunoaşterea era cea mai bună apărare.

Sau era o altă tactică de a o seduce?

— Eşti foarte tăcut, îngeraşul meu, îi spuse mama ei. Nu i-ai pus nici măcar o întrebare lui Lord Iversley despre proprietatea din Suffolk.

— Pentru că te-ai ocupat tu destul de bine de toată treaba.

În plus, nu avea să ajungă să-i vadă proprietatea. Dar ar fi vrut s-o facă. Din descrierile lui, Edenmore părea un loc la fel de idilic ca numele, iar pentru un om care căuta plăcerea, părea neobişnuit de mândru de el.

— Sunt sigură că eşti curioasă, insistă mama. Ştiu cât de interesată eşti de administrarea unei case, mereu pui întrebări legate de acest lucru.

Katherine îi zâmbi rece mamei.

— Cineva trebuie s-o facă.

— Prostii! Lucrurile astea se rezolvă singure dacă ai o menajeră bună. Se întoarse către Alec. Mereu îi spun că nu se distrează destul. E atât de serioasă, făcându-şi griji pentru preţul cărbunelui şi alte lucruri asemenea.

Alec o privi cu căldură.

— Să înţeleg că nu e o femeie superficială.

— Nu, deloc. Ar ajuta-o să fie puţin. E prea plictisitoare!

Katherine îşi înălţă capul.

— Nu e adevărat. Călăresc şi citesc.

Mama clătină din cap.

— Nu mi se pare incitant să dispari ore întregi pe cal ca să plângi din cauza micilor tale probleme. Sau când nu e vremea bună să stai la fereastră şi să meditezi citind poezii.

— Nu meditez, gândesc.

Şi, ce era mai important, scăpa de vârtejul nebunesc care era viaţa cu mama… şi cu tata – acele puţine dăţi când fusese acasă.

— Nu este nimic în neregulă să gândeşti.

— Nu e sănătos. Tinerele ar trebui să danseze şi să meargă la picnicuri cu domni, nu să gândească.

Alec îi aruncă o privire înţelegătoare lui Katherine.

— Puţină gândire nu a stricat nimănui.

— Dar ea face asta ore întregi. Abia merge la întâlnirile de la Heath's End, aşa cum o îndemn mereu să facă.

În vremurile acelea, nu-şi puteau permite să existe mai mult de o persoană superficială în familie.

— Pur şi simplu îmi plac alte activităţi decât ţie.

— Poezia. E prea deprimantă, dacă mă întrebi pe mine.

— În privinţa asta sunt de acord cu dumneavoastră, interveni Alec.

— Nu ai părut prea deprimat azi, ba chiar te-ai distrat.

— Nu m-am distrat datorită poeziei, ci a companiei.

Katherine zâmbi.

— Chiar şi aşa, să nu o laşi să te mai ducă la lecturi, milord, continuă mama. Altfel, o să te transforme într-o creatură plictisitoare şi serioasă.

— Slabe şanse, rosti Katherine sec. Lord Iversley nu ar putea fi plictisitor nici dacă viaţa lui ar depinde de asta. Şi niciodată nu este serios.

— Nu e adevărat. Sunt foarte serios când vine vorba de anumite treburi. Îşi plimbă privirea pe corpul ei, coborându-şi vocea. Foarte serios.

La fel de bine ar fi putut s-o atingă. Katherine îşi înfipse unghiile în palmă, ca să nu roşească.

Cu ochi strălucitori, continuă:

— Speram ca săptămâna asta să mi te alături pentru o distracţie mai puţin serioasă.

— Ce anume? întrebă mama.

— Dacă nu aţi văzut încă Mechanical Museum, îl putem vizita. Mai este expoziţia Madame Tussaud de la Ştrand. Putem merge chiar la infama Separate Room, la grădinile Vauxhall…

— Sau Amfiteatrul Astley? întrebă Katherine.

El zâmbi.

— De ce nu?

Mama îi aruncă lui Katherine o privire cunoscătoare.

— Vezi cum comportamentul anumitor gentlemani nu se poate compara cu al altora?

— Mamă, te rog… protestă Katherine.

Alec îi zâmbi lui Katherine.

— Nu-mi spune că există o persoană destul de inconştientă ca s-o refuze pe doamna Merivale!

— Ba da, răspunse mama. A încercat să îl convingă pe Sydney să ne însoţească la Amfiteatrul Regal când am venit în Londra prima oară, dar a refuzat destul de nepoliticos. A spus că e un loc prea dur pentru tinere domnişoare.

Acest lucru îi stârnise şi mai tare interesul lui Katherine, deşi nu i-ar fi mărturisit niciodată asta lui Alec.

— Nu poţi să-l învinovăţeşti pentru asta. Sydney crede că femeile ar trebui să fie…

— …răsfăţate şi dezmierdate, termină Alec.

— Protejate, îl corectă Katherine.

— De distracţie şi aventură şi de o viaţă cât de cât interesantă.

Nu putea să nege acest lucru. Alec pusese punctul pe i.

— Din fericire, continuă el, cred că ar trebui să li se facă pe plac domnişoarelor care vor să trăiască aventuri.

— Bineînţeles, îl tachină ea. Aşa nu trebuie să le duci le lectura de poezie şi alte lucruri asemănătoare.

— Aveţi încredere în mine, doamnă Merivale, o să vă placă la Astley mult mai mult!

Tocmai de asta se temea. Nu o ajutase nici faptul că Alec stătuse la ei mai mult decât se aşteptase. Acceptase invitaţia mamei de a rămâne la cină şi o făcuse să râdă atât de tare încât uitase să-l interogheze despre situaţia lui financiară. Când Alec plecase, mama fusese complet cucerită de el.

Când se îmbrăcă pentru culcare, Katherine îşi dădu seama cât de ciudat era. Nu faptul că mama era captivată, ci că Alec reuşea să seducă orice femeie îşi dorea. Dar de ce să facă asta când scopul lui era seducţia? De ce să-i facă pe plac mamei, râzând la glumele ei prosteşti? Se purtase de parcă într-adevăr…

O curta.

Nu, nu era posibil. Nu avea nimic care să o

recomande, în afară de averea ei, iar nimeni nu ştia despre asta. Sau ştia cineva?

Uşa se deschise şi mama intră. Înainte să înceapă o discuţie tipică ei, Katherine întrebă:

— Mamă, nu ai spus nimănui despre banii pe care mi i-a lăsat bunicul, nu-i aşa?

— Nu. Mi-ai cerut să aştept până când te cere Sydney.

— Da, dar e posibil să fi menţionat ceva? Ca să-i impresionezi? Poate lui Lady Jenner sau…

— Cred că ştiu când să-mi ţin gura. Cu doi gentlemani interesaţi de tine, nu există niciun motiv să atragi un vânător de averi, nu-i aşa?

Bineînţeles că nu exista. Din punctul ăsta de vedere, dorinţele mamei se potriveau cu ale lui Katherine. Chiar dacă teoretic banii ajungeau la Katherine, mama îi considera ai ei şi avea de gând să-i ia de la fiica ei după ce aceasta se căsătorea cu un bărbat bogat ca Sydney.

Sau Alec. Deşi Katherine habar nu avea dacă era bogat.

— Nu i-ai spus asta lui Alec azi, nu-i aşa?

— Nu. Dar acum, că lordul te curtează, cred că avocatul tatălui tău ar trebui să vorbească cu el.

— Nu încă. Să aflăm mai multe despre el.

— Sper că nu îţi faci griji că Lord Iversley îţi vrea averea. Dacă l-ai ascultat în seara asta, ai auzit de proprietatea lui din Suffolk. 12.000 de acri. De zece ori mai mult decât pământul nostru. Gândeşte-te ce valoare are!

— Dacă locul este bine administrat. E posibil să nu aibă fonduri să menţină proprietatea.

— Slabe şanse. Uită-te doar ce haine de calitate poartă!

— Oricine poate obţine haine de calitate pe credit.

— Da, dar am întrebat-o pe Lady Jenner despre el aseară. A spus că mama lui a fost o mare moştenitoare, fiica unui negustor sau ceva de genul ăsta. Presupun că o să pomenească de familia din partea mamei, care lucrează în comerţ…

— Nu-mi pasă de asta. Ce a mai spus Lady Jenner

despre proprietatea lui?

— Trebuie să recunosc că nu am fost prea atentă. Nici nu am visat că lordul... Tu eşti o fată minunată, dar nu e ca şi cum ai fi o frumuseţe răvăşitoare – asta, din cauza părului şi a pistruilor. Te îmbraci frumos, dar nici măcar nu cânţi la pian sau cu vocea. Şi toate tinerele fac asta.

Nerăbdătoare, Katherine trecu cu vederea criticile obişnuite ale mamei.

— Ştii foarte bine că am vocea unei broaşte atunci când cânt. Tocmai asta e întrebarea: de ce m-ar alege contele, când ar putea avea orice femeie cu titlu pe care şi-ar dori-o?

Mama îşi dădu ochii peste cap.

— Cine ştie ce îl atrage pe bărbat, dragă? Ai trăsături frumoase şi dansezi frumos. Şi par să-i fie pe plac comentariile tale obraznice, Dumnezeu ştie de ce. Pe vremea mea, o femeie care voia să-şi găsească un soţ nu vorbea atât de impertinent...

— Mamă! Spune-mi doar atât: eşti sigură că nu e interesat de averea mea?

— Da, îngeraşul meu. Sunt absolut sigură. Chiar înainte să-l cunoaştem, Lady Jenner a spus că lordul câştigă 15.000 pe an.

Katherine ar fi crezut-o dacă femeia nu ar fi fost atât de prietenoasă cu Alec. Dacă tocmai el îi ceruse s-o mintă pe mama în legătură cu averea lui?

Nu, ar fi făcut asta doar dacă ar fi ştiut de aşteptările lui Katherine şi ar fi vrut să o ceară în căsătorie ea de la bun început. Iar când se întâlniseră pe terasă, nu păruse să ştie mai nimic despre ea, cu excepţia numelui şi a relaţiei dintre ea şi Sydney.

Oare Alec o auzise când vorbise cu Sydney, în timp ce trăgea cu urechea? se gândi din nou la conversaţia din seara trecută, dar era aproape sigură că nu vorbiseră despre averea ei. Şi cum ea nu menţionase nimic a doua zi, Alec nu avea cum să ştie adevărul. Ceea ce însemna că nu avea niciun motiv să o curteze.

Cu excepţia faptului că o dorea. Dar nu era genul de

bărbat care să se căsătorească doar pentru asta. Când vorbea de vânat, se referea la faptul că voia să o ducă în patul lui.

Katherine simţi o mare dezamăgire. Nu ar fi trebuit să-i pese că nu voia decât să o seducă, dar îi păsa. Era o prostie din partea ei, pentru că nu s-ar fi căsătorit cu el nici dacă ar fi cerut-o. Chiar şi aşa, îşi dorea ca el să o întrebe.

Totul se reducea numai la mândrie. O măcina faptul că nu o voia ca soţie, chiar dacă ea nu îl dorea ca soţ.

— Acum, că ţi-a fost satisfăcută curiozitatea în privinţa intenţiilor lui Lord Iversley, sper că o să te porţi mai frumos cu el.

Dumnezeule, oare mama aflase de toate săruturile şi mângâierile scandaloase pe care le împărtăşise cu Alec?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Ba ştii. La ce te gândeai când l-ai dus pe lord la o lectură de poezie?

Katherine se simţi uşurată.

— I-am promis lui Sydney că o să merg.

— Da, şi el cu siguranţă şi-a ţinut toate promisiunile, nu-i aşa? Când Katherine oftă, mama adăugă: Dacă ştii ce e bine pentru tine. O să uiţi de Sir Sydney acum, că lordul te curtează. Nu vrei să fii o contesă bogată?

— Nu chiar. Nervoasă că ar avea aşteptări pentru un mariaj care nu exista, Katherine adăugă: Nu aş lua prea în serios atenţiile contelui. Poate că doar se joacă cu mine. Ai auzit ce se spune despre el.

— Şi anume că e un *rouille?*

— *Roue*[6]*,* mamă. *Rouille* înseamnă „pacoste”. De fapt, dacă stau să mă gândesc, chiar este un *rouille.*

— *Roue, rouille,* toate sunt numai bârfe. Şi, chiar dacă e aşa, ce contează? Fiecare bărbat are parte de perioada lui sălbatică, însă, odată ce se hotărăşte să se căsătorească, lucrurile se schimbă.

— Da? Katherine se aşează pe pat ca să se pieptene. Unii bărbaţi îşi continuă perioada sălbatică şi după ce se căsătoresc, iar eu nu vreau aşa ceva de la un soţ.

---

6 În limba franceză, „viclean“ (n.red.)

— Nu fi naivă! Aşa sunt bărbaţii. Femeile învaţă să se uite în altă parte.

Katherine îşi privi mama.

— Ca tine?

Mama se înroşi.

— Asta crezi? Că eu şi tatăl tău ne certam pentru că eram geloasă pe el şi pe micile lui târfe? Te asigur, nu dădeam doi bani pe ele. Mă deranja însă că îşi cheltuia toţi banii pe ele, în condiţiile în care pe mine nici măcar nu mă ducea în oraş în timpul sezonului. Şi mai erau jocurile lui.

Katherine se înroşi. Nu ştia dacă trebuia să-i fie recunoscătoare mamei pentru candoarea cu care vorbea despre aventurile tatălui ei, fapt ce era ca un avertisment pentru ea, sau şocată de lipsa de ruşine a mamei.

— Totuşi, având în vedere experienţa ta cu tata, îmi înţelegi reţinerea în privinţa lui Lord Iversley.

— Nu e acelaşi lucru. În cazul meu şi al tatălui tău, nu erau niciodată destui bani, dar tu nu va trebui să-ţi faci griji pentru asta. Având în vedere venitul lui Lord Iversley şi averea pe care a primit-o de la mama lui, e posibil să nu mai ai nevoie de banii de la tata.

Katherine oftă. Mama ei era atât de uşor de citit!

— Tot mai avem datoriile lăsate de tata. Ca să nu mai zic că îi datorăm 5.000 de lire bărbatului de la jocurile de noroc. Va trebui să plătim totul cât mai repede.

Mama ei se încruntă.

— Cum a putut tatăl tău să-i rămână dator unui bărbat aşa de groaznic?

— Domnul Byrne a fost chiar un om decent. Cel puţin nu te-a presat prea tare pentru plata datoriei.

— Presupun că aşa e. Dar ar fi trebuit să uite cu totul de datoria unei văduve.

— 5.000 de lire? Ar trebui să fie nebun. În plus, un gentleman trebuie să-şi plătească datoriile chiar şi după moarte.

— Poate dacă sunt către alt gentleman, dar către o creatură precum domnul Byrne? Ştii ce se spune despre părinţii lui…

— Da, mamă. E dovada vie a motivului pentru care nu ar trebui să mă căsătoresc cu un conte.

— Prostii. Se aşează pe patul lui Katherine şi îşi puse mâna pe piciorul fetei. Dacă până şi prinţul are amante, tu nu poţi scăpa de asta. Ce vrei tu este un bărbat discret, nu ca tatăl tău. Afurisitul n-a putut nici măcar să moară discret!

Murise înecat cu un os de peşte, în timp ce lua cina cu amanta lui.

Mama o strânse pe Katherine de genunchi.

— Dar Lord Iversley o să fie foarte discret. Îmi dau seama de lucrurile astea, să ştii. E un om retras, căruia nu îi place să se laude cu cuceririle lui, cum făcea tatăl tău.

Simplul gând al unei aventuri îi făcea rău.

— Nu vreau un soţ discret, ci unul fidel.

— Toate vrem asta, îngeraşul meu, însă bărbaţii nu pot oferi aşa ceva.

— Sydney poate.

— Chiar dacă ar fi aşa, fidelitatea nu îi poate compensa defectele. În primul rând, mama lui e groaznică.

Katherine râse. Era ca şi cum Ginghis Han îi spunea lui Attila Barbarul că era crud.

— Cândva, a fost prietena ta.

— Da, dar asta a fost înainte să fug cu tatăl tău. Niciodată nu a fost de acord cu el şi nu suportă faptul că soţul ei a ales să se căsătorească cu ea după ce l-am părăsit eu. Nu o să ştiu niciodată ce a văzut la Lovelace. Era un om plictisitor. Ca şi fiul lui.

— Credeam că îţi place de Sydney.

— Asta până când am văzut celelalte opţiuni. După ce am venit în oraş şi ne-a târât prin saloane şi pe la lecturi, am privit cu alţi ochi uniunea voastră. Ce fel de viaţă ai avea cu el? Are o anumită reputaţie în societate pentru că familia lui e atât de veche şi de respectată, dar nu se compară cu ce are Lord Iversley.

— Mamă, nu-mi pasă de societate.

— O să-ţi pese când o să fii prinsă pe moşia din Cornwall a lui Sydney, unde mama lui o să-ţi supravegheze

fiecare activitate. Chipul mamei străluci când începu să recite mantra sfântă a fiecărei matroane care are planuri pentru copilul ei. Dar dacă te căsătoreşti cu lordul, gândeşte-te doar la petrecerile şi balurile la care o să fii invitată. E posibil să te întâlneşti chiar şi cu prinţul!

— Da, ar fi superb, nu-i aşa?

— Poţi să vii în oraş în fiecare an pentru sezon şi să le oferi surorilor tale o introducere în societate ca la carte…

— Iar asta ar însemna că ai veni şi tu cu ele.

Mama ei clipi, după care îşi coborî privirea în poală.

— Bineînţeles. Îşi aranjă cutele fustei. Se înţelege de la sine. În plus, ai vrea ca mama ta să fie aici şi să te ajute cu toate balurile şi petrecerile tale, nu-i aşa?

— Nu am de gând să organizez baluri şi petreceri.

— Dar trebuie! Lumea o să se aştepte la asta de la noua contesă de Iversley!

Mama repetă mantra.

— O să ţi se spună Lady Iversley.

— Dacă mă căsătoresc cu Sydney, o să mi se spună Lady Lovelace.

Mama dădu dispreţuitor din mână.

— Nu e la fel. E doar soţia unui baronet. Dar o contesă… Oftă îndelung. Fiii voştri vor fi lorzi, iar băiatul cel mare va fi moştenitor…

— Şi eu o să fiu singură, pentru că soţul meu o să-şi petreacă tot timpul la club, şi cu inima distrusă pentru că o să aibă amantă.

— Singură? În Londra? Nu fi absurdă! Cine ar putea fi singur în Londra? Cât despre inima frântă, nu spune nimeni că nu poţi avea propriii prieteni. După ce îi faci un moştenitor şi al doilea copil, bineînţeles.

— Mamă! Katherine se înroşi până la rădăcina părului. Niciodată nu aş…

— Hai, nu fi prostuţă! Atunci deja o să fii o femeie la modă, o să poţi face ce vrei.

— Dacă asta înseamnă să fiu la modă, nu vreau.

Tabloul pe care îl picta mama ei cu viitoarea viaţă alături de Alec o scârbea. Contrasta atât de mult cu viaţa

care credea că urma să o aibă alături de Sydney! Dar ce putea să facă dacă Sydney nu reacţiona la vestea că Alec o curta?

Mama ei se ridică furioasă.

— Văd că nu are rost să vorbesc cu tine. Nu recunoşti un lucru bun nici când îţi pică în braţe.

Ieşi pe uşa deschisă, doar ca să se întoarcă din nou către Katherine.

— Foarte bine, alege-l pe baronet dacă asta vrei, şi trăieşte o viaţă plictisitoare. Dar te avertizez: dacă nu accepţi o ofertă de la sir Sydney sau de la Lord Iversley în următoarele două săptămâni, întreaga lume va afla de averea pe care o aştepţi. Atunci o să ai de unde alege un soţ. Vânători de averi, în cea mai mare parte. Iar eu nu o să-ţi ascult protestele. Pentru că, într-un fel sau altul, o să te căsătoreşti cu cineva până la finalul sezonului.

Capitolul 12

Foloseşte-te de daruri pentru a trece de zidul de apărare al unei femei.

Anonim, *Retorica unui crai*

O săptămână mai târziu, în timp ce trăsura împrumutată de la Draker trecea pe străzile aglomerate ale Londrei către casa Merivale.

Alec îşi dădu seama că făcuse o eroare tactică importantă: o lăsase pe Katherine să creadă că era interesat de ea numai pentru ceva superficial, iar din această cauză ea continua să ţină garda sus.

Dintr-un anumit motiv, florile, pe care dăduse o sumă frumuşică, nu făcură decât să o enerveze. Nu trebuia ca femeilor să le placă florile? Cartea de poezii pe care i-o cumpărase fusese bine primită, asta până când tânăra observă că era scrisă de un anume Byron, care se părea că avea o reputaţie scandaloasă. Dumnezeule, cine ar fi crezut

că o carte de poezii putea fi o problemă?

Cel puţin se bucurase de spectacolele la care le dusese pe Katherine şi pe mama ea, deşi ea îşi petrecuse tot timpul lipită de doamna Merivale. În plus, refuză să meargă împreună să călărească, spunând că nu aveau însoţitoare.

De fapt, voia doar să evite să rămână din nou singură cu el. Nici eforturile doamnei Merivale de a-i lăsa singuri, nici încercările lui Alec nu funcţionaseră. Katherine se ţinea tare. Nu reuşise nici măcar să o ţină de mână, iar de sărut, nici nu putea fi vorbă.

Asta îl înnebunea. Ar fi dat orice pentru un sărut furat de pe gura ei dulce şi naivă. Şi urma să-l obţină dacă seara avea să meargă conform planului. Trebuia să-şi atingă scopul cât mai curând. Situaţia de la Edenmore era disperată şi nu îşi permitea să mai stea în Londra prea mult.

Cel puţin Sir Sydney păstrase distanţa. Dar şi acesta putea fi un semn rău. Dacă ea hotăra că planul lor nu mergea, avea să-l refuze pe Alec, iar el ar fi irosit zile întregi de efort.

Poate că trebuia să aleagă una dintre tinerele mai puţin isteţe, care i-ar fi primit atenţiile cu braţele deschise, ar fi acceptat s-o îndrume şi l-ar fi plictisit până la lacrimi, şi în pat, şi în afara lui.

Dar acest lucru nu ar fi trebuit să conteze. Salvarea moşiei trebuia să fie principala lui grijă. Dar tânjea după Katherine aşa cum tânjea după călărit murgul pe dealurile din Edenmore. Îi plăcea să fie cu ea, iar conversaţiile lor îl stimulau, atingerea ei îl excita.

Asta nu trebuia să conteze. Arendaşii şi servitorii depindeau de el. Trebuia să rezolve situaţia de la Edenmore. Dacă planul lui eşua, iar Katherine nu se deschidea faţă de el în acea seară la Amfiteatrul Regal Astley, avea să renunţe la ea şi intenţiona să-i spună lui Byrne că planul nu funcţionase.

Însă planul lui *trebuia* să meargă. Tânăra era suspicioasă numai din cauza eschivării lui când vorbeau

despre motivele pentru care rămăsese în străinătate. Atât timp cât ea îl considera un pierde-vară care nu era interesat de proprietatea lui, nu avea să-i dea nicio şansă. Aşa că trebuia să îi spună o parte de adevăr, chiar dacă era cusut cu aţă albă.

Când ajunse la casa închiriată de Merivale, servitorul lor, Thomas, îl invită înăuntru.

— Bună seara, milord. Doamna Merivale nu se simte bine, iar domnişoara Merivale este în salon cu alt domn. Preferaţi să aşteptaţi aici sau vreţi să vă anunţ sosirea?

Un domn? Singurul domn care putea să vină atât de târziu era afurisitul de Lovelace.

— O să mă anunţ singur, mulţumesc, ştiu drumul.

Alec stătu destul de mult ca să-şi dea jos haina şi pălăria, după care porni către salon, enervându-se pe măsură ce se apropia. Începuse să se sature de competiţia cu un afurisit de poet pentru afecţiunea ei. Abia aştepta să îşi facă cunoscute adevăratele intenţii şi astfel să pună punct efectului pe care Lovelace îl avea asupra ei.

Însă domnul din cameră nu era Lovelace, ci Gavin Byrne.

Katherine se opri în mijlocul frazei.

— Alec! V-vreau să spun, Lord Iversley. Ai ajuns.

Privirea lui o fixă pe a lui Byrne.

— Îmi pare rău că vă deranjez pe tine şi pe invitatul tău, rosti el.

— Nu trebuie să îţi faci griji. Byrne se ridică şi făcu o plecăciune. Eu şi domnişoara Merivale am terminat afacerile, aşa că o să plec.

— Afaceri? întrebă Alec.

— El este domnul Byrne, spuse Katherine rapid. A fost un… asociat de-al tatălui meu. A venit să vorbească cu mama, dar ea nu se simţea bine, aşa că…

— Domnişoara Merivale a fost destul de drăguţă ca să se întâlnească cu mine, spuse Byrne.

— Înţeleg.

Alec miji ochii. Ce plan avea fratele lui vitreg?

— Eu sunt Iversley, un prieten apropiat al familiei. Şi

unul care speră să fie şi mai apropiat, dacă o pot convinge pe domnişoara Merivale să accepte s-o curtez.

Byrne zâmbi larg.

— Atunci văd că vizita mea a fost inutilă. Mult noroc, milord!

Făcu o plecăciune către Katherine.

— Îţi mulţumesc pentru ceai, doamnă.

Când Byrne trecu pe lângă el, Alec îi spuse lui Katherine:

— Mă duc să mă asigur că domnul Byrne găseşte ieşirea.

Apoi îşi urmări fratele vitreg în hol.

Cum se îndepărtară de salon, Alec îl trase pe Byrne într-o parte.

— Ce faci aici, pentru numele lui Dumnezeu?

Byrne ridică din umeri.

— Te ajut. Înainte să plec în Bath pentru o săptămână, m-am gândit să îi fac o vizită domnişoarei Merivale ca să-i amintesc cât de urgentă e situaţia.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, replică Alec cu mândria rănită. O pot cuceri singur pe Katherine.

— Încă nu am văzut niciun anunţ de logodnă în ziar, deşi Sydney Lovelace pare să fi renunţat la competiţie.

— Ce vrei să spui?

— Am auzit că săptămâna trecută a fost invitat la moşia lui Napier din Kent.

Alec se simţi triumfător. Aşadar, Lovelace se retrăsese? Asta lămurea totul. Alec avea să o facă pe Katherine să se căsătorească cu el, indiferent ce se întâmpla. Cu siguranţă, nici ea nu mai avea să se împotrivească atât de mult odată ce înţelegea că el era singura ei şansă la căsătorie.

— Acum depinde de tine să te căsătoreşti cu tânăra şi să-mi obţii banii. Păcat că ea şi mama ei vor o căsătorie respectabilă, altfel aş fi putut să o iau chiar eu de soţie. Trebuie să recunosc că e mult mai fermecătoare decât îmi aminteam.

— Stai departe de ea! îl avertiză Alec. Eu sunt singurul

cu care o să se căsătorească.

Râsul lui Byrne arătă că nu dorise decât să-l enerveze pe Alec.

— Nu ştiu ce să zic, Iversley, nu a vorbit ca o femeie care urmează să se căsătorească.

— O s-o facă după seara asta.

— Multă baftă! Domnişoara Merivale pare că nu e o femeie uşor de impresionat.

Alec îşi încleştă dinţii în timp ce îngâmfatul său frate vitreg plecă. Când intră din nou în salon, Katherine se plimba nervoasă.

— Byrne nu a vrut să-mi spună de ce era aici, minţi Alec, aşa că bănuiesc că o să-mi spui tu.

Obrajii ei se înroşiră.

— Nu te priveşte.

— Nu e un bărbat respectabil, deci dacă îţi face probleme…

— Îl cunoşti?

Alec ezită. Până atunci, evitase minciunile, dar situaţia era disperată.

— Am auzit de el şi nu cred că tatăl tău l-ar fi considerat vreodată asociat.

Avea să capete încredere în el?

Katherine oftă.

— Domnul Byrne e unul dintre creditorii tatălui meu.

— Unul dintre ei?

Lui Alec i se strânse inima. Dacă se căsătoreau, mai avea să rămână ceva din averea ei pentru Edenmore după ce avea să plătească datoriile tatălui ei?

— Mai sunt câţiva, dar lui îi datorăm cel mai mult.

Alec se relaxă.

— Cât de des vine ca să ceară banii?

— Din câte ştiu, e a doua oară.

— Prea des, după părerea mea.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, a fost un gentleman. Oamenii spun lucruri groaznice despre el doar din cauza circumstanţelor în care s-a născut.

— Ştii despre asta?

— Că este copilul biologic nerecunoscut al Prinţului? Da, am auzit zvonurile.

Lui Alec i se tăie respiraţia.

— Şi nu îţi faci griji că ai un asemenea om în salonul tău?

— Ba da. Prinţul de Wales este cel mai desfrânat bărbat din Anglia. Dacă domnul Byrne îi seamănă, probabil îşi petrece timpul alergând după fiecare femeie pe care o întâlneşte.

Alec încercă să-şi controleze emoţiile.

— Atunci de ce te-ai întâlnit singură cu un asemenea bărbat? Dacă mama ta era prea bolnavă ca să vorbească cu el, trebuia să îi spui să se întoarcă în altă zi.

Katherine râse amar.

— Mama nu e bolnavă. A spus asta doar ca să nu aibă de-a face cu el.

Alec explodă:

— Şi, în schimb, să o faci tu?

— Nu. Dar mama crede că, dacă tot refuză să se întâlnească cu el, bărbatul o să se sature şi o să plece. Din păcate, nu face decât să amâne inevitabilul. O să vină din nou şi din nou până când o să-şi primească banii.

— Ai încercat să-l convingi să uite de datorie?

Ea îşi ridică bărbia cu o expresie defensivă.

— Oarecum.

— A funcţionat?

Lui Katherine îi tremură bărbia.

— Ei bine, nu, dar a fost de acord să ne mai dea timp.

— Timp ca să-ţi găseşti un soţ bogat.

Ea privi în altă parte.

— Căsătoria e singura soluţie pentru această problemă.

El izbucni din nou:

— E problema mamei tale, nu a ta. De ce îţi asumi responsabilitatea pentru greşelile părinţilor tăi?

Când îşi ridică privirea, ochii îi erau plini de lacrimi.

— Cineva trebuie s-o facă.

La naiba, cum a putut doamna Merivale să îşi lase

fiica să se întâlnească singură cu un bărbat ca Byrne, în loc să se ocupe ea de problemă?

— Deci, eşti dispusă să-ţi sacrifici propria fericire ca să plăteşti datorii pe care nu le-ai cerut. Pentru ca o femeie neserioasă ca mama ta să nu fie deranjată de un om ca Byrne.

— Nu o fac pentru mama, ci pentru restul familiei. Dacă nu ne vom rezolva situaţia financiară, surorile mele vor fi nevoite să se căsătorească pentru bani, lucru puţin probabil, iar fratele meu va moşteni o moşie în paragină. În plus, nu e niciun sacrificiu să mă căsătoresc cu Sydney. Ţin la el, iar el ţine la mine.

Alec avea să pună punct acelei iluzii o dată pentru totdeauna.

— Văd cât de mult ţine la tine. Tu te ocupi de moştenirea tatălui tău defunct, în timp ce el te-a abandonat ca să fugă la moşia prietenului său.

— Ce vrei să spui? Ce ai auzit despre Sydney?

Deşi expresia ei gravă îl afectă, Alec continuă:

— Se zvoneşte că săptămâna trecută a fost la moşia lui Napier din Kent.

Lacrimile care îi străluceau în ochi îi umbriră zâmbetul luminos.

— Vezi? Ţi-am zis că nu o să meargă. Nici măcar nu îi pasă că mă curtezi. Ne pierdem timpul cu situaţia asta falsă, Alec.

— Pentru mine nu e falsă.

Un zâmbet trist atinse buzele lui Katherine.

— E drăguţ din partea ta să spui asta, dar amândoi ştim că e. Şi sunt împăcată cu gândul acesta, chiar sunt. Hai să nu mai vorbim despre asta. Să ne simţim bine pentru ultima oară. O chem pe mama…

— Nu încă.

O prinse de braţ tocmai când trecea pe lângă el. Era momentul pentru alt cadou. Dacă nici acesta nu-i plăcea…

— Ţi-am adus ceva.

Ea îi aruncă o privire indulgentă.

— Alte poezii scrise de un desfrânat cunoscut?

— Nu, nu e asta.

Scoase cutia de catifea din buzunar şi i-o dădu.

— Înţeleg. Încă avea pe faţă zâmbetul acela indulgent. Bijuterii. Ce original!

— Deschide cutia.

— Ştii, milord, spuse ea în timp ce deschidea cutia, îţi arunci banii pe cadouri pentru mine. Nu sunt vreo fătucă uşor de impresionat... Se opri când văzu conţinutul. Oh, e atât de...

— Original? întrebă el plin de sine.

Două pete roşii îi colorară obrajii.

— Da, este minunat! Nu am mai văzut aşa ceva până acum.

Alec luă cutia şi scoase broşa neagră cu auriu.

— Este încrustată cu aur. Am observat că îţi plac bijuteriile neobişnuite.

Deschise acul de siguranţă, un cal din oţel negru galopând printr-o pădure lucrată în detaliu în aur.

— Am cumpărat-o în timpul unei călătorii în Spania, acum ceva timp.

Ea se încordă.

— Pentru altă femeie. Nu i-a plăcut sau...

— Am cumpărat-o pentru mama.

— A, spuse ea pe o voce joasă.

— Am văzut cum a fost făcută în Toledo. Mâna îi alunecă sub marginea rochiei, ca să îi poată fixa acul. Au pus sârmă aurie într-un design de oţel. Apoi au dat foc obiectului, pentru a înnegri oţelul expus, după care au adăugat auriul, pentru a scoate în valoare designul. Când am văzut ce a ieşit, a trebuit să o cumpăr.

— Ce a spus mama ta când i-ai dat-o?

— Nu am ajuns să fac asta. Nu am vrut să o trimit prin poştă.

Mai ales că bătrânul conte ar fi confiscat-o.

— După ce am aflat de moartea ei, ceva mai târziu, am păstrat-o.

— Nu pot s-o accept.

— Nu-ţi place?

— Nu… Adică… da, o ador, dar ceva cu o asemenea valoare sentimentală ar trebui păstrat pentru soţia ta.

— Vreau ca tu să o ai, insistă el, simţindu-se neajutorat în faţa hotărârii ei de a nu avea încredere în el. Ţi se potriveşte.

Asta era, fără doar şi poate, adevărat.

Când păru să se dea bătută, Alec adăugă:

— În plus, nu cred că altcineva ar putea să o aprecieze aşa cum merită.

Cu un zâmbet ezitant, Katherine lăsă mâna jos.

— Chiar este frumoasă.

— Mai ales purtată de tine.

O fixă cu privirea, după care îşi plimbă mâna pe pielea ei moale şi mătăsoasă de la claviculă. Aşa eşti şi tu, să ştii, oţel amestecat cu aur, putere înmuiată de frumuseţe.

— Eu nu sunt o frumuseţe, şopti ea în timp ce el îi mângâia minunatul gât, apăsându-şi degetul peste pulsul care bătea frenetic.

— Dacă aş fi poet, ţi-aş putea spune în cuvinte frumoase cât de mult îmi doresc să fii soţia mea şi poate m-ai crede. Îşi plimbă degetele în spatele gâtului ei. Dar pot doar să-ţi arăt.

Apoi o trase aproape, pentru sărutul după care tânjise zile întregi.

Pentru o clipă, gura ei îi răspunse, apoi Katherine se încordă şi îl împinse, roşeaţa luându-i cu asalt obrajii.

— Nu trebuie să mă săruţi.

— Nu-mi pot controla dorinţele, Katherine. Nu are legătură cu faptul că încalc regulile sau cu afurisitul tău de Sydney ori cu temerile tale în privinţa caracterului meu. Vreau să mă căsătoresc cu tine, iar tu nu poţi schimba acest lucru!

De data asta, o sărută sălbatic, cerându-i o reacţie. După o secundă de ezitare, tânăra capitulă, deschizându-şi buzele pentru a-l primi înăuntru.

Dumnezeule, gura ei era exact cum îşi amintea – şi mai moale, doritoare şi caldă. O sărută profund, căutând

dovada că şi ea încă îl dorea.

Apoi auzi paşi pe hol şi mormăi. Katherine se retrase din braţele lui.

— Vine cineva.

Ea îşi mută privirea către uşă.

— Bună, mamă.

— Lord Iversley! exclamă femeia. Nu mi-am dat seama că ai ajuns. Abia ai venit, nu-i aşa?

— L-a condus pe domnul Byrne către ieşire, zise Katherine.

Mama ei păli. Era clar că nu-şi dorea ca peţitorul lui Katherine să ştie de datoriile familiei.

— Înţeleg.

— Nu o să vă mai deranjeze, spuse Alec. O să mă asigur de asta.

Privirea şocată a lui Katherine îl străfulgeră, dar el o ignoră. Voia ca ea să creadă că urma să plătească datoria cu fondurile proprii. Într-un fel, chiar asta avea să facă. După ce se căsătoreau.

Şi chiar urmau să se căsătorească. Cum Lovelace ieşise din peisaj, în sfârşit, avea o şansă. Indiferent cât de ţepoasă devenea şi cât îi luă să o cucerească, voia să insiste până când ea avea să accepte.

Capitolul 13

Cele mai cumpătate femei sunt deseori cele care, în secret tânjesc după aventură

Anonim, *Retorica unui crai*

Katherine nu ştia ce să creadă despre insistenţa incredibilă a lui Alec de a o curta. Putea fi sincer? Dacă nu era, de ce spusese că avea să se ocupe de datoria către domnul Byrne?

Apoi, era cadoul de la el. Nu-i venea să creadă că îi observase gusturile în materie de bijuterii. Şi îi dăduse ceva

care iniţial era menit pentru mama lui. Ce să mai creadă?

Aruncase o privire către locul din trăsură în care pernele scumpe îi reflectau averea. El o fixă cu privirea, care emana aceeaşi fierbinţeală pe care o simţise în salon. Când îşi coborî privirea spre gura ei, un fior delicios o străbătu pe şira spinării. Bărbatul acela ştia cum să ispitească o femeie.

Nu era însă vorba numai de săruturile şi mângâierile lui. Cu fiecare zi pe care o petreceau împreună, îl plăcea şi mai mult. Dar ştia atât de puţine despre el! Era foarte secretos.

— Ai spus că ai fost în Spania. Nu era periculos pentru un englez să se afle acolo?

— Nu în 1805. Napoleon încă nu îşi pusese fratele pe tronul Spaniei.

Katherine făcu nişte calcule rapide. Dacă Alec era de vârsta lui Sydney…

— Deci, când erai acolo, aveai în jur de…

— 18 ani, da.

Inima i se strânse când se gândi la tânărul Alec, care îi cumpărase mamei lui o broşă, apoi aflase că aceasta murise.

Apoi, el adăugă:

— Am fost acolo cu unchiul meu ca să cumpărăm cai.

— Ai un unchi? întrebă Katherine surprinsă.

— Prin căsătorie. Soţul surorii tatălui meu e conte portughez. Portugalia a fost casa mea în cei zece ani cât am stat în străinătate.

Alte surprize.

— Dar credeam că… Toată lumea spune…

— Că îmi făceam de cap pe continent? Ochii îi străluciră. Am auzit şi eu zvonul ăsta.

— Aşadar, nu e adevărat?

— Depinde ce înţelegi prin faptul că îmi făceam de cap. Până la urmă, eram pe continent.

— Ai mers acolo pentru Marele Tur, insistă ea.

Alec nu îi dezvăluise niciodată atât de multe, iar ea avea de gând să profite de situaţie.

— De fapt, nu. Dar tatăl meu era prea mândru ca să le spună oamenilor adevărul.

— Şi anume…

— Se săturase de faptul că tot încălcăm regulile, iar când am fost trimis acasă de la şcoală pentru o problemă măruntă, m-a expediat la mătuşa şi la unchiul meu.

Durerea latentă din acele cuvinte era prea palpabilă ca să fie prefăcută, însă Katherine abia îi putea crede afirmaţia.

— Şi ai stat acolo zece ani?

Alec ridică din umeri.

— Am preferat Portugalia în locul nebuniei societăţii londoneze. Unchiul meu creştea cai de curse ca hobby şi mie îmi plăcea să călăresc, aşa că am rămas.

— În timpul războiului.

— Am trăit într-o zonă a Portugaliei care nu era afectată de armatele lui Napoleon.

Katherine îl privi cu suspiciune. Chiar existase un asemenea loc? Ar fi trebuit să fie mai atentă la poveştile despre război din ziare.

— De ce nu ai spus nimănui?

— Nu a venit vorba.

— Ba da, şi chiar de mai multe ori.

— Tu erai hotărâtă să crezi că îmi făceam de cap indiferent ce aş fi spus.

— Doar pentru că nu mi-ai dat alt motiv pentru absenţa ta din Anglia.

— Katherine, interveni mama ei. Bietul bărbat a explicat. Chiar trebuie să-l baţi la cap? Nu-mi pasă ce a făcut în Portugalia. Vreau doar să ştiu dacă a ajuns vreodată în Franţa şi ce purtau oamenii pe acolo.

Katherine aproape că avu o ieşire nervoasă, pentru că nu îi păsa de asta, dar Alec răspunse înaintea ei, ignorând franceza chinuită a mamei. După ce îşi ceru scuze că nu fusese în Franţa, începu o discuţie despre bonetele din Portugalia, ca s-o împace.

Katherine nu putu decât să se gândească la dezvăluirile lui. Ştia că ascundea ceva. Povestea lui părea

prea născocită pentru a fi adevărată: moştenitorul înstrăinat al unui conte fusese trimis în străinătate, unde îşi găsise bucuria trăind viaţa simplă a unui nobil portughez? Era greu de crezut că acest bărbat sofisticat învăţase atâtea despre lume doar crescând cai.

Deşi asta explica de ce călărea atât de bine şi cum obţinuse calul Lusitano, însă de ce nu îi spusese adevărul de la bun început? De ce nu spusese tuturor adevărul? Nu era nimic înjositor în asta. Excentric poate, dar nu înjositor.

Bărbatul era o adevărată enigmă. Uneori, era gentlemanul perfect, oferindu-i o broşă cumpărată pentru mama lui şi promiţând să plătească datoria familiei. Alteori, era suspicios de calm, ca atunci când o manipula pe mama ei la fel de bine cum ar fi mânuit o iapă. Iar alteori…

Alteori, era un cuceritor îndrăzneţ, care o trăgea în braţe ca să ceară săruturi. Din păcate, îi plăcea cuceritorul la fel de mult ca gentlemanul… poate chiar mai mult.

Adevărul era că dorinţa ei pentru săruturile cuceritorului devenise nemărginită. Deseori, stătea ore întregi trează noaptea, încercând să-şi amintească gustul lui şi ce senzaţie îi provocase, retrăind satisfacţia mângâierilor acelui ticălos.

Asta dacă Alec chiar era un ticălos. Nu mai ştia ce să creadă.

Surprizele continuară când ajunseră la Amfiteatrul Regal. El rezervase o lojă privată, lucru care acolo nu se făcea niciodată. De obicei, tichetele erau luate pentru fiecare persoană, iar lojile nu se închiriau. Dacă încercase să le impresioneze, cu siguranţă reuşise.

Aveau nişte locuri excelente, destul de aproape ca să vadă expresiile exagerate ale „croitorului” care era tras de un cal, prins sub altul şi alergat printr-o fereastră deschisă de al treilea. Apoi începu drama ecvestră, *The Blood Red Knight* despre frumoasa Isabella, al cărei cumnat malefic o ducea la un castel.

Mama era plictisită, bineînţeles. Ar fi preferat grădinile Vauxhall, însă Katherine nu-şi putea lua ochii de la acţiunea de pe ringul prăfuit sau de la povestea romantică de pe

scena imensă din spatele acestuia. În Cornwall, nu era nimic de genul acesta. Deşi îi era dor de viaţa ei liniştită de la ţară, îi plăcea divertismentul din Londra.

Uitându-se la mama ei, care aţipise, Alec îşi trecu braţul peste spătarul scaunului lui Katherine şi se apropie de ea.

— Ei bine? Aşa ţi-ai imaginat că va fi?

— E mai mult decât mi-am imaginat. Cum au dresat atâţia cai?

— Mulţi morcovi.

— Foarte amuzant. Serios, ştii?

El zâmbi.

— Dresarea unui cal nu cere decât răbdare şi multe recompense. De exemplu, dacă vrei să obişnuieşti un cal cu sunetul armurii, legi de şa o sticlă de metal cu o monedă înăuntru. Pui calul să meargă, mişcând sticla. Odată ce s-a obişnuit cu sunetul unei monede, tot adaugi bani, apoi mai multe sticle, până când calul ignoră orice sunet metalic care vine de la călăreţ. Iar ca să-l obişnuieşti cu împuşcături…

— Chiar ştii foarte multe despre dresarea cailor.

Alec clipi.

— Îmi pare rău, mereu mă las dus de val când e vorba de asta.

— Nu e nicio problemă, mie mi se pare fascinant. Nu mi-am dat seama că ştii atât de multe.

El îşi întoarse privirea spre scenă.

— L-am ajutat pe unchiul meu.

Katherine adăugă repede:

— Presupun că dresarea cailor nu e la fel de dificilă ca pregătirea oamenilor. Uită-te la individul de acolo de pe scenă! Ea arătă către un călăreţ al cărui cal evită să treacă peste podul de pe scenă, pe care alţi cai îl treceau fără probleme. Nu pare că ştie ce face.

Alec încuviinţă.

— Îi trimite calului semnale amestecate. Apasă prea tare cu călcâiele în timp ce îl ţine foarte strâns cu hăţurile. Clar nu are experienţă cu genul ăsta de călărit. Mă întreb

de ce l-a folosit Astley, mai ales când e foarte strict cu angajaţii lui.

— Îl ştii pe domnul Astley?

— L-am întâlnit o dată. Îşi puse mâna pe umărul ei. Dar ce părere ai despre faimoasa doamnă Woolford? E talentată, nu-i aşa?

Ce viclean era, încerca să-i distragă atenţia de la întrebările pe care i le punea.

— Da, chiar este. Mi-ar plăcea să învăţ să călăresc ca ea.

Alec îi aruncă o privire fierbinte în timp ce îi mângâia umărul.

— Aş putea să te învăţ eu.

Gura ei se uscă. Simplul gând că ea şi Alec ar fi singuri, mâinile lui mari mutându-i picioarele în poziţia corectă pe cal, una dintre ele odihnindu-se pe coapsa ei în timp ce-i dădea instrucţiuni…

— Nu-mi imaginez de ce aş avea nevoie de asemenea lecţii, spuse ea, încercând să nu roşească.

— De ce nu o faci ca pe o distracţie? Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, se aplecă aproape şi îi şopti: îţi promit că o să fac lecţiile distractive.

Când punctă promisiunea cu un sărut în ureche, o străbătu un fior de anticipare.

— Termină, Alec. Aruncă o privire către mama. Nu ar trebui…

Uşa lojii se deschise brusc, cu forţă, şi intră un bărbat cu ten închis şi cu braţul prins cu o eşarfă.

— *Señor* Black! exclamă în timp ce se apropie repede de Alec. Slavă Domnului că *señor* Astley avea dreptate şi chiar eşti aici!

Alec se ridică să-l întâmpine pe străin.

— França? Ce cauţi în Anglia?

— Domnul nu ţi-a spus că acum lucrez pentru el? Nu contează. M-a trimis să te găsesc pentru că… Bărbatul se opri când o văzu pe Katherine. Făcu o plecăciune rapidă. Îmi cer scuze, *señorita,* dar avem nevoie urgent de *señor* Black.

Alec se încruntă, iar Katherine se aşteptă ca acesta să ceară să i se adreseze cu titlul potrivit. În schimb însă, bărbatul spuse:

— I-am spus deja lui Astley…

— Că o să călăreşti pentru el altă dată, da. Dar sunt sigur că îi poţi face pe plac în seara asta. Mi-am rupt braţul într-o cascadorie prostească seara trecută şi suntem disperaţi.

Zgomotul o trezi pe mama lui Katherine, care se ridică repede de pe scaun.

— Ce s-a… cine… tinere, ce crezi că faci în loja noastră?

Maxilarul lui Alec se încordă.

— Doamnă Merivale, domnişoară Katherine Merivale, el este domnul Miguel França, un prieten din Portugalia. A venit ca să…

— Îl implor pe *señor* Black să ne ajute.

Domnul França îi zâmbi mamei, însă aceasta nu se lasă înduplecată.

— Dacă vrei ca lordul să te ajute, ar trebui să i te adresezi cum trebuie.

— Poftim? Confuzia bărbatului se transformă în surprindere plăcută. Aşadar, *señor* Astley nu glumea? Chiar eşti lord, prietene? Magnific! Presupun că acum trebuie să-ţi spun lordul Cutare…

— Nu e nevoie, França, spuse Alec.

— Ar trebui să îi spui Lord Iversley, interveni mama.

— Mulţumesc, *señora.* Acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să îl fur pe Lord Iversley. Ofiţerul de cavalerie angajat de *señor* Astley ca să mă înlocuiască în seara asta nu a apărut. Cum acesta prezintă doar câteva mişcări din cavalerie şi câteva trucuri pe cal, ne-am gândit că poate *señor* Black… adică… Lord Iversley…

— Nici vorbă, França. Nu sunt îmbrăcat potrivit şi nu o să-mi abandonez invitaţii.

— Nu-ţi face griji pentru noi, zise Katherine intrigată. Mi-ar plăcea să te văd călărind în arenă.

Iar asta avea s-o ajute să nu cadă pradă atenţiilor lui

amoroase.

Alec o privi fix. Ghicise oare de ce voia să îl vadă plecat?

— Da, da, Lord Iversley, interveni mama ei, ar trebui s-o faci, cu siguranţă.

— Ar fi nepoliticos din partea mea să vă las singure aici. Alec se întoarse către França. Trimite-i lui Astley regretele mele sincere, dar nu îl pot ajuta în seara asta.

França începu să tragă nervos de eşarfă.

— Dar domnul Astley a spus că, dacă refuzi, să-ţi amintesc că a fost destul de drăguţ să îţi ofere…

— Foarte bine. Alec făcu o plecăciune rigidă. Presupun că mă pot descurca.

Uşurarea se putu citi pe faţa domnului França.

— Poţi să porţi uniforma mea. Iar dacă nu vrei să-ţi laşi invitatele singure, le luăm cu noi. Te pot urmări din spatele scenei.

Alec îi aruncă o privire lui Katherine.

— Am o idee şi mai bună. Dacă domnişoara Merivale participă şi ea în interludiu?

Faţa domnului Franţa se lumină.

— Magnific, *señor!* Acel păr roşu ca focul şi acel zâmbet… vor fermeca publicul.

Alec încuviinţă.

— Şi le va distrage atenţia de la greşelile mele.

França dădu indiferent din mână.

— Atunci putem să interpretăm *The Angry Wife.* E destul de simplu pentru ea, nu crezi?

— Sunteţi nebuni amândoi? interveni Katherine. Nu pot călări atât de bine ca să fac trucurile.

— Nu trebuie să călăreşti deloc, *señorita,* spuse domnul Franţa. *The Angry Wife* e mai degrabă ca…

— Teatrul, continuă Alec. Nu trebuie decât să stai nemişcată în timp ce eu trec pe lângă tine călare şi îţi fur pălăria doar cu sabia. În mare parte, e vorba doar de actorie, te prefaci că eşti supărată pe mine. Sunt sigur că o să te descurci, spuse el râzând.

— Dar…

— Ai un costum care să îi vină?

— Cu siguranţă. Dar părul ei va trebui să fie aranjat altfel.

— Vedeţi, îi întrerupse Katherine, nu am fost de acord cu asta. Eu nu pot…

— Ba poţi, replică Alec privind-o. În plus, ştiu că vrei.

Katherine respiră adânc. Avea dreptate. Chiar îşi dorea asta. Era probabil cel mai incitant lucru care i se întâmplase vreodată. Dar…

— Nu e potrivit, iar tu ştii asta foarte bine. Dacă mă recunoaşte cineva, o să îmi strice reputaţia.

— Nu mai fi aşa de ruşinoasă! spuse mama ei. Mie mi se pare distractiv.

Katherine se întoarse către ea.

— Mamă, nu se poate să ţi se pară acceptabil aşa ceva…

— Putem să-ţi punem o mască, interveni domnul França.

Era clar că ar fi recurs la orice ca să-i facă pe plac lui Alec, iar dacă el o voia alături, atunci aşa avea să fie.

— Şi *señor* Black poate purta o mască, dacă doreşte.

Mama îl privi încruntată.

— Atât timp cât lordul promite să aibă grijă de fata mea, sunt sigură că totul o să fie bine.

— Bineînţeles că o să am grijă de ea. Alec o privi cu căldură pe Katherine. Îţi promit că nu o să las să ţi se întâmple nimic dureros sau ruşinos. Îşi coborî vocea. Hai, draga mea, riscă! Este posibil să-ţi placă.

Katherine nu putu rezista ideii.

— Bine, dar trebuie să-mi puneţi o mască. Iar rochia nu trebuie să fie prea…

— O să fie minunată, nu-ţi face griji, interveni domnul França, care nu-şi dădu seama ce o îngrijora de fapt. Acum hai, trebuie să ne grăbim! Se uită spre scenă, unde domniţa era salvată din castelul în flăcări de un bărbat cuceritor pe un cal. Avem puţin timp să ne pregătim pentru interludiu.

Când ieşiră pe uşă, doamna Merivale luă din nou loc.

Katherine se opri.

— Mamă, nu vii?

— Nu. Cum aş putea vedea totul de acolo, din spatele scenei? O să stau aici şi o să-ţi urmăresc aventura. Du-te, îngeraşule, eu o să fiu bine.

Katherine ezită, însă nu avea niciun rost să se certe cu mama ei, aşa că plecă împreună cu Alec şi cu domnul França. Când se grăbiră pe scări, domnul França începu să explice ce manevre avea să facă Alec.

— Stai puţin! Te aştepţi să ştie toate aceste manevre de cavalerie? întrebă Katherine.

— Bineînţeles, răspunse domnul França. *Señor* Black a inventat două dintre ele.

— Serios? Se uită la Alec, care dintr-odată îi evita privirea. A fost în cavalerie?

— Nu, deşi Wellington a încercat de multe ori să-l convingă să se alăture. Dar *señor* Black e încăpăţânat şi a fost de acord doar să le predea recruţilor. Domnul França zâmbi. Aşa ne-am întâlnit. Eram în cavaleria portugheză, iar el a fost profesorul meu. Tot ce ştiu despre călărit îi datorez lui.

— Prostii! rosti Alec ferm. Acum, în legătură cu interludiul…

— Dar credeam că şi-a ajutat unchiul la împerecherea cailor de rasă, insistă Katherine, refuzând să-l lase să schimbe subiectul.

— A făcut asta când a mers prima oară în Portugalia, nu şi după ce a fost angajat de armată. Doar dacă a zburat în sudul Portugaliei pe un pegas înaripat în fiecare noapte. Tabăra de antrenament a cavaleriei era în Lisabona, în vest. Iar el stătea la… Cum se numea hotelul acela mic, Alec?

— St. John’s, răspunse el.

Alec rămase în spatele ei, apoi începu să vorbească în portugheză. Cu siguranţă, domnul França îl înţelese şi, judecând după tonul răspunsului, îşi ceru scuze. Când vorbiră din nou în engleză, fiecare cuvânt rostit era despre manevrele cavaleriei pe care Alec urma să le demonstreze.

Însă Katherine nu aflase destule. Avusese dreptate să

creadă că Alec ascundea ceva, doar că nu era ce bănuise. De ce nu îi spusese că fusese în mijlocul războiului?

Pentru că fiii conţilor nu trebuiau să muncească pentru bani. În mod ironic, Alec putea fi un ofiţer ireproşabil. Dar să fie profesor pentru a câştiga bani era sub demnitatea lui.

În mod cert, el îşi dăduse seama că ei nu-i păsa de asta. Pe de altă parte, Katherine văzuse bunăstarea ce îl înconjura. Altfel, de ce ar fi preferat ca ea să creadă că era un pierde-vară, nu un bărbat angajat de armată?

Avea să lămurească lucrurile mai târziu. Urma să-i spună cât de mândră era că luptase pentru ţară, indiferent cum o făcuse. Adevărul era că se săturase să i se tot împotrivească, era sătulă să stea cu garda sus, să presupună ce era mai rău, în condiţiile în care el nu era aşa cum crezuse ea.

Dintr-odată, atenţia îi fu atrasă de ceva ce spuse domnul França.

— Cum adică atât timp cât *señorita* poate să stea nemişcată pentru ultima parte?

Alec zâmbi în timp ce o însoţea spre uşa din spate a arenei.

— Este ultima parte de la *The Angry Wife.* Ridici un obiect pe care eu îl tai în bucăţi în timp ce trec în galop pe lângă tine.

Rămase fără respiraţie.

— Poţi să faci asta?

— Şi cu ochii închişi.

Asta însemna că era vorba despre un obiect foarte mare.

— Ce e? Dacă este prea greu ca să-l ridic…

Alec şi domnul Franţa izbucniră în râs.

— Nu o să fie, răspunse Alec, în timp ce se îndreptau spre ieşire. E o pară.

Capitolul 14

Nimic nu impresionează mai mult o femeie decât etalarea puterii masculine, iar dacă pop să o etalezi în timp ce stai pe un cal de rasă pură, cu atât mai bine.

Anonim, *Retorica unui crai*

Alec încă zâmbea când el şi França o lăsară pe Katherine să se îmbrace.

— Aminteşte-ţi, Alec, că ai face bine să alegi cea mai mare pară posibilă! strigă ea. Şi dacă îmi zgârii chiar şi un deget, o să te tai singură cu sabia! strigă Katherine după ei.

Alec râse.

— Vezi în ce m-ai băgat, França? îi spuse prietenului său în timp ce se îndreptau către grajduri.

França îl privi îngrijorat.

— *Señorita* pare foarte furioasă. Eşti sigur că vrea să facă asta?

— A fost de acord cu partea din număr pe care i-ai explicat-o, nu-i aşa? Nu te lăsa păcălit. Acum protestează, dar o să se descurce. Are o latură sălbatică.

Una pe care era hotărât să o descopere.

— Deci nu eşti supărat pe mine că te-am convins să călăreşti.

— Nu mai sunt.

Tânăra *Vreau să mă căsătoresc bine* avea nevoie de o schimbare, iar asta *era* ocazia perfectă.

— În plus, ştii că nu am avut de ales, adăugă el.

— Îmi pare atât de rău pentru asta… *Señor* Astley nu a vrut să pună presiune pe tine, dar era disperat.

Astley avea tot dreptul să ceară serviciile lui Alec. Îi oferise o lojă privată şi intrări gratuite în schimbul participării la un spectacol. Doar că Alec se referise la un spectacol viitor, însă Astley se pare că nu fusese atent la acea condiţie.

Franţa deschise uşile grajdurilor.

— Aşadar, *señorita* nu ştie de talentul tău legat de cai?

— Ştia de el, în mare parte.

Dar nu tot, iar mai târziu, Alec avea să se confrunte cu întrebările ei despre fiul unui conte care alesese să muncească pentru bani.

Poate nu avea să fie chiar aşa de rău. Ar putea fi chiar în favoarea lui. Katherine prefera bărbaţii excentrici, ca afurisitul ăla de poet, Lovelace. Atât timp cât nu se interesa prea mult de situaţia lui familială, era posibil să treacă cu bine de acea noapte.

Când intrară în grajduri, Alec se relaxă. Acolo se simţea ca acasă, printre cai, copite, miros de paie, transpiraţie de cal şi bălegar. Primul lucru pe care urma să-l facă după ce avea să se căsătorească era să repare grajdurile din Edenmore.

Dar acum trebuia doar să decidă pe care din caii bine dresaţi ai lui Astley să-l călărească, unul care să-l asculte pe Franţa în timp ce îi spunea ce trebuia să facă.

Alec încălecase şi aştepta să se deschidă uşile din spate către amfiteatru, simţindu-se pregătit. Uşile se deschiseră, iar el porni în galop. De ce să nu îşi facă o intrare dramatică?

În timp ce călărea prin ringul de rumeguş, mulţimea îl aclama. Se plimbă o tură, mişcându-şi sabia până la semnul lui Franţa.

Îi fusese dor. La asta se pricepea cel mai bine, nu la toate prostiile cu baluri şi lecturi de poezie. Niciodată nu se simţise confortabil acolo. Aici era casa lui. Putea să facă manevrele din cavalerie în somn.

Refuzase să poarte mască pentru că i-ar fi afectat vederea, dar nimeni nu ar fi făcut legătura dintre Căpitanul Black, cu chivără lui de culoarea prunei şi cu jacheta albastră, şi contele de Iversley, mai ales de la distanţă.

Se duse la marginea ringului, pentru un efect dramatic, apoi începu demonstraţia. „Pregătiţi garda! Gardă! Atac! Protejaţi stânga!” Fiecare manevră era instinctivă pentru un bărbat care le predase zi de zi, an de an.

Protejează braţul cu frâul. Protejează braţul cu sabia. Sfântul George. În gardă. Înclină săbiile. Când ajunsese la

manevrele diviziei 5, publicul era pregătit pentru nişte trucuri mai palpitante cu calul.

Acum începea distracţia. Aceste manevre nu îi erau atât de familiare precum cele din cavalerie, dar le făcuse destul de des ca să-i distreze pe bărbaţii pe care îi antrena. Călăritul în cerc uşura toată treaba. Philip Astley descoperise în urmă cu mulţi ani că forţa centrifugă îi permitea să facă nişte lucruri incredibile când era pe cal. Alec stătu cu uşurinţă pe şa în timp ce îşi flutura sabia, descălecă şi încălecă în timp ce calul galopa şi chiar călări cu capul la câţiva centimetri de pământ, truc ce îi aduse ropote de aplauze.

Când îşi duse calul în partea de sus a ringului pentru o plecăciune, Franţa o anunţă pe Katherine:

— Pentru următoarea noastră diversiune, minunata *señora* Encantador a fost de acord să fie soţia căpitanului Black.

Alec zâmbi. Cu puţin noroc, în curând avea să joace acest rol şi în afara ringului.

The Angry Wife era o diversiune menită să amuze publicul între manevrele militare şi drama de la final. De asemenea, le permitea angajaţilor să pregătească ambiţioasa punere în scenă a bătăliei de la Salamanca, incluzând 50 de cai şi un set de două dealuri care urmau să fie montate în spatele cortinei.

În timp ce domnul França începu să vorbească, explicând că doamna Black se săturase să-şi tot aştepte soţul acasă şi se dusese după el să-l aducă înapoi, Katherine se aşeză nu chiar în centrul ringului, purtând o pelerină voluminoasă şi o bonetă comică.

Se prefăcu apoi că îl certa pe Alec pentru că întârziase, având o umbreluţă în mână, în timp ce França spunea că doamna Black avea un temperament vulcanic. Alec galopă şi tăie umbrela în două, iar publicul râse.

Însă Katherine se prefăcu revoltată când França spuse:

— Doamna Black este extrem de furioasă, era umbrela ei preferată!

La semnal, Katherine aruncă cealaltă jumătate a umbrelei în Alec şi continuă să se prefacă înfuriată.

Alec făcu a doua tură, de data asta prinzându-i boneta cu vârful sabiei şi aruncând-o pe capul lui França. Părul lui Katherine căzu exact aşa cum trebuia, provocând şi mai multe râsete în mulţime.

Dar asupra lui Alec avusese cu totul alt efect. Nu o văzuse niciodată cu părul desfăcut. Dumnezeule, era atât de des! Iar în lumina aceea, părea că îi înghiţea umerii în flăcări ce dansau. Ce n-ar fi dat să-şi plimbe degetele prin acel…

Nu, nu trebuia să se gândească la asta acum. Trebuia să se concentreze.

Katherine îşi aranjă părul, apoi dădu din picioare şi făcu un semn către bonetă. Alec nu putu să nu râdă. Cine ar fi crezut că domnişoara *Vreau să mă căsătoresc bine* ştia să facă spectacol?

În timp ce ea îşi continua numărul, el alergă către ea şi îşi îndreptă sabia către o bucată de pelerină de sub braţ. În mod normal, ar fi tăiat funda cea mare pentru ca pelerina să cadă, însă Katherine nu îl lăsă pe Alec să se apropie de gâtul ei cu vârful sabiei.

Se rugă ca ea să-şi fi desfăcut nodul şi prinse pelerina cu capătul sabiei când trecu pe lângă ea. Îşi amintise, slavă Domnului! Aruncă pelerina în braţele lui França.

În timp ce Alec făcea următoarea tură, França îşi continuă povestea:

— Mă tem că acum căpitanul Black are mari probleme pentru că a distrus cea mai bună pelerină a soţiei sale.

La naiba, avea dreptate! Pentru că Alec putea să vadă costumul de sub pelerină. Dumnezeule!

Fără să ştie prea clar ce făcuse, încetini calul la trap în timp ce o cerceta pe Katherine. Rochia portocalie şocantă ar fi distras orice bărbat. Împodobită cu bijuterii verzi şi aurii strălucitoare, îi cuprindea corpul atât de bine, că îi putea vedea toate formele. Mai ales cele două forme care ieşeau din corsaj. Rochia îi venea mult prea bine lui Katherine ca el să se mai poată concentra.

Era nevoie de un efort de voinţă suprem şi de o tură în plus ca să-şi controleze dorinţa. Cum mai putea să gândească acum, când tot ce voia era să o dezbrace şi să o facă a lui chiar acolo, în ring? Însă acela nu era genul de spectacol pentru care venise publicul.

Neobservându-i agitaţia, Katherine scoase para pe care o ascunsese sub pelerină. Vocea puternică a lui Franţa avertiză mulţimea:

— Doamna Black îi spune căpitanului că i-a păstrat ultima dintre perele de iarnă, dar acum nu o să mai primească nimic. O s-o mănânce ea!

Acela era semnul lui Alec. Însă, în timp ce călărea către ea, observă că lui Katherine îi tremura braţul când tot mişca para în aer. Ţinea fructul cu vârful degetelor. Para era destul de mare pentru ce avea el nevoie, însă, judecând după privirea ei agitată, ea nu era de aceeaşi părere.

— Ai încredere în mine, draga mea, o îndemnă el încet în timp ce călărea spre ea.

În doar câteva secunde, făcu prima manevră, tăind partea de sus a parei. Mulţimea aplaudă.

Katherine trebuia să pară revoltată, dar stătu nemişcată în timp ce el făcu încă o tură. Din fericire, publicul credea că totul făcea parte din număr şi râdea.

Însă Alec îşi făcu griji pentru partea a doua, în care ea trebuia să ţină jumătatea de pară în dreptul gurii, iar el o tăia cu sabia, apoi fugea călare din ring în timp ce ea îl urmărea pe jos.

Deşi îi aşteptase a doua manevră ca o profesionistă, în ochi i se putea citi frica. La naiba! Dacă se mişca atunci când îndrepta sabia spre ea? În cel mai bun caz, strica numărul. În cel mai rău, putea să se întâmple ceva foarte periculos.

Nu putea să rişte. Era timpul pentru o schimbare de plan.

Capitolul 15

Nu aştepta până când condiţiile sunt ideale pentru seducţie. Profită de şansă oricând poţi!

Anonim, *Retorica unui crai*

„Ştie ce face”, îşi tot repeta Katherine în timp ce Alec se îndrepta spre ea. „Nu o să te rănească, nu o s-o facă”.

Acum mai trebuia doar să-şi convingă mâna. Nu putea să se oprească din tremurat. Jumătatea de pară părea atât de mică! Dar, dacă o ţinea mai aproape de margine, o scăpa. Iar când el s-ar apropia să o taie, în schimb, i-ar tăia mâna.

Trebuia să-şi ridice para la gură, nu? „Ridică para!” ordonă ea mâinii.

Mâna o ignoră. Se părea că degetele ei nu voiau să fie tăiate.

Prea târziu, el era acolo, cu sabia în mână. O ridică… se apropie… şi mai mult… Dar de ce se apleca aşa?

Înainte să poată reacţiona, Alec se aplecă şi îi luă para cu gura.

Mulţimea aplaudă, însă ea rămase acolo şocată în timp ce el continua tura. Îl privi cum îşi aruncă sabia în nisip. Ce trebuia să facă acum? Să alerge după el, aşa cum stabiliseră iniţial? Dar el nu ieşea din arenă, deci ar fi părut stupid. Pe de altă parte, tot numărul trebuia să fie amuzant…

Apoi el se apropie din nou de ea, cu jumătatea de pară încă în gură, iar în următoarea secundă, Katherine se trezi ridicată în aer şi pe şa.

Îşi prinse braţele de gâtul lui, ca să nu cadă, iar publicul aplaudă, până când se auzi comentariul improvizat al domnului Franţa.

— O să-şi ierte doamna Black soţul? întrebă el când publicul tăcuse pentru a-l auzi. Sau o să-l dea afară?

Katherine şi Alec făceau altă tură de ring. Ochii îi scânteiau cu obrăznicie, iar Alec îi oferi jumătatea de pară cu gura. Atrasă de invitaţia din privirea lui albastră, ea muşcă fructul, buzele lor atingându-se într-un sărut.

Mulţimea izbucni în urale la văzul unei poveşti de dragoste. Katherine îi auzi aplaudând chiar şi după ce Alec ieşi pe uşile din spate cu ea în braţe şi gura lui lipită de a ei, în jurul jumătăţii de pară.

În spatele amfiteatrului era activitate intensă, caii fiind aliniaţi, iar călăreţii aranjându-şi costumele şi pregătindu-se pentru numărul de final. Katherine însă abia observă, în timp ce Alec opri, cu ea încă prinsă de gâtul lui.

Muşcă para, după care se retrase şi îşi mestecă bucata, ochii lui privind-o captivaţi în timp ce ea îşi mânca para şi înghiţea. Privirea lui urmă mişcarea gâtului ei, apoi se întunecă, iar înainte ca ea să poată gândi, gura lui fu pe a ei, sărutând-o intens, fierbinte… adânc.

Lui Katherine nu-i păsa. Sângele încă îi fierbea din pricina adrenalinei din ring. Lipindu-se de el, îl sărută şi ea, aproape dându-şi jos masca. Gustă sucul de pere de pe limba lui, care le îndulci sărutul şi mai mult în timp ce ea îşi încolăcea limba cu a lui, pentru a căuta cea mai profundă dulceaţă.

Fără să fie atenţi la interpreţii din jurul lor, Alec o sărută la fel de ostentativ ca un iubit, oprindu-se asupra gurii ei, împletindu-şi limba cu a ei, făcând-o să se simtă atât de ameţită că…

— Ne pare rău, domnule, dar avem nevoie de cal.

Se despărţiră, iar Alec arătă la fel de uluit precum se simţea ea. Apoi amândoi priviră în jos, unde un îngrijitor de cai ţinea hăţurile calului.

Acesta le zâmbi.

— Pentru reprezentaţia finală. Avem nevoie de cal.

Katherine se înroşi, iar Alec descălecă, apoi o ajută pe ea să coboare.

Chiar şi după ce grăjdarul duse calul, Alec încă îşi ţinea mâna pe talia ei.

— Eşti bine? Nu te-am rănit în ring când am…

— Nu, şopti ea, încă fără aer de la sărutul lor.

Un zâmbet vag înflori pe buzele lui.

— Mi-am dat seama că aveai emoţii la a doua parte cu tăiatul perei, aşa că am improvizat.

Ea îşi ridică o sprânceană.

— Ai încălcat regula mea în privinţa sărutului.

Ochii lui străluceau în lumina felinarelor.

— Asta se întâmplă când îmi impui reguli. Cu un zâmbet, o trase aproape şi îşi lăsă capul în jos. Merg cât de departe trebuie ca să le încalc.

Cu un râset, Katherine se desprinse din braţele lui şi se îndreptă spre zona unde se schimbase mai devreme.

— Destul de public, nu crezi?

Alec o prinse din urmă şi îşi aşeză mâna posesiv pe spatele ei.

— Mai erau şi alţi oameni acolo? Nu am observat?

O făcu să râdă din nou.

— Chiar eşti incorigibil.

— Iar tu eşti magnifică.

O lăsă fără aer.

— Chiar sunt? întrebă ea timidă.

Ce era cu ea? Nu era niciodată timidă. Probabil era din pricina costumului, care o făcea să simtă că era altcineva, o femeie liberă să răspundă invitaţiei din ochii lui. Îşi ridică mâinile ca să-şi scoată masca, dar apoi se răzgândi. Încă erau oameni în jur care ar fi putut face legătura între ea şi domnişoara care venise cu Lord Iversley.

— Nu pot să mă gândesc la nicio altă femeie care s-ar fi adaptat atât de repede la spectacol, spuse Alec. Ai fost minunată, iar publicul te-a iubit! Nu eram singurul care îţi mânca din palmă.

Katherine îl privi bănuitoare.

— Nu cred că pantomina mea s-a comparat cu felul spectaculos în care ai călărit. Nu e de mirare că Wellington te voia în cavaleria lui. Îşi îndreptă masca. Mi-ar plăcea să pot călări aşa.

Alec o mângâie pe spate.

— Am vorbit serios când am zis că pot să te învăţ. Călăreşti bine. Poţi învăţa trucurile mai uşoare fără nicio problemă.

— Dacă aş avea calul potrivit pentru asta. Katherine

oftă. Şi, chiar dacă l-aş avea, mama nu mi-ar da voie. Una e să fac aşa ceva acum, sub impulsul momentului, şi altceva e să repet ce am făcut acum.

— Dar nu o să fii mereu sub controlul mamei tale. Dacă te căsătoreşti cu mine, poţi să faci ce vrei.

Privirea ei o fixă pe a lui. Cu un zâmbet întunecat, îi prinse talia cu un braţ, însă, înainte să poată face mai mult, servitoarea care o îmbrăcase pe Katherine mai devreme veni în fugă spre ei.

— Îmi pare rău, domnişoară, dar nu vă pot ajuta să vă îmbrăcaţi acum. Trebuie să îi ajut pe ceilalţi pentru numărul de final.

— Nu e nicio problemă, zise Katherine, o să mă descurc singură.

Servitoarea se întoarse către Alec.

— Iertaţi-mă, domnule, dar avem nevoie de uniforma dumneavoastră. Ne descurcăm fără piedică şi cizme, dar…

— Nicio problemă.

Alec îşi dădu jos pălăria, apoi jacheta albastră, lavaliera neagră şi cureaua roşie cu auriu.

— *Señora* Encantador e obişnuită cu nevoile din teatru, nu-i aşa, draga mea?

Alec îi dădu uniforma servitoarei.

— Bineînţeles, răspunse Katherine, care nu mai putea respira când îl văzu în cămaşă. Dar erai foarte chipeş în şa.

— Orice bărbat arată chipeş în uniformă, replică el.

Dar niciun alt bărbat nu arăta ca Alec, fie că era el în uniformă sau nu. Chiar şi după ce servitoarea plecă, Katherine nu se putu abţine să nu se uite la el, îmbrăcat doar în cămaşa din pânză subţire şi în pantalonii albi mulaţi, cu gulerul deschis, dezvăluind câteva fire de păr negre pe piept.

Dumnezeule, era un bărbat tare bine făcut! Haina lui cu siguranţă nu fusese căptuşită, iar cămaşa nu părea să aibă brâul acela pe care îl purta tatăl ei ca să-şi ascundă burta. Era un Alec pur.

Pur, chipeş şi tentant.

Iar el ştia ce efect avea asupra ei. În timp ce ea îl

privea, dorinţa înflori pe chipul lui. Deschise uşa acaretului şi o trase înăuntru, închizând uşa în urma lor. Lumina singurei lămpi dezvăluia o cameră de garderobă complet goală.

Toată lumea participa la reprezentaţia finală, cu excepţia lor. Ea şi Alec erau singuri.

Inima ei începu să bată puternic când el o luă în braţe, apoi se întinse către masca ei.

— Nu, şopti ea, oprindu-i mâna. Lasă-mă să fiu încă puţin *señora* Encantador.

Señora Encantador putea să îl sărute fără reproş, în timp ce domnişoara Merivale nu putea face asta.

— Cine mi-a ales numele de scenă?

— Eu. Îi luă capul în mâini. E în portugheză.

În timp ce el îşi apropie gura de a ei, respiraţia ei se înteţi.

— Ce înseamnă?

— Fermecătoare, spuse el şoptit. Înseamnă fermecătoare.

Apoi îşi lipi buzele de ale ei.

Ea îl sărută fără să protesteze. Doar el era un ofiţer al cavaleriei, iar ea era nesăbuita *señora* Encantador, care purta costume cu decolteuri provocatoare şi săruta un bărbat în faţa tuturor.

În plus, cine putea rezista unui bărbat care îi spunea că era fermecătoare, chiar dacă susţinea că urăşte poezia? Mai ales când avea control asupra gurii ei ca şi când ar fi fost a lui. Îi sărută buzele mai întâi tandru, apoi sălbatic, până când Katherine nu mai putu să gândească, să respire, să facă altceva decât să îşi arunce braţele în jurul lui şi să îl tragă mai aproape.

Gustul de pară se amesteca încet cu mirosul de cai şi de piele, aţâţându-i simţurile. Nici măcar sunetele din surdină ale interpreţilor de dincolo de uşă nu îi atenuară entuziasmul.

Când Alec se dădu înapoi, Katherine era prea ameţită ca să vadă că el întindea din nou mâinile spre mască.

— Vreau să îţi văd faţa, draga mea, şopti el în timp ce

arunca masca pe o masă din apropiere, plină cu bonete, piepteni şi alte obiecte feminine. Deşi trebuie să recunosc că îmi place de tine ca *señora* Encantador şi chiar şi mai mult ca doamna Black.

— Să nu te audă mama spunând asta, zise el, încercând să pară nonşalantă. E Lady Iversley sau nimic.

Intensitatea privirii lui îi făcu inima să i-o ia razna.

— Atunci Lady Iversley să fie.

Când el îşi aplecă din nou capul spre ea, Katherine îl împinse, hotărâtă să obţină nişte răspunsuri.

— Vorbeşti serios?

— De ce nu mă crezi?

Pulsul ei bătea în ritmul copitele cailor de afară.

— De ce acum o săptămână ai spus că o să-mi faci curte doar ca să-i atrag atenţia lui Sydney?

— Erai gata să mă dai la o parte şi nu am găsit altă cale de a rămâne aproape de tine. Ochii îi străluceau ca două flăcări albastre. De ce crezi că am venit în Londra? Ca să-mi găsesc o soţie. Crede-mă, din noaptea în care ne-am întâlnit, mi-am dorit să te cer în căsătorie.

— Ai vrut să mă seduci, replică ea, deşi era din ce în ce mai puţin sigură de asta.

El zâmbi.

— Le-am vrut pe amândouă. Pentru că nu pot să-mi ţin mâinile departe de tine.

Ca să-i demonstreze asta, îşi băgă mâinile în părul ei lăsat liber.

O dorinţă fierbinte se trezi în partea de jos a stomacului ei.

— A-ar trebui să pleci. Trebuie să mă îmbrac. Mama o să se întrebe de ce durează atât ca să ne întoarcem.

El începu să o sărute pe gât.

— O să-i spunem că ne-am hotărât să urmărim ultima reprezentaţie din culise, îi muşcă lobul urechii. Hai, unde e *señora* Encantador, neruşinata femeie cu păr frumos?

Ea îi aruncă o privire sceptică.

— Mama spune că părul meu e ghinionist. Iar Sydney crede că e atât de îndrăzneţ, încât ar trebui să-l acopăr cu

un turban.

— Să nu îndrăzneşti să faci asta! În timp ce îi mângâie pletele sălbatice, dorinţa pură care îi ardea ochii era de neconfundat. Am vrut să îl văd lăsat liber aşa de când ne-am întâlnit prima oară. Am vrut să-l ating, să îmi plimb degetele prin el…

Când el făcu asta, o străbătu un fior de plăcere. Îşi înfăşură o şuviţă în jurul degetelor, o sărută, apoi trase de ea ca să o aducă aproape şi să o sărute dulce şi delicat pe gură.

Apoi îşi mută buzele pe obraji şi îşi prinse ambele mâinile de părul ei.

— Singurul ghinion al părului tău e că trebuie să stea prins în coc. Lăsă o urmă de săruturi de la obraz la ureche. După ce ne căsătorim, poţi să-l porţi liber cât de mult vrei.

— Încă nu am acceptat să mă căsătoresc cu tine, să ştii, şopti ea.

— De ce nu?

— Pentru că nu te cunosc cu adevărat.

— Mă cunoşti destul de bine.

Îi mângâie urechea cu limba.

Ea tremură de plăcere.

— Până în seara asta, nu te cunoşteam deloc. Se retrase ca să îl privească. De ce m-ai lăsat să cred că eşti un desfrânat?

Privirea lui înfometată o sfredeli.

— Dacă stau să-mi amintesc, am încercat să-ţi spun că lucrurile nu stau chiar aşa, dar ai refuzat să mă crezi. În plus, chiar sunt un desfrânat, cel puţin când vine vorba de tine.

Mâna îi alunecă sub corsaj şi cămăşuţă ca să-i mângâie umărul gol, apoi şopti:

— Şi tu eşti când vine vorba de mine, *señora* Encantador!

Pulsul începu să-i bată nebuneşte în timp ce el o săruta pe gât.

— *Señora* Encantador a dispărut când i-ai masca dat jos.

— Eşti sigură? În timp ce o săruta pe gât, îi dădu jos rochia de pe umăr. Sau doar se ascunde în spatele civilizatei domnişoare Merivale?

O săruta pe umăr, iar senzaţia gurii lui care îi mângâia pielea dezgolită într-o zonă pe care niciun bărbat nu îndrăznise să o atingă o ameţea.

— Presupun că ai fost cu multe *señoras.*

— Nu atât de multe ca majoritatea gentlemanilor. Nu sunt prea multe *señoras* în taberele cavaleriei. Îşi plimbă un deget pe gâtul ei, apoi prin valea sânilor. Şi, cu siguranţă, niciuna atât de atrăgătoare ca *señora* Encantador.

Când degetul lui se opri sub corsaj, ea îl întrebă:

— Asta vrei să fiu, o *señora?*

— Eu o vreau pe domnişoara Merivale, dar ea refuză să fie nesăbuită şi obraznică cu mine. Ar putea *señora* să îi arate cum să facă asta?

Ideea o intrigă şi o excită. Alec o săruta dinspre claviculă spre corsaj şi spre sâni. O s-o sărute acolo? Ca în pozele din *Retorica unui crai?* O să fie şi mai plăcută senzaţia decât atingerea lui din ziua lecturii?

O febră sălbatică o cuprinse doar când se gândi la asta.

— Presupunând că ai fi singur… cu *señora.* Ce ai face cu acea creatură desfrânată? Teoretic vorbind, bineînţeles.

El îşi înălţă capul, ochii sclipindu-i în lumina slabă a lămpii.

— Teoretic?

Ea încuviinţă, neputând să vorbească.

Alec o surprinse şi o luă în braţe.

— Ce faci?

Katherine îl apucă de gât ca să se ţină în timp ce el o ducea dincolo de birouri, în spatele clădirii.

Îi aruncă un zâmbet plin de obrăznicie.

— O duc pe *señora* într-un loc unde putem să ne simţim mai confortabil.

Katherine râse.

— Asta nu înseamnă teoretic.

— Am nevoie de cadrul potrivit ca să mă pot gândi. O

aşează peste nişte costume şi pelerine aruncate, apoi se întinse lângă ea. Deci, unde am rămas? Ah, da, să mă hotărăsc ce aş face cu *señora* Encantador, acea femeie nechibzuită.

Zâmbi în timp ce îşi rezemă capul de un braţ, iar cealaltă mână şi-o puse peste talia ei.

— Teoretic, bineînţeles.

— Bineînţeles, şopti ea.

Un umăr al rochiei încă îi atârna pe braţ, iar el trase în jos de umărul cămăşuţei.

— În primul rând, aş face asta, şopti el, în timp ce sânul ei se eliberă scandalos. Apoi asta…

Îi mângâie sânul gol cu mâna lui fierbinte.

Dumnezeule, era la fel de minunat ca prima dată, obraznic şi captivant. Tocmai de asta ar fi trebuit să îl oprească.

— *Señora* nu ar protesta la asemenea… libertăţi? întrebă ea.

— Deloc. S-ar aştepta la asta de la cel mai recent iubit al ei.

— Şi dacă ai fi primul ei iubit?

O dorinţă arzătoare se putu citi pe chipul lui.

— Atunci ar trebui să fiu mai atent cu ea, să mă asigur că o învăţ cum să găsească plăcerea. Teoretic, bineînţeles.

— Bineînţeles, şopti ea, după care gemu când el îi mângâie sfârcul, trimiţându-i o senzaţie de excitaţie delicioasă în tot corpul. Îşi înfipse degetele în cămaşa lui. *Señora* este foarte obraznică, nu-i aşa?

— Curioasă, o corectă el. Aventuroasă. Genul de femeie care participă la o expoziţie ecvestră fără să aibă îndoieli.

Iar acest lucru nu făcuse decât să îi mărească apetitul pentru aventuri. Cu el. Iar el ştia asta. Altfel, de ce s-ar fi lăsat în jos şi i-ar fi luat sânul în gură…

„Oh, da… aşa… Dumnezeule, ce senzaţie…”

Limba lui se plimbă peste sfârcul ei, legându-l într-un nod de dorinţă dureroasă. Ea îşi puse mâinile în valurile

negre ca noaptea ale părului lui, ca să-l ţină acolo, iar gura lui deveni şi mai însetată, sugând mai tare, făcând-o să tremure şi să-şi dorească să simtă acelaşi lucru şi în alte locuri, mai scandaloase, ca în acea poză…

Era la fel de rea ca el, şi nici măcar nu îi păsă. Era cel mai incitant lucru care i se întâmplase vreodată.

Fata naivă de la ţară putea ñ o schimbare bine-venită pentru gustul craiului blazat. Când acele cuvinte oribile din *Retorica unui crai* îi veniră în minte, le alungă imediat. Alec nu era un crai, voia să se căsătorească cu ea. Fusese foarte clar în privinţa asta.

— Gustul tău e atât de bun, şopti el în timp ce îşi înălţa capul. Am vrut să te gust şi să te ating de atâta timp!

Vorbele îi ieşiră din gură înainte să le poată opri.

— Eu când o să am ocazia să te gust şi să te ating?

Nu era o fată naivă şi blazată de la ţară. În niciun caz!

Alec reacţionă imediat la cuvintele ei îndrăzneţe:

— Când doreşti, *señora.* Îşi dădu cămaşa jos atât de repede încât nasturii de la încheieturi săriră. Acum, dacă vrei.

Lui Katherine i se uscă gura. Era la fel de chipeş ca bărbaţii aceia din poze: musculos, atletic şi păros.

Ea încă se desfăta cu priveliştea aceea când el se aşeză pe spate, o luă de mână şi i-o puse pe pieptul lui.

— Aş da o recompensă demnă de un rege ca să mă atingi.

Dorinţa de pe faţa lui o convinse.

Aplecându-se, îi sărută pieptul, bucurându-se de respiraţia lui sacadată. Amintindu-şi ce senzaţie plăcută avusese când el îi atinsese sânul cu gura, îşi învârti limba în jurul sfârcului lui.

— Şi ce o să-mi dai pentru că te gust, căpitane Black? îl tachină ea.

Cu un mormăit, îi lipi capul de pieptul lui şi închise ochii.

— Orice vrei, draga mea, orice vrei.

Încurajată, Katherine nu se grăbi şi îi exploră pieptul, minunându-se de carnea care se încorda şi tresărea de

fiecare dată când o atingea cu limba sau cu degetele.

Señora preluase controlul şi nu avea de gând să se certe cu ea. Întreaga noapte părea deja un vis lung, iar mirosul nefamiliar de rumeguş şi cel al pielii lui nu făceau decât să-i dea senzaţia de ireal. Nici măcar zgomotele care veneau din amfiteatru nu o puteau scoate de sub vrajă.

Asta, până când mâna lui prinse tivul rochiei şi o ridică până ce îi dezgoli coapsele. Revenindu-şi, Katherine se panică şi îşi ridică capul de pe pieptul lui.

— Alec, nu trebuie…

— Vreau doar să te ating. Privirea lui albastră o ardea. Doar te ating, atâta tot. Îşi plimbă mâna pe interiorul coapsei, făcând-o să tresară. Nu vrei să vezi ce o să-i fac *señorei* Encantador în continuare? Teoretic?

Katherine încercă în zadar să obiecteze. Nu era uşor să reziste când pielea îi era prea strâmtă pentru corpul ei, fiecare părticică fiind vie şi prezentă la atingerile lui incredibile.

— Asta merge dincolo de teoretic.

Mâna lui alunecă mai sus.

— Atunci numeşte-o exemplu. Ah, ce aş face!

Zâmbi diabolic când degetele îi atinseră uşor fanta din lenjerie.

— Pune-te în locul *señorei* şi zi-mi cum i-ar plăcea să fie acest exemplu.

Katherine se abţinu să nu râdă, nedorind să-i încurajeze comportamentul obraznic.

— Exemplu… Sunt doar vorbe.

— Dacă spui tu. Alec îşi strecură mâna în lenjeria ei. Tu eşti cea care ştie genul ăsta de lucruri. Eu nu sunt decât un bărbat simplu cu plăceri simple.

— Nu e nimic simplu la asta…

Mâna lui îi mângâie locul fierbinte, care pulsa între coapse, ca şi cum ar fi ştiut exact unde îşi dorea să fie atinsă.

— Ah… asta este… cu adevărat… scandalos…

— Crezi că *señorei* i-ar plăcea?

Degetele lui o tachinau cu neruşinare, plimbându-se

prin buclele încurcate ca să găsească carnea sensibilă ascunsă.

Ea gemu când Alec îi apăsă un loc delicat, care îi făcu sângele să curgă prin vene în ritmul tobelor care se auzeau tare din amfiteatru.

— *Señorei* cu siguranţă… i-ar plăcea… asta.

Cu un zâmbet diabolic, Alec se aplecă să îi sărute sânul.

— Eşti sigură? Pari destul de agitată.

— Pentru că… Ce îmi faci?

— Îţi arăt cum aş atinge-o pe *señora.*

Degetele lui alunecară pe pielea celui mai intim loc al ei, apoi se adânci între cute.

Ea îl prinse şocată de braţ.

— Alec!

— Da, *señora?* Îţi place exemplul?

Ignorând faptul că îi strângea braţul, repetă acea mişcare înnebunitoare cu degetul. Când ea gemu, Alec îi aruncă un zâmbet cunoscător.

— Aceste sunete îmi spun că îţi place. Te satisface asta?

— Da!

Atingerea o făcea să îşi dorească mai mult, ca el să nu se oprească şi s-o atingă în felul neruşinat şi palpitant în care o făcea acum.

— Vrei… *Señora* vrea mai mult? întrebă el în timp ce continua să o pătrundă cu degetul, iar cu degetul mare îi mângâia mugurul sensibil.

— Te rog, Alec… te rog…

Se înecă, abia observând că mâna îi alunecase de pe braţul lui.

— Ce mă rogi? Mişcările lui deveniră mai îndrăzneţe, mai fierbinţi, topindu-i rezistenţa. Mă rogi să mă opresc? Sau să-ţi dau mai mult?

„Te rog, opreşte-te!”

— Te rog, mai mult! şopti ea.

Cu un mormăit de satisfacţie, îi acapară gura cu un sărut căutător şi lung, în timp ce o atingea între picioare

atât de intens încât, în scurt timp, ea gemu şi se încovoie plină de dorinţă pe mâna lui.

— Asta e, draga mea. Îşi dezlipi buzele de gura ei pentru a-i şopti: Atinge plăcerea! E acolo. Relaxează-te şi las-o să vină!

Katherine abia auzi cuvintele, fiind prea prinsă de tensiunea incredibilă care se strângea exact unde o atingeau degetele lui. Se încordă când atingerile lui deveniră mai rapide, până când se zvârcoli sub el. Dorea, avea nevoie…

Explozia de căldură o luă prin surprindere, făcând-o să scoată un geamăt. Fu devorată de flăcări, apoi muri încet în tăciuni fierbinţi şi se topi în cuibul de costume. Ochii ei se închiseră în semn de satisfacţie, în timp ce se ţinea de ultima fărâmă de dorinţă fierbinte.

În amfiteatru încă avea loc o bătălie, însă acolo, o pace confortabilă o copleşi.

— Ce… ce… mi-ai făcut? şopti ea.

— Te-am satisfăcut, atâta tot.

„Dacă femeia opune rezistenţă, oferă-i plăcere, ca să vină de bunăvoie la tine în pat”.

Cutremurată, blestemă cartea *Retorica unui crai* pentru că îi otrăvise bucuria. Deschise ochii, ca să se uite la Alec. Avea o expresie tensionată şi maxilarul încordat în timp ce stătea deasupra ei.

— Şi asta e tot ce ai de gând să-mi faci?

El îşi îndepărtă mâna dintre coapsele ei şi îi trase fusta în jos.

— Pentru moment. Nu seduc inocentele.

Îi sărută sânul atât de tandru, încât o emoţiona.

— Dar după ce o să fim căsătoriţi…

Lăsă promisiunea în aer, creând o anticipare fierbinte. Doar când se gândea la ce libertăţi şi-ar permite el după ce avea să-i devină soţ simţea cum o cuprindea fierbinţeala, începând cu obrajii, trecând pe la sânii pe care Alec îi mângâiase cu atâta sălbăticie şi ajungând în locul de mai jos, dintre picioare, care încă îi pulsa.

Îşi temperă ferm entuziasmul. Nu era momentul să se

lase dusă de val. Astea erau treburi serioase, indiferent cât de dispus era corpul ei să întoarcă spatele precauţiei.

Katherine se ridică şi îşi aranjă cămăşuţa peste sâni.

— Încă nu am acceptat să mă căsătoresc cu tine. De fapt, nici nu m-ai întrebat.

El se ridică, având o expresie sinceră.

— Foarte bine, te întreb acum. Te căsătoreşti cu mine, Katherine?

Inima ei i-o luă razna la auzul acelor cuvinte, dar se forţă să răspundă raţional.

— De ce mă vrei?

Întrebarea îl luă prin surprindere, însă privirea lui o fixă pe a ei.

— Pentru că eşti singura femeie cu care mă văd căsătorit.

Katherine înghiţi în sec. Alec nu vorbise despre dragoste, însă nici ea nu făcuse asta. Dacă ar fi fost să aleagă între Sydney, care spunea că o iubeşte, dar nu se purta ca atare, şi Alec, care se purta cu ea ca şi cum ar fi iubit-o, dar nu rostea acele cuvinte, probabil i-ar fi fost mai bine cu Alec.

Abia îl cunoşti, îi spunea simţul raţiunii. Nici măcar nu poţi fi sigură de caracterul lui.

Însă toate aceste griji dispăreau când el era cu ea, când o săruta şi o mângâia, când călărea un pursânge ca să-i ia o bucată de pară din mână ca să nu o rănească sau când îşi ţinea dorinţele în frâu pentru că nu seducea inocente.

— Da, şopti ea înainte să regrete. Da, o să mă căsătoresc cu tine.

— Bine, spuse el, însă se aplecă pentru a puncta cuvântul cu un sărut lung, care îi învolbură din nou sângele.

Când îşi înfăşură braţele în jurul lui, el mormăi şi se retrase.

— Trebuie să ne oprim. Se uită către uşă. Ascultă!

Katherine auzi zarva din ce în ce mai mare din zona de lângă clădire, care semnala sfârşitul spectacolului.

— Vor încerca să intre aici în orice clipă, spuse el.

— Nu vrei să ne găsească aşa…

Faţa ei se înroşi din cauză că se putea întâmpla asta, dar şi din pricină că numai el se gândise la acest lucru.

— Bineînţeles că nu.

Zarva crescu, iar el se ridică repede.

— Slavă Domnului că am închis uşa!

Îşi luă cămaşa şi se îmbrăcă, apoi îi întinse mâna ca să o ajute să se ridice.

— O să ies prin spate, iar tu stai aici în cămăşuţă. Vor presupune că ţi-ai dat jos costumul fără ajutor, dar nu ai mai putut să-ţi pui rochia.

Katherine se simţi inutilă şi lipsită de raţiune. Îl privi ieşind din cameră, asigurându-se că totul era la locul lui şi nu exista nicio dovadă a scandaloasei lor întâlniri.

— În seara asta o să vorbesc cu mama ta, spuse el. Mâine o să trimit anunţul la ziare. Pot să fac rost de o licenţă specială…

— Alec, îl întrerupse ea. Nu vorbi cu mama în seara asta.

El îngheţă, apoi se îndreptă spre ea.

— De ce?

— Aş vrea să-i spun mai întâi lui Sydney.

Ochii lui sclipeau periculos în timp ce se apropia de ea.

— Trimite-i o scrisoare. Sau mai bine lasă-l să citească în ziar. E poet, am înţeles că poeţii citesc mult.

Katherine schiţă un zâmbet.

— Aproape toată viaţa i-am fost pe jumătate promisă lui. Merită să afle de logodna mea chiar de la mine.

— Înţeleg.

Îi zvâcni un muşchi în maxilarul încordat în timp ce privea în depărtare.

— Deci, cât o să mă faci să aştept? El e la ţară şi nu ştii când o să se întoarcă.

— Moşia lui Lord Napier este aproape de Londra. Mâine o să-i fac o vizită mamei lui Sydney ca să aflu adresa, apoi o să trimit un mesaj, să-i spun că vreau să-l văd. Dacă nu vine în câteva zile, putem presupune că

suntem liberi să anunţăm căsătoria.

El se încruntă.

— Suntem liberi. Tu eşti singura care are altă părere.

El păru atât de morocănos din cauza acelei situaţii, încât ea nu-şi putu ascunde un zâmbet.

— Eşti adorabil când eşti gelos.

Trăsăturile lui rigide se relaxară, deşi bombăni.

— Adorabil, zici? Urmează să-mi spui că sunt dulce.

— Eşti dulce. Apoi îşi puse mâna pe braţul lui. De cele mai multe ori.

Alec o trase aproape şi o sărută apăsat, mâinile lui plimbându-se pe corpul ei ca şi cum ar fi vrut să-i susţină afirmaţia. Când se retrase, inima ei bătea nebuneşte.

— Şi în restul timpului? Ce sunt atunci?

— Singurul bărbat cu care mă pot imagina căsătorită.

Uşurarea se putea citi în ochii lui în timp ce-şi plimba degetul mare peste buza ei de jos.

— Cum Dumnezeu o să aştept până ce ne căsătorim ca să te fac a mea? Abia pot să te las acum.

Sinceritatea din tonul lui o emoţionă, făcând-o să zâmbească şi să se rezeme de el. Cu un oftat, Alec îşi lăsă capul în jos, către buzele ei, însă bătaia zgomotoasă din uşă îl făcu să îi dea drumul.

— La naiba, trebuie să plec. Dacă nu pot intra prin faţă, vor veni prin spate, iar atunci o să fiu prins.

Uşa se zdruncină din nou.

— Domnişoară? se auzi o voce îngrijorată. Sunteţi înăuntru?

— Sunt aici! Vin acum.

Când se întoarse să îi spună lui Alec că aveau să se întâlnească afară, el dispăruse.

Capitolul 16

Craiul nu ar trebui să lase niciodată datoria să se pună în

calea plăcerii – în afară de cazul în care vrea ca lecturile despre plantarea recoltelor să fie singura distracţie.

Anonim, *Retorica unui crai*

În timp ce trăsura se îndrepta spre casă, Alec ignoră complimentele doamnei Merivale pentru curajul lui. Nu se putea gândi decât la Katherine, tot ce vedea era Katherine, care stătea în faţa lui, într-o rochie decentă.

Care acum nu mai ascundea nimic faţă de el. Pentru că ştia cum arătau sânii ei sub straturile de material, cât de mătăsoasă era pielea ei la atingere… ce latură sălbatică se afla sub comportamentul ei controlat.

Viitoarea lui soţie avea instinctele unei femei obişnuite să aibă grijă de toţi şi de toate, dar acestea erau temperate de o doză sănătoasă de dorinţă animalică.

„Eu când o să am ocazia să te gust şi să te ating?” Transpiră numai când se gândi la buzele ei lipite de pieptul lui, dinţii ei care se jucau cu sfârcul lui, limba care îi lingea…

Dumnezeule, cum putea aştepta până în noaptea nunţii? Mai ales când ea nu se mai opunea avansurilor lui. Doar ca să vadă cum reacţiona, o mângâie cu gheata pe piciorul care era mai departe de cel al mamei ei, profitând de întuneric şi de rochia ei pentru a-şi camufla gestul.

Ochii ei se măriră, apoi ieşiră scântei din ei. Katherine se uită rapid la mama ei, după care îi răspunse la atingere.

Toţi muşchii i se întăriră imediat, ceea ce nu era indicat când purta pantaloni mulaţi şi stătea în faţa viitoarei soacre.

Îşi controlă fără milă dorinţa. Dorise vreodată atât de intens o femeie? Dacă o făcuse, nu îşi mai amintea. Însă Katherine nu era o femeie oarecare. Cine altcineva ar fi acceptat decizia lui impulsivă de a o include în interpretarea lui ecvestră?

Ca să nu mai spunem de dezvăluirea secretelor lui, pe care oricare altă femeie bogată le-ar fi considerat groaznice. Dar nu şi Katherine. Pe ea o atrăgeau.

Slavă Domnului că nu le ştia pe cele mai groaznice.

Trebuia să o împiedice să le afle până la căsătorie.

Dar după aceea ce urma să se întâmple? După ce se căsătoreau şi mergeau la moşia lui, ea trebuia să afle cât de sărac era el de fapt. Având în vedere cât de inteligentă era, putea să îşi dea seama că averea ei îi stârnise iniţial interesul.

Nu avea să-i placă deloc asta. Iar când el avea să-i spună că era fiul unui desfrânat pe care ea îl dispreţuia…

Alec îşi alungă nemulţumirea. Nu conta ce gândea ea. Până ce îi descoperea toate secretele, avea să fie prea târziu ca să poată face ceva şi urma să accepte mariajul.

Imaginea unei Katherine resemnate, care făcea automat totul ca soţie a lui îi îngheţă sângele în vene, dar refuză să se lase afectat de asta. Nu putea rămâne bosumflată prea mult timp, fiindcă urma să aibă el grijă de asta. Avea să folosească natura plină de dorinţă a lui Katherine împotriva ei, satisfăcând-o atât de des şi bine în pat, încât ea avea să uite, în cele din urmă, minciuna.

Un zâmbet îi apăru pe buze. Aştepta cu nerăbdare acea parte.

Dar mai întâi trebuia să ajungă acolo, iar asta însemna să îi distragă atenţia ca să nu aprofundeze problema finanţelor lui.

Când doamna Merivale făcu o pauză ca să respire, Alec profită de ocazie ca să vorbească cu Katherine.

— Nu am mai ajuns să călărim în parc. Poate că ar trebui să încercăm din nou mâine.

Zâmbetul ei dispăru.

— Nu pot, am deja ceva stabilit, nu-ţi aminteşti?

— Ah, da, Lovelace.

Urma să se vadă cu mama lui Lovelace. La naiba cu poetul ăla şi efectul pe care îl avea asupra ei!

— Îmi pare rău, am uitat. Ce spui de petrecerea de mâine-seară de la casa Holland?

Katherine oftă.

— Nu am fost invitate. Eu şi mama nu ne învârtim chiar în aceleaşi cercuri ca tine.

Doamna Merivale se încruntă.

— Am fost invitate, doar că tu nu vezi toate invitaţiile pe care le primim.

Katherine ridică dintr-o sprânceană, iar mama ei fu brusc preocupată să-şi netezească rochia.

— Doar că am refuzat-o. Acea Lady Holland e o femeie prea scandaloasă pentru ca numele fiicei mele să fie asociat cu al ei. Imaginează-ţi, un divorţ!

— Acel divorţ este cel mai discutat subiect în Londra. Nu i-ai fi refuzat niciodată invitaţia. Katherine îi aruncă un zâmbet trist. Mama pur şi simplu nu vrea să ştii că suntem atât de jos pe scara socială, încât nici măcar o femeie scandaloasă ca Lady Holland nu ne-ar invita la petrecerea ei.

— Katherine, fii serioasă!

— Nu e nicio problemă, doamnă Merivale, spuse Alec înăbuşindu-şi un chicotit. Nu vă curtez fiica pentru legăturile ei, de asta pot să vă asigur.

Katherine îl răsplăti pentru acea afirmaţie adevărată cu un zâmbet cald, care îi învolbură sângele în cap.

— Dacă nu sunteţi invitate, nu o să merg nici eu. Îi făcu cu ochiul lui Katherine. Pare o petrecere prea scandaloasă pentru un bărbat respectabil ca mine.

Faţa mamei ei se lumină.

— Ai auzit, îngeraş? Nu este lordul un model de comportament adecvat?

— Da, mamă. Ar trebui să-i urmăm cu toţii exemplul.

— Iar tu îţi făceai griji că e vreun sălbatic, replică mama ei.

— Cu siguranţă nu, răspunse Alec, cu o falsă indignare. Domnişoară Merivale, m-aţi judecat pe nedrept?

— Nu cred, milord, dar încă încerc să determin adevăratul tău caracter.

Asta îl îngrijoră. Fusese de acord să se căsătorească, dar nu avea încredere totală în el nici acum. Trebuia să fie vigilent.

— Dacă nu ai niciun alt angajament pentru mâine-seară, trebuie să iei cina cu noi, spuse mama ei.

— Ar fi o onoare. În seara următoare, aş vrea să vă

însoţesc la cina aniversară a lui Lady Purefoy. Iar dacă nu aveţi invitaţie...

— La aceea am fost invitate, spuse Katherine cu un zâmbet dulce. Lady Purefoy şi mama şi-au făcut intrarea în societate împreună, iar de atunci sunt prietene.

— Eu, Lady Purefoy şi Lady Lovelace eram ca trei surori înainte să ne căsătorim. Bineînţeles, acum eu şi Lady Lovelace nu ne mai vedem. Nici măcar nu ştiu dacă va participa, iar...

— Nu e nicio problemă, mamă, interveni Katherine. Lordul este un gentleman. Înţelege genul acesta de lucruri.

Alec făcu o grimasă. Cu alte cuvinte, fostul ei peţitor era posibil să fie acolo, iar ea se aştepta ca amândoi să se poarte ca nişte gentlemani. Ce perspectivă enervantă!

— Atunci aşa rămâne. Poimâine-seară, o să vin să te iau la ora 20.

— Iar mâine vii să iei cina cu noi.

— Da, mâine-seară.

Însă nici măcar faptul că avea să petreacă două seri cu Katherine nu îl înveseli. Simplul gând că ea avea să fie în apropierea lui Sydney Lovelace îi strica toată plăcerea.

Dacă nemernicul încrezut încerca să o facă să se răzgândească? Sau, şi mai rău, să o sărute din nou? Gândul acesta îl făcea să simtă un nod în stomac.

Dumnezeule, ce era.cu el? Gelozia asta absurdă... nici măcar fosta lui amantă nu îi trezise acest sentiment. De ce trebuia să simtă asta lângă Katherine, singura persoană în preajma căreia trebuia să fie calm şi raţional, un adevărat gentleman?

Însă dependenţa înnebunitoare pe care ea o trezise în el îl făcea să vadă mariajul părinţilor lui într-o nouă lumină. Niciodată nu înţelesese de ce un bărbat care îşi ignora soţia se purta atât de urât cu ea când aceasta găsea plăcere în altă parte.

Acum înţelegea. Nu tratamentul urât, pentru acela nu exista nicio scuză, ci faptul că gelozia avea mai multă putere decât îşi imaginase. Dacă s-ar fi comportat ca un bărbat aspru şi lipsit de caracter, precum bătrânul conte,

putea să provoace un adevărat haos. Şi nu îşi dorea asta. Acum o avea pe Katherine şi nu trebuia să pună acest lucru în pericol. „Respectă regulile. Nu lăsa pasiunea să-ţi distragă atenţia de la obiectivul tău!”

După ce ajunseră şi le conduse până în casă, Alec se surprinse singur când se auzi spunând:

— Doamnă Merivale, pot să vorbesc cu fiica dumneavoastră în privat?

Privirea femeii deveni suspicioasă în timp ce se plimba de la el la Katherine.

— Îndrăznesc să spun că ai stat destul singur cu fata mea în această seară. Zâmbi. Dar presupun că două, trei minute în plus nu fac niciun rău.

Ea plecă, în timp ce Alec o conduse pe Katherine în salon. Cum intrară în cameră, o luă pe Katherine în braţe şi o sărută, căutând siguranţa în dulcea căldură a gurii ei.

Când se retrase, ea îl privi.

— Alec, ce s-a întâmplat?

— Asta a fost ca să-ţi aminteşti de mine când te întâlneşti cu Lovelace. În caz că va apela la propriile mele tactici ca să te atragă de partea lui.

Ochii ei străluciră.

— Ce s-a întâmplat cu bărbatul care m-a îndemnat să încerc săruturile altor bărbaţi? Şi care spunea că am nevoie de alţi termeni de comparaţie? Poate că ai dreptate. Dacă Sydney o să mă sărute din nou, o să pot face o…

O întrerupse cu un sărut atât de lung şi de intens, încât tânăra se topi complet în braţele lui. Când Alec se dădu înapoi ca să-i vadă ochii închişi, respiraţia sacadată şi corpul care se unduia, nodul din stomac, în sfârşit, îi dispăru.

Când Katherine deschise ochii, Alec mormăi:

— Iar asta, obrăznicătură impertinentă, este pentru că te distrezi atât de mult torturându-mă!

— Aşteaptă până o să ne căsătorim, îl tachină ea, neimpresionată de tactica lui linguşitoare.

— Nu sunt sigur că pot aştepta până atunci dacă o să-l tot vedem pe Lovelace în societate, bombăni el.

— Promite-mi că o să te porţi civilizat cu el la cina lui Lady Purefoy.

— O să fiu foarte civilizat. Dacă încearcă să te sărute, o să fiu foarte civilizat când o să-i dau una şi o să ajungă în ţara următoare.

O umbră se văzu pe faţa ei.

— Alec, niciodată nu ai…

— Nu. Făcu un efort ca să-şi controleze emoţiile puternice. Doar glumeam.

Când ambele ei sprâncene se ridicară, adăugă:

— Glumeam pe jumătate, oricum. Dar îţi promit că nu o să te fac de râs.

— Şi după ce ne căsătorim? O să te abţii şi atunci ca să nu mă faci de râs?

— O să încerc să nu fiu un soţ prea gelos, dacă asta vrei să spui.

Ea îşi muşcă buza de jos.

— Şi o să-mi dai motive să fiu geloasă? Ştiu că majoritatea domnilor au aventurile lor, dar…

El îşi lipi degetul de buzele ei.

— Eu nu sunt ca majoritatea domnilor. Şi am de gând să-mi împart patul cu o singură femeie odată ce mă căsătoresc. Fiind rezultatul unei căsnicii distruse de un singur act de infidelitate, nu avea de gând să repete istoria. Să ştii că unii dintre noi mai cred în fidelitate.

— Sper. Pentru că pur şi simplu eu n-o să accept tăcută infidelitatea. Nici eu nu sunt ca majoritatea femeilor.

El îi zâmbi.

— Am ajuns la această concluzie prima oară când te-am întâlnit, draga mea. Asta îmi place la tine.

Trăsăturile ei se îndulciră.

— E bine atât timp cât suntem pe aceeaşi lungime de undă.

Un sunet de pe hol îl făcu să bombăne.

— Mama ta îmi dă de înţeles că e timpul să mă retrag.

Katherine oftă.

— Mama poate fi oricum, mai puţin subtilă.

El se întoarse, însă ea îl opri cu o mână.

— Vreau să ştii că aveai dreptate în legătură cu sărutul lui Sydney din ziua lecturii. Nu s-a ridicat la nivelul aşteptărilor mele.

— Mi-am dat seama şi de asta.

Ea se încordă.

— Eşti destul de sigur pe tine, nu-i aşa?

— Dacă ţi-ar fi plăcut sărutul lui Sydney, nu m-ai fi lăsat să te curtez, răspunse el simplu. Nu te-ai fi jucat cu sentimentele noastre în asemenea fel.

— Atunci de ce am fost de acord cu planul tău?

— Pentru că undeva, în adâncul tău, *voiai* să te căsătoreşti cu mine, iar asta ţi-a oferit o scuză ca să fii cu mine.

Zâmbind, se uită la mâna ei care se odihnea pe braţul lui.

— Şi pentru că nu poţi să-ţi ţii mâinile departe de mine, la fel cum nici eu nu pot să mi le ţin departe de tine.

Katherine îşi retrase mâna, însă el o prinse şi o sărută, apoi sărută fiecare vârf de deget până ce Katherine se îmbună şi zâmbi. Abia atunci îi dădu drumul.

— Somn uşor, draga mea. Pentru că nu vom avea parte de prea mult somn după ce ne căsătorim.

Katherine încă era îmbujorată când el plecă. Alec avu nevoie de toată puterea lui ca să îi spună birjarului să plece, când tot ce voia era să o ia în trăsură cu el şi să meargă împreună la Gretna Green şi să se căsătorească.

Nu ar fi fost însă înţelept, având în vedere care era miza. Bărbaţii erau spânzuraţi dacă răpeau moştenitoare. Aşa că trebuia să se resemneze cu câteva nopţi neliniştite, în timp ce-şi imagina viitoarea noapte a nunţii.

Gândurile lui pline de plăcere durară însă numai până când ajunse la hotel, unde fu întâmpinat de un vizitator neaşteptat, care îl aştepta în hol.

— Emson, spuse el în timp ce bătrânul majordom se apropia. Ce faci în Londra?

Emson rămăsese la Edenmore, în timp ce mulţi servitori plecaseră. Acestora le fusese teamă că Alec nu avea să reuşească să pună moşia pe picioare după ce

fusese neglijată atâta timp.

— Domnul Dawes m-a trimis ca să te aduc acasă.

Dawes era noul administrator. Lui Alec îi îngheţă sângele în vene.

— Ce s-a întâmplat?

Majordomul se uită la ceilalţi bărbaţi de pe hol şi îl trase afară.

— E vorba de oribilul domn Harris din Ipswich. S-a întors mai devreme din călătoria lui prin Scoţia ca să-şi vadă sora. Domnul Dawes a mers acolo ieri ca să ia lăstarii şi noile pluguri pe care le-ai comandat, dar Harris spune că vrea banii în mână sau nu o să i le dea.

— Dar fiul lui a fost de acord să mi le dea pe credit.

— Se pare că domnul Harris lăsase instrucţiuni clare să nu permită nimănui de la moşie să mai cumpere pe credit, dar tânărul Harris spune…

— …că l-am convins. Şi exact asta am făcut. Fiul lui Harris înţelege situaţia dificilă cu care mă confrunt. Oftă. Foarte bine, o să scriu un bilet în care îi explic că sunt logodit şi mă voi căsători cu o moştenitoare. Dacă mai poate aştepta puţin până ce îşi va primi banii…

— Un bilet n-o să-l convingă, milord. Trebuie să veniţi dumneavoastră. E singura modalitate. Domnul Dawes spune că dacă nu luaţi noile pluguri…

— Ştiu, nu voi putea planta orz pe câmpurile fără arendaşi. Iar arendaşii nu vor încerca asta pe câmpurile lor până ce nu vor vedea că eu am reuşit. Dacă vreau să extind fermele şi să măresc veniturile tuturor, trebuie să le îmbunătăţesc producţia.

— Domnul Dawes spune că seminţele trebuie să fie plantate acum. Altfel, va mai trece un an până când va putea încerca din nou.

— Fără acei lăstari, nu vor lucra pământul. La naiba!

Poate nu ar fi trebuit să fie atât de dornic să angajeze un administrator cu idei moderne.

Dar ce altceva ar fi putut să facă? Vechiul supraveghetor al tatălui său îl furase, lucru de care Alec îşi dăduse seama în primele zile după ce preluase moşia. Iar

arendaşii, afectaţi de chirii din ce în ce mai mari şi venituri mici, erau prea obosiţi ca să încerce ceva nou. Se considerau norocoşi dacă reuşeau să supravieţuiască.

Noul administrator încerca să schimbe asta, însă, deşi arendaşii nu îl suportaseră pe cel vechi, încă nu aveau încredere în cel nou. Sau în Alec. Şi nu erau singurii, judecând după comportamentul lui Harris.

Alec îşi trecu mâna prin păr. La naiba, ce să facă acum? Dacă ar fi putut comanda utilajele în satul Fenbridge, de lângă moşie, şi-ar fi putut folosi titlul pentru a-l intimida pe negustor să facă ce voia, însă satul era prea mic ca să ofere astfel de opţiuni.

Din păcate, proprietarul de la Harris’s Fine Agricultural Implements din Ipswich era insensibil la influenţa lui. Era furnizorul a jumătate din proprietarii de pământ din Suffolk, deci nu ar fi fost afectat dacă un conte sărac nu mai cumpăra de la el.

— Cum să-mi pun pe picioare moşia dacă nimeni nu-mi dă şansa asta? Harris nu are încredere în mine, propriii arendaşi nu au încredere în mine…

— Nu e întru totul adevărat. Însă trebuie să înţelegeţi că, dacă sunteţi plecat în oraş, unii arendaşi cred că…

— …nu sunt fiul tatălui meu. Dar nu am de ales, trebuie să mă căsătoresc, e singura soluţie. Ceea ce înseamnă că acum trebuie să fiu în Londra.

— Nu şi dacă vreţi lăstarii, milord.

Emson mereu spunea ce gândea, şi pe bună dreptate. Plecase de la moşie în urmă cu mulţi ani, după ce se căsătorise, însă, când înlocuitorul lui plecase, bătrânul conte îl implorase pe Emson să se întoarcă până când situaţia se îmbunătăţea la Edenmore. Bărbatul încă era acolo şi, cum muncea pentru promisiunea unei plăţi, îşi permitea să spună exact ce gândea.

Alec oftă.

— Bine, o să vin.

— Nu o să dureze mai mult de o zi, după care vă puteţi întoarce în Londra. Dacă mergem pe timpul nopţii, putem să fim acolo de dimineaţă.

— Da.

După ce vorbea cu Harris, Alec putea să se întoarcă poimâine, la timp ca să o ducă pe Katherine la balul Purefoy. Dar avea să rateze cina cu ea.

— O să luăm trăsura. Ajungem mai repede şi pot să dorm înainte de întâlnirea cu Harris de mâine.

— Am ajuns să cumpărăm trăsuri? spuse Emson sec. Ce departe am ajuns!

Alec ridică o sprânceană.

— Află că am *împrumutat-o* de la asociatul meu de afaceri!

Emson încă îl vedea ca pe un puşti de 16 ani pus mereu pe şotii. Avea nevoie de timp ca să schimbe părerea servitorului, însă Alec îi devenise stăpân cu numai câteva săptămâni în urmă.

— Am nevoie de trăsură ca să-mi curtez moştenitoarea, continuă Alec. Sper că Lord Draker nu va afla cât de departe am dus-o.

Emson fu şocat.

— Aţi împrumutat o trăsură de la vicontele Dragon? Dumnezeule!

Alec îi zâmbi trist lui Emson.

— Trecem prin vremuri disperate. Arătă spre grajduri. Lasă-mă un minut să îmi arunc nişte haine în geantă şi să las un bilet pentru logodnica mea. Apoi voi fi gata.

Emson încuviinţă din cap.

— O să mă ocup de cai.

Când Alec intră în hol, ceru o bucată de hârtie. Îi scrise o explicaţie lui Katherine, apoi îi dădu biletul unui valet.

— Asigură-te că ajunge direct la adresa scrisă aici, da?

— Da, milord.

— Dă-i biletul servitorului care deschide uşa, spune că e pentru domnişoara Merivale, apoi pleacă. Nu rămâne acolo! Făcu o pauză. E mai bine să mergi după-amiază, când doamnele sunt plecate în vizită. Atunci nici măcar nu o să fie acasă.

— Da, milord, răspunse băiatul, deşi păru şocat de condiţiile lui Alec.

— Nu trebuie să spui nimănui din casă de unde ai venit. Doar lasă-i biletul servitorului şi pleacă. Bărbatul nu se va gândi să întrebe de mine la uşă, iar dacă doamna sau domnişoara Merivale sunt acasă, nu-ţi vor putea pune întrebări dacă pleci imediat. Este clar?

— Da, milord, am înţeles.

— Bine.

Ultimul lucru de care Alec avea nevoie era ca logodnica lui său, şi mai rău, mama ei să afle că era obligat să locuiască într-un hotel. Ar fi devenit suspicioase.

Iar acum, că era la un pas de căsătorie, trebuia să evite acest lucru.

Capitolul 17

Dacă vrei să fii un crai care se bucură de succes, trebuie să înveţi arta înşelătoriei. E mai bine să fii cel care înşală, nu cel înşelat.

Anonim, *Retorica unui crai*

Vizita lui Katherine la Lady Lovelace mersese cât de bine se putea în condiţiile date. Iniţial, aceasta din urmă insistase să trimită chiar ea mesajele lui Katherine către Sydney. Însă Katherine nu dădu înapoi, dorind să facă ea acest lucru, iar în cele din urmă femeia îi dezvălui că Sydney era, într-adevăr, la moşia lui Lord Napier. Mai dură puţin până când obţinu adresa, însă, în cele din urmă, Katherine plecă de la casa Lovelace cu toate informaţiile de care avea nevoie.

După ce se întoarse acasă şi îi trimise biletul lui Sydney, nu avea stare. Începu numeroase volume de poezie, însă le lăsă deoparte şi se plimbă neliniştită în salon.

Ce era în neregulă cu ea? De obicei, poezia o făcea să

uite de probleme, dar nu şi în acea zi. Orice pasaj romantic îi amintea de comentariile isteţe ale lui Alec şi o făcea să râdă. Iar poeziile de dragoste în care se vorbea despre buze de rubin şi săruturi dulci o făceau să viseze la Alec şi cum ar fi să-l atingă…

Îl blestemă. Era numai vina lui. Lucrurile pe care le făcuse seara trecută, lucrurile la care o făcuse să viseze o tulburaseră. Sentimentele ei nu oscilaseră niciodată atât de sălbatic, iar acest lucru o speria. Acesta era haosul pe care încercase să-l evite – un minut de exaltare, altul de anxietate.

Cu toate astea, nu putea regreta faptul că acceptase să se căsătorească cu el. După ce îşi schimbă părerea despre el, Alec o făcu să creadă că o viaţă plină de pasiune nu ar fi un lucru atât de groaznic. Poate că o femeie chiar putea avea un soţ atât pasional, cât şi responsabil, un soţ incitant şi pe care se putea baza.

Ideea căsătoriei cu el o atrăgea din ce în ce mai mult. Abia aştepta următorul lui sărut, următoarea întâlnire, ziua în care aveau să-şi spună jurămintele şi noaptea când…

— Dă-mi drumul! Ţi-am spus, nu vrea să stau ca să dau răspunsuri, se auzi o voce necunoscută din hol.

Katherine îl văzu pe Thomas trăgând un valet către el şi făcându-i morală.

— Tânăr prost crescut ce eşti, o să faci asta ca la carte, aşa cum şi-ar dori stăpânul tău, şi nu o să fugi de datoriile tale ca să te poţi plimba prin parc la întoarcere!

— Nu fug de nimic. Lordul mi-a zis…

Se opri când o observă pe Katherine privind scena ciudată.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ea.

— Băiatul ăsta v-a adus o scrisoare de la lord.

În timp ce inima începu să-i bată cu putere, Thomas îi aruncă o privire fermă băiatului.

— Dar încearcă să fugă fără să o înmâneze cum trebuie.

Katherine schiţă un zâmbet. Fiind un bărbat mai în vârstă de la ţară, Thomas îşi exprimase de nenumărate ori

dezgustul pentru felul în care se purtau servitorii din oraş.

Băiatul făcu o scurtă plecăciune.

— Vă cer scuze, domnişoară, dar i-am promis lordului că o să-i dau biletul servitorului dumneavoastră, ca să nu vă deranjez.

— Înţeleg, spuse ea, deşi era departe de adevăr. Iar biletul este… — îl am chiar aici. Băiatul îi dădu o bucată de hârtie împăturită. Acum îl aveţi. Se întoarse către uşă. Dacă îmi daţi voie, domnişoară, o să plec…

— Nu aşa de repede, îi spuse Thomas. Aşteaptă până când domnişoara citeşte biletul. Abia după aceea poţi pleca.

Băiatul făcu ochii mari.

— B-bine.

Încercările insistente ale valetului de a pleca o alarmară pe Katherine.

— Ai venit de la casa lordului? întrebă ea.

— Nu, domnişoară.

Când acesta nu îi dădu detalii, tânăra ridică o sprânceană, însă valetul stătea acolo, cu privirea aţintită înainte şi cu spatele drept. Devenind din ce în ce mai curioasă, deschise biletul:

Dragă Katherine,

Iartă-mă, dar nişte probleme urgente la moşie m-au chemat înapoi în Suffolk. Prin urmare, nu o să pot cina cu tine şi cu mama ta. O să mă întorc însă mâine-seară, ca să te duc la petrecerea dată de Lady Purefoy. Trimite-i mamei tale sincerele mele regrete şi asigur-o că aş fi preferat să cinez în excelenţa voastră companie decât să mă ocup de urgenţele din Edenmore.

Cu drag,

Alec

Katherine împături biletul, încercând să-şi ascundă dezamăgirea. Trebuia să fie încântată că Alec era atât de

responsabil. Puţini lorzi s-ar fi grăbit să plece la moşiile lor pentru a rezolva problemele. De obicei, se puteau baza pe administratorii lor să se ocupe de asta.

Îl privi fix pe valet.

— Cum adică nu ai venit de la casa din oraş a lordului? Nu eşti servitorul lui?

— Nu, domnişoară.

Katherine ignoră neliniştea pe care o simţea, aşteptând ca tânărul să spună mai multe. Pentru că nu se întâmplă acest lucru, îl întrebă:

— Atunci al cui servitor eşti?

Băiatul deveni agitat.

— Aş prefer să nu spun, domnişoară.

Neliniştea ei creştea.

— De ce nu?

— Nu am voie să spun.

— Cine ţi-a dat instrucţiunile acestea?

Pentru că băiatul nu răspunse, Thomas îl zdruncină.

— Răspunde-i domnişoarei!

Băiatul oftă.

— Lordul mi-a zis să nu spun, domnişoară.

— Înţeleg. Nu vreau să ai probleme. Poţi să pleci şi să-i spui stăpânului tău, sau mai degrabă lordului, că i-ai respectat instrucţiunile.

Faţa băiatului se lumină.

— Vă mulţumesc domnişoară, sunteţi foarte bună, bălmăji în timp ce făcu o plecăciune.

Când tânărul ieşi pe uşă, Katherine îi şopti lui Thomas:

— Urmăreşte-l. Află unde lucrează şi de unde îl cunoaşte pe Lord Iversley. Dar să nu te vadă!

Thomas încuviinţă.

— Nu o să vă dezamăgesc, domnişoară.

În timp ce Thomas se duse după băiat, ea se întoarse în salon. Se grăbea oare să tragă concluzii pripite suspectându-l pe Alec de înşelătorie? Era absurd să îl trimită pe Thomas să spioneze. Ce conta dacă Alec nu voia ca ea să afle unde îşi petrecea timpul? Unii bărbaţi preferau să nu se ştie detaliile acestea.

Ca şi tatăl ei, cu toate întâlnirile lui private din oraş, care, de obicei, implicau vreo soţie de negustor, sau vreo menajeră, sau…

Katherine încercă să ignore nodul din stomac. Alec nu ar fi îndrăznit niciodată să-i trimită un bilet din casa altei femei. Atunci de ce nu voia să se afle de unde trimisese biletul?

În următoarea oră, se tortură cu astfel de gânduri şi oscilă între a se considera o toantă pentru că făcea atâta caz sau pentru că avusese încredere într-un bărbat priceput la vorbe ca Alec.

Când Thomas reveni în salon, stomacul ei era un ghem de noduri.

— Ei bine? întrebă ea. Cine l-a angajat pe băiat?

— Hotelul Stephens, domnişoară.

Nu era răspunsul pe care îl aşteptase. Se încruntă.

— Nu am auzit de el.

— Este în Mayfair. Nu e un hotel superior, dar e la modă printre bărbaţii din armată. Mi s-a spus că mulţi ofiţeri din cavalerie cinează acolo.

Răsuflă uşurată. Îşi făcuse griji degeaba. Unde altundeva s-ar duce un bărbat ca Alec să mănânce?

Dar de ce i-ar fi ascuns un motiv atât de inofensiv?

— Ai întrebat de Lord Iversley?

— Da, domnişoară. Am vorbit chiar cu proprietarul, care mi-a spus că nu l-a întâlnit niciodată pe lord şi nu ştie nimic despre el.

Inima începu să-i bată cu putere.

— Dar tu nu îl crezi.

— Întrebarea l-a făcut să devină agitat. Şi ceilalţi servitor erau tăcuţi. Păreau…

— Să ascundă ceva? şopti ea îndurerată.

— Poate. Thomas zâmbi forţat. Sau poate că erau prea ocupaţi ca să vorbească cu mine. În acel hotel vin şi pleacă mulţi domni, nu cred că au timp să şi-i amintească pe toţi.

Asta tot nu explica de ce Alec îi ceruse băiatului să nu spună de unde venea.

— Iar domnişoarele? Şi ele veneau şi plecau?

Thomas făcu ochii mari.

— Domnişoară, nu era genul acela de hotel. Adică da, erau doamne, doamne sunt în fiecare hotel, dar…

— Deci e posibil să se fi întâlnit acolo cu o femeie şi din cauza asta proprietarul nu voia să vorbească despre el.

Faţa lui Thomas era lipsită de orice expresie.

— Nu am de unde să ştiu, domnişoară.

Acesta fusese răspunsul repetat al lui Thomas şi la întrebările despre tatăl ei.

De ce, atunci când venea vorba de infidelitate, bărbaţii se protejau? Îşi ascundeau indiscreţiile cu o loialitate care ar fi putut fi considerată admirabilă dacă nu ar fi fost dezgustătoare.

Thomas o privi şi adăugă rapid:

— Bănuiesc că lordul a mers acolo doar o dată, la cină, şi nu şi-au amintit de el.

Katherine îşi înghiţi o replică acidă. Thomas avea dreptate, nu avea pe ce să-şi bazeze suspiciunile, ci doar pe vorbele unui valet. Acesta ar fi putut să înţeleagă greşit instrucţiunile lui Alec. Sau poate că lordul nu voia ca ea să afle că îşi petrecuse timpul cu prietenii lui. Trebuia să vorbească cu el înainte să tragă concluzii.

Oare Alec chiar ar fi putut să-şi petreacă noaptea cu o prostituată într-un hotel după ce o ceruse în căsătorie?

Nu voia să creadă asta. Bărbaţii puteau minţi când aveau nevoie, dar era imposibil ca el să o privească în ochi şi să-i promită fidelitate, după care să o trădeze.

— Îţi mulţumesc, Thomas, îţi apreciez ajutorul. Dacă ai putea să nu îi spui despre asta mamei, ţi-aş fi foarte recunoscătoare.

— Cu siguranţă, domnişoară.

Toţi servitorii învăţaseră, în urmă cu mult timp, că nu mama conducea casa, ci Katherine. Aşa că, dacă voiau să fie plătiţi, făceau ce zicea Katherine. Din păcate, deşi putea să ascundă incidentul cu valetul, nu putea ascunde conţinutul biletului lui Alec. Era mai bine să termine cu asta.

Merse în dormitorul mamei, unde aceasta stătea pe pat, înconjurată de evantaie. Îi spuse că le sorta în funcţie de utilizare: o grămadă era pentru vizite, alta pentru ocazii sociale importante şi cealaltă pentru petreceri date de fiica ei când avea să devină contesă. Evantaiul de la Alec era în vârful ultimei grămezi. Avea să fie retrogradat când mama urma să afle că Alec nu venea la cină?

Mama nu primi vestea prea bine, cum era de aşteptat.

— Cum adică s-a dus la Suffolk ca să se ocupe de treburi legate de moşie? E o prostie. Nimeni nu pleacă la moşie în mijlocul sezonului. O face numai dacă dă o petrecere.

— Înţeleg că a fost o urgenţă, dar mi-a promis să se întoarcă mâine-seară.

Mama o privi încruntată.

— Îţi spun eu, nu este la moşie. S-a dus la petrecerea lui Lady Holland.

— Nu cred, mamă.

— Îţi spun eu că acolo se duce diseară. E vina ta. Nu trebuia să-i spui că nu suntem invitate. Niciodată nu mă asculţi, ştiu şi eu nişte lucruri. Unul dintre ele este că nu îi spui niciodată unui conte că nu suntem bine-venite undeva. Ori vrei să te căsătoreşti cu el, ori nu. Dacă vrei, atunci abordarea ta e întru totul greşită.

Katherine îşi încleştă dinţii, fiind tentată să dezvăluie că Alec o ceruse deja în căsătorie, iar ea acceptase. Dar ceva o reţinea. Pe de o parte, pentru că mama ei avea să împrăştie vestea prin Londra înainte să apuce să-i spună lui Sydney.

Iar pe de altă parte... îi era teamă. Se temea că greşise când avusese încredere în Alec. Se temea că greşise când îi acceptase cererea. Se temea că avea să afle ceva atât de groaznic despre el, încât, în cele din urmă, trebuia să-i refuze cererea. Iar apoi mama ei avea să îi aducă mereu aminte de asta.

— Nu se duce la petrecerea lui Lady Holland, spuse Katherine fermă. Chiar crezi că e prost? De ce ar minţi în legătură cu aşa ceva când ştie că am putea afla? Jumătate

din înalta societate o să-l vadă acolo. Petrecerea o să fie probabil menţionată mâine în ziare. Nu cred că o să fie la petrecerea lui Lady Holland în seara asta.

Dar va fi oare la petrecerea altei lady? Asta era întrebarea la care nu putea răspunde.

*

În acea seară, Alec era din nou în trăsura lui împrumutată, mergând către Hertfordshire, după o după-amiază frustrantă, în care încercase să-l convingă pe Harris să-i prelungească totuşi creditul pentru lăstari şi pluguri.

Bărbatul fusese ferm. Voia 500 de lire, însă Alec nu avea aceşti bani, cel puţin până când avea să se căsătorească cu Katherine.

Din păcate, avea nevoie de bani imediat. Harris ameninţase că urma să vândă lăstarii şi plugurile altui client. Dacă făcea asta, aveau să treacă săptămâni întregi până când Alec putea face rost de altele, iar atunci era prea târziu pentru plantare.

Reuşise să-l convingă pe Harris să îl mai lase două zile ca să strângă banii. Astfel, Alec avea o singură opţiune: să-i împrumute. Şi mai rău, trebuia să îi ceară lui Draker. Byrne era în Bath şi nicio bancă nu îi dădea banii destul de repede. Draker era singura lui speranţă.

Astfel, Alec ajunse la Castlemaine în dimineaţa următoare, plimbându-se agitat în biroul lui Draker. Ochii îl usturau din pricina lipsei de somn, stomacul îi chiorăia şi fiecare muşchi părea întins la maximum.

Cu toate astea, nu putea sta locului în timp ce îl aştepta pe viconte. Era posibil să fi mers degeaba în Hertfordshire. Dacă Draker refuza să-l întâlnească? Dacă bărbatul avea îndoieli şi nu voia să-l ajute pe fratele vitreg de existenţa căruia aflase de curând?

Dacă pur şi simplu avea să-i râdă în faţă lui Alec?

Alec îşi încleştă pumnii. Ura faptul că făcea exact ce jurase să nu facă.

Uşa se deschise şi Draker intră, arătând la fel de

agitat precum se simţea Alec.

— Ai face bine să ai un motiv bun, Iversley. Eram în nordul păşunii, unde am o turmă nouă de oi, când a venit servitorul.

Alec îl privi surprins pe bărbat.

— E destul de devreme să fii afară, nu crezi?

— Nu şi pentru mine. Nu sunt ca voi, orăşenii, să dansez toată noaptea, şi ziua următoare să dorm până la prânz. Eu îmi obţin averea cinstit. Pasărea care se trezeşte devreme prinde viermele. Se uită la faţa obosită a lui Alec şi la costumul lui şifonat. Ca să fiu sincer, nu eşti genul de vierme pe care speram să-l prind în dimineaţa asta.

— Ştiu.

Alec se luptă cu propriile resentimente legate de faptul că fusese numit vierme. În acel moment, chiar aşa se simţea.

Draker se aşeză în spatele biroului. Dacă nu ar fi fost hainele lui murdare şi barba mare, Draker ar fi arătat ca un proprietar bogat care se întâlnea cu un solicitant. Îşi perfecţionase comportamentul superior.

Draker îşi puse coatele pe birou şi îl privi pe Alec cu dispreţ.

— Deci, de ce ai venit?

Alec inspiră adânc.

— Trebuie să împrumut 500 de lire.

Pe chipul lui Draker nu se văzu nicio reacţie.

— Lucrurile nu merg bine cu vânătoarea de avere?

— Am convins-o pe domnişoara Merivale să se căsătorească cu mine şi, potrivit lui Byrne, o să moştenească 100.000 de lire după căsătorie.

Draker se încruntă.

— Dacă aş fi în locul tău, nu aş avea încredere în Byrne.

— Nu am de ales. Cum familia Merivale îi este datoare, ştie despre ce vorbeşte.

— Atunci de ce ai nevoie de 500 de lire?

Alec îşi călcă pe inimă şi îi povesti întreaga situaţie dintre el şi arendaşii lui şi Harris.

Când termină, atitudinea lui Draker se mai îmbunase.

— Înţeleg. Se pare că ai un administrator bun. Orzul acela ar oferi o producţie bună. Dacă bărbatul îţi sugerează să-l plantezi, înseamnă că îl duce capul.

Când Alec se uită mirat la el, Draker ridică din umeri.

— Jumătate din arendaşii mei îl plantează de trei ani, iar rezultatele sunt excelente.

— Am citit despre asta în cărţile pe care mi le-a dat domnul Dawes şi pare să fie o recoltă viabilă, mai ales pe pământul din Suffolk. Dar pământul se întăreşte atât de mult, că avem nevoie de acele pluguri, iar în curând va trebui să cumpăr nişte cai de cărat din Suffolk…

— Am auzit de ei. Sunt un fel de cai folosiţi la cărat, nu? Crescuţi numai în Suffolk. Mă întreb dacă într-adevăr vor fi de folos.

— O să-ţi trimit primul mânz dacă poţi să mă împrumuţi cu 500 de lire.

— De ce n-ai împrumutat banii de la Byrne? Îi faci o favoare căsătorindu-te cu această moştenitoare.

— Byrne este în Bath şi am nevoie de bani până mâine-seară.

— Şi eu trebuie să-ţi dau pur şi simplu 500 de lire?

— Îţi pot oferi ceva drept gaj.

Se tot gândise la acea problemă în drumul spre Draker şi găsise ceva cu care să îl ademenească, deşi nu voia să îl ofere.

Draker ridică o sprânceană.

— Ce anume?

— Calul meu.

Interesul străluci în ochii lui Draker.

— Calul tău?

— Este un Lusitano dintr-o descendenţă excelentă, valorează peste o mie de lire.

— Cum de a ajuns la tine?

— Generalul Beresford l-a obţinut într-o bătălie şi mi l-a dat datorită serviciilor aduse cavaleriei.

— Da, Byrne mi-a zis unde ţi-ai petrecut, de fapt, cei zece ani.

Asta îl surprinse pe Alec. Nu crezuse că fraţii lui mai vorbiseră din acea noapte de la hotel.

— Mi-a spus că poţi să faci nişte trucuri incredibile pe cal. Nu e chiar un talent folositor pentru un bărbat care încearcă să-şi pună moşia pe picioare.

— Sunt dispus să învăţ trucurile potrivite, am doar nevoie de ajutor.

— În valoare de 500 de lire.

— Pentru care îţi ofer gaj calul meu, care valorează dublu. Dacă ai aflat de munca mea în Portugalia, atunci ştii că pot evalua valoarea unui cal. Şi nu exagerez când e vorba de calităţile lui Beleza.

— Ai putea face asta. Negustorii de cai o fac tot timpul.

Alec înjură în gând.

— Dar eu sunt un gentleman şi un bărbat de cuvânt, nu un negustor de cai.

— Asta rămâne de văzut. Dacă este un cal atât de bun, de ce nu i l-ai oferit drept garanţie domnului Harris?

— Am încercat. Dar cum a fost păcălit de tatăl meu de prea multe ori, e dispus să accepte doar bani de la familia mea. A fost foarte clar în privinţa asta.

— Ai adus calul cu tine?

— Nu, am venit direct din Suffolk.

— Cu trăsura mea, spuse Draker sec.

Alec se uită fix la el.

— Da, aveam nevoie de viteză. Îşi controlă furia. Dar dacă vrei să o vezi pe Beleza, ne putem întâlni la hotelul meu de dimineaţă, apoi poţi să te hotărăşti dacă vrei să-mi împrumuţi banii.

Draker păru să ia în considerare oferta lui Alec.

— De ce nu vinzi iapa?

— Vreau să o păstrez, dacă pot. Şi cum am nevoie doar de un împrumut pentru câteva săptămâni, până când mă căsătoresc…

— Dacă te căsătoreşti. Dacă nu merg lucrurile cu moştenitoarea ta? Tot o să-mi dai calul în locul plăţii?

Alec se simţi ca şi cum cineva îi frânse inima. Îi

răspunse:

— Da.

— Şi ce o să mai călăreşti?

— O mârţoagă. Spune-mi, îmi împrumuţi banii sau nu?

Draker se uită la el gânditor.

— Uite cum facem. Hai să-ţi arăt moşia mea în timp ce mă gândesc. Poţi să vorbeşti cu arendaşii mei despre orz. Poţi chiar să discuţi cu administratorul meu. Apoi o să-ţi dau răspunsul.

Deşi Alec nu îl învinovăţea că avea îndoieli în privinţa lui, timpul trecea. Se uită la ceasul de pe dulapul lui Draker. Mai avea zece ore până când trebuia să le ia pe Katherine şi pe doamna Merivale pentru petrecerea Purefoy, din care o oră ca să se întoarcă la Londra şi o oră ca să se îmbrace. Nu putea rata petrecerea. Spera că logodnica lui vorbise, în sfârşit, cu Sydney, pentru a putea face anunţul.

Dar încă era timp pentru asta. Acum însă nu avea de ales şi trebuia să accepte jocul lui Draker dacă voia banii.

— Foarte bine, îi spuse Alec fratelui său vitreg. Să mergem.

Capitolul 18

Un crai adevărat nu are inimă. Dorinţa pentru plăcere este singurul lucru care îi bate în piept.

Anonim, *Retorica unui crai*

Se întâmpla din nou. De câte ori stătuse Katherine cu mama ei, aşteptând ca tatăl ei să apară şi să le ducă la o reuniune din oraş, aşa cum promisese, doar ca să se întoarcă acasă cu lavaliera deschisă şi mirosind a bere?

De câte ori îi ascultase minciunile – că întârziase pentru că se stricase trăsura ori schilodise un cal – şi îl văzuse pierzându-şi controlul şi începând să ţipe? Toate astea, în timp ce propria furie fierbea pe dinăuntru, acolo unde o ţinea mereu, pentru că cineva din familie trebuia să

aibă mintea limpede.

Însă în acea seară, că era la un pas de a-şi pierde controlul, în timp ce mama ei stătea şi aştepta, fiind neobişnuit de tăcută.

Katherine refuză să mai aştepte. Îşi luă săculeţul, se ridică şi se îndreptă spre uşa salonului.

— Katherine Merivale, unde crezi că pleci? o întrebă mama ei.

— Sus. A întârziat o oră şi jumătate. Ar trebui să acceptăm faptul că nu mai vine şi, cum noi nu avem trăsură şi am refuzat-o pe cea pe care Lady Purefoy a trimis-o, nu putem ajunge singure. La câte petreceri au loc, Thomas nu o să găsească o birjă la ora asta.

Încercă să nu-şi arate furia.

— Aşa că mă duc sus să mă schimb de haine şi să citesc. Cel puţin o să-mi distragă atenţia.

— Katherine, poate că a fost prins cu treburi la moşie…

— Chiar tu ai spus că nu crezi că a plecat la moşie.

Încruntătura agitată a mamei ei nu făcu decât să amplifice furia lui Katherine.

— Chiar dacă a plecat la moşie, iar când a ajuns a aflat că nu se va putea întoarce la timp pentru petrecere, tot avea destul timp să ne trimită un mesaj din Suffolk. Zilele astea, scrisorile ajung repede.

— Poate că a avut un accident pe drum. Se mai întâmplă. Sunt şi tâlharii.

Gândul acesta o sperie. Dumnezeule, dacă i se întâmplase ceva groaznic? Gândul că Alec putea să fie într-un şanţ pe undeva…

Nu, nu putea crede asta. Cu siguranţă, Alec avea cei mai buni oameni, plecase cu trăsura în stare perfectă şi probabil angajase cel mai bun birjar. În plus, orice tâlhar care înfrunta un bărbat care putea tăia o pară în jumătate în timpul galopului nu avea şanse de reuşită.

Faptul că se eschiva când venea vorba de hotelul Stephens îi spunea că Alec îi ascundea ceva, iar absenţa lui avea legătură cu acest lucru.

— Mă îndoiesc că lordul a avut un accident. Pur şi simplu, acum se poartă ca un bădăran, după ce am acceptat…

Se opri imediat, sperând că mama ei nu o auzise.

Însă doamna Merivale pricepea repede anumite lucruri.

— Ce ai acceptat, Katherine?

Ea oftă.

— Cererea lui în căsătorie. În acea seară, la Astley, m-a cerut în căsătorie, iar eu am acceptat.

Faţa mamei se lumină.

— Draga mea, este minunat. Fiica mea, contesă… Ştiam eu că o să se întâmple. Ştiam! Având în vedere cum te priveşte lordul şi ce face pentru tine…

— Cum ar fi faptul că nu apare ca să mă ducă la o petrecere, când mi-a promis asta?

— Se mai întâmplă lucruri de acest fel. O să înţelegi ce vreau să spun când o să fii căsătorită.

Exact asta o îngrijora pe Katherine.

Mama ei se încruntă.

— Dar de ce nu mi-ai spus înainte? Şi de ce n-a vorbit el cu mine despre asta?

— A vrut, dar i-am cerut să aştepte până când vorbesc cu Sydney.

— *Poftim?* Mama sări în picioare şi începu să se plimbe, gesticulând. Pentru o fată deşteaptă, uneori eşti extrem de prostuţă. Când un bărbat face o cerere în căsătorie, o fată în poziţia ta nu îl ţine în suspans. Ar fi altceva dacă bărbaţii s-ar înghesui la uşa ta, dar lucrurile nu stau aşa. Până şi Sir Sydney Lovelace te-a părăsit. Iar tu amâni un conte? Eşti nebună? Nici nu-i de mirare ca omul te-a abandonat.

— Nu mă gândesc că…

— Exact, nu gândeşti deloc. Ai fost atât de rece cu el, încât poate că Lord Iversley a crezut că te joci cu sentimentele lui. Apoi i-ai spus că nu am fost invitate la petrecerea lui Lady Holland. Acum are îndoieli, motiv pentru care stă la moşie sau… nu contează.

— Dacă ai dreptate, atunci este mai bine că am scăpat de el. Katherine îşi înghiţi lacrimile care se adunau. Nu vreau să mă căsătoresc cu un bărbat speriat de relaţiile noastre deloc sus-puse sau de faptul că vreau să mă port cum trebuie cu un prieten.

Dar dacă era aşa cum credea ea, atunci avea să vină. Sau cel puţin urma să trimită un mesaj. În loc să considere că ea avea să-i accepte capriciile. În loc să-i ascundă anumite lucruri şi să pretindă că era altcineva, indiferent cine ar fi fost în realitate.

Katherine îşi îndreptă spatele.

— Mamă, eu merg sus. Cheamă-mă dacă o să apară.

Atunci avea să îi spună ce credea şi niciun sărut nu-i mai putea distrage atenţia.

Chiar îl lăsase să o convingă că eschivarea lui era îndreptăţită. Că îşi ascunsese trecutul neobişnuit din motive întemeiate, chiar dacă nu se lega totul în poveştile lui. Însă în ultimele două zile avusese destul timp să se gândească la ele.

De ce îl înstrăinase de tatăl lui un singur incident din copilărie? De ce tatăl lui îi dăduse voie singurului său moştenitor să trăiască într-o ţară distrusă de război, în loc să îl lase să vină acasă pentru a-şi face datoria? Era o înstrăinare destul de ciudată. Alec făcuse probabil ceva cu adevărat groaznic ca să aibă parte de aşa ceva.

Şi ce rol avea unchiul lui în toată povestea? Ca tutore al lui Alec, cu siguranţă nu ar fi fost de acord cu munca tânărului în cavalerie. Ar fi avut îndoieli în privinţa întregii poveşti a lui Alec dacă nu l-ar fi văzut călărind şi făcând manevre din cavalerie. Astfel de lucruri nu se învăţau peste noapte. Dar tot îi ascundea ceva, de asta era sigură. Pe lângă secretul misterios legat de hotelul Stephens.

Când intră în cameră, îşi aruncă săculeţul pe pat, şi trecând pe lângă oglindă, îşi văzu reflexia şi broşa pe care o purtase special pentru Alec.

Simţi un nod în gât. Dacă minţise în legătură cu bijuteria şi o cumpărase pentru altă femeie, nu pentru mama lui? Asta ar explica hotărârea lui de a nu se întoarce

în Anglia: o frumuseţe din Portugalia care îl cucerise.

Poate chiar plecase de acasă de la unchiul lui ca să fie cu ea. Aşa s-ar explica faptul că fusese nevoit să-şi câştige singur banii. Deşi îşi cunoştea obligaţiile şi ştia că nu se putea căsători cu o asemenea femeie, putea să o facă amanta lui şi să o ţină la hotelul Stephens, în timp ce îşi căuta o soţie potrivită care să îi poarte moştenitorul.

Katherine mormăi. Da, scenariul acesta se potrivea cu Alec, cel pe care ajunsese să-l cunoască. Nu îl vedea făcându-şi de cap cu vreo prostituată, la fel ca tatăl ei, dar putea fi îndrăgostit de o femeie care nu se potrivea statutului său.

Şi era o situaţie mult mai dureroasă – Alec îndrăgostit de altă femeie în timp ce pe ea o săruta şi o mângâia. Gândul acela îi făcea rău.

Îşi frecă tâmplele dureroase. Era ridicol. Se dusese prea departe cu gândul. Nu i-ar fi dat o broşă pe care o cumpărase pentru o amantă portugheză cu care încă avea o relaţie. În plus, dacă ar fi dus o viaţă duplicitară, nu ar fi trebuit să încerce să-i alunge suspiciunile în loc să nu apară atunci când stabiliseră?

Probabil intervenise ceva la moşie. Însă era limpede că, oricare ar fi fost motivul absenţei lui, era agitată şi exact asta îşi dorise să evite căsătorindu-se cu Sydney. Chiar voia o viaţă plină de tumult emoţional alături de Alec?

Însă ce altă opţiune avea? Sydney dispăruse şi era posibil să nu se mai întoarcă vreodată. Putea să găsească alt soţ?

Se aruncă pe pat, apoi simţi că o înghiontea ceva în spate. *Retorica unui crai.* Citise cartea mai devreme, în timp ce-şi imagina scenarii despre hotelul Stephens.

O deschise la capitolul intitulat *Craiul însurat*. Înainte nu reuşise să-l citească, însă acum îi sări în ochi o frază: „Dacă un crai ştie că trebuie să se căsătorească pentru a-şi face datoria, ar trebui să ascundă de lume căutarea plăcerii. Cu cât e mai discret, cu atât are şanse mai mari de a-şi continua activităţile după nuntă”.

O străbătu un fior. Oare Alec încerca să fie discret

când o făcea să creadă că avea să îi fie fidel? Atunci de ce ar fi ales să o curteze tocmai pe ea? De ce nu ar fi căutat o femeie mai puţin suspicioasă?

Sunetul trăsurii care se oprise în faţa casei o făcu să sară în picioare. În sfârşit, ajunsese! Avea să-i explice şi totul avea să fie bine. Asta, dacă îi putea crede explicaţiile.

Îşi luă săculeţul şi fugi din cameră. Era deja la jumătatea scărilor când îşi dădu seama că avea cartea în mână. În timp ce se gândea să o ducă înapoi în cameră, lângă scări apăru un bărbat.

Sydney.

Katherine îngheţă. Probabil primise biletul. Dar de ce venea tocmai acum? Băgă cartea în săculeţ şi coborî.

— Când nu ai apărut, Lady Purefoy m-a rugat să vă aduc pe tine şi pe mama ta, spuse el în timp ce ea se apropia. Am fost de acord, sperând că voi putea vorbi cu tine. Asta, dacă îmi permiţi.

— De ce nu aş face-o? Nu ai primit biletul meu?

Bărbatul se încruntă.

— Ce bilet?

— Am trimis un bilet la moşia lui Lord Napier, rugându-te să vii. Când i-am făcut o vizită mamei tale, mi-a zis unde te-ai dus.

Sydney se înroşi, apoi se uită în altă parte.

— Da, aveam nevoie de timp ca să mă gândesc. Iar Ju… Napier a spus că pot face asta la el acasă.

Îşi întoarse privirea către ea.

— Dar ieri am plecat şi m-am întors în Londra. Mama nu a pomenit de vizita ta, iar Napier… Ei bine, am plecat după ce ne-am certat, deci mă gândesc că a fost prea meschin ca să-mi trimită biletul tău.

Mama intră în hol.

— Mi s-a părut că am auzit… Se opri cu o expresie confuză. Bună seara, Sir Sydney. Ce faci aici?

Sydney făcu o plecăciune.

— Am venit să vă duc la petrecerea lui Lady Purefoy. Se pare că a fost o neînţelegere. Mi-a spus că i-aţi zis să nu trimită o trăsură.

— Aşa e, confirmă Katherine. Lord Iversley ne spusese că ne duce, dar nu e aici.

— A fost prins la moşie, adăugă mama în grabă. Sunt sigură că poate să ajungă în orice moment.

Katherine se îndreptă de spate, după care coborî ultimele trepte.

— Nu aştept ca să aflu. Şi nici tu nu ar trebui s-o faci. Dacă Lady Purefoy a fost destul de amabilă să trimită pe cineva după noi, ar trebui să mergem.

Mama nu suporta ideea că avea să piardă petrecerea aniversară a prietenei ei, aşa că îi permise lui Sydney să le însoţească.

Katherine nu ştia ce să înţeleagă din comportamentul straniu al lui Sydney. Se uita la ea, îşi aranja lavaliera şi părea agitat. Despre ce voia să vorbească? De ce se certase cu Lord Napier? Oare îi părea rău pentru comportamentul urât pe care îl avusese faţă de ea în ultimul timp?

Şi cum avea să-i spună despre logodna cu Alec? Sau ar trebui să nu o facă, având în vedere cât de nesigură era de Alec?

Când ajunseră la Lady Purefoy, Katherine era atât de agitată, încât nu ştia dacă trebuia să fie uşurată sau alarmată când Lady Purefoy o luă pe mama ei imediat ce intrară în casă, lăsând-o singură cu Sydney.

Începu un vals, iar Sydney îi întinse mâna.

— Kit, îmi faci onoarea să-mi acorzi acest dans?

Ea încuviinţă. În acel moment, avea nevoie de confortul prezenţei lui Sydney, care mereu fusese punctul ei de reper în furtuna care era familia ei.

Dar, când dansau, realiză că nu se mai simţea confortabil cu el. Atmosfera era ciudată şi niciodată nu se simţise stânjenită în prezenţa cu Sydney.

— Mi-am ratat şansa cu tine, Kit? întrebă Sydney pe o voce joasă.

Ea îi privi faţa îngrijorată. Oare îi citise gândurile?

— Ce vrei să spui?

— Am auzit că Iversley te curtează. Iar dacă ar fi să

mă iau după sărutul pe care i l-ai dat la lectură, nu eşti împotriva acestui lucru.

— Sydney…

— Nu, lasă-mă să spun ce am de zis. Ştiu că nu eşti mulţumită de mine, dar pot să mă revanşez. Dacă o să accepţi să te căsătoreşti cu mine, o să merg la mama acum şi o să-i spun. O să fac anunţul la petrecerea asta chiar înainte să-i spun, dacă asta vrei.

Katherine îl privi. Planul lui Alec, oricât de fals ar fi fost, funcţionase. Sydney chiar o ceruse în căsătorie.

— De ce? întrebă ea. De ce dintr-odată vrei să te căsătoreşti, când n-ai mai vorbit cu mine de o săptămână?

— Mi-am dat seama, în sfârşit, ce e bun pentru mine. Tu eşti.

— Cum ar fi exerciţiile fizice şi mâncatul?

— Nu… De fapt, o să mă opreşti să fac orice e nebunesc.

Katherine zâmbi.

— Nu ai putea face nimic nesăbuit nici dacă ai încerca.

Sydney privi în altă parte.

— Nu se ştie. Sunt tentaţii peste tot. Deci o s-o faci? O să te căsătoreşti cu mine?

Katherine îl privi, rămasă fără cuvinte. Sydney era acelaşi bărbat pe care îl ştia dintotdeauna, acelaşi bărbat cu care se imaginase căsătorită: bun, atent, un poet genial. Încă era prietenul ei, cu aceleaşi trăsături chipeşe şi aristocrate, atent bărbierit şi cu bucle aranjate.

Dar, când încercă să se imagineze sărutându-l cu pasiune ca pe Alec, nu reuşi. Pur şi simplu nu reuşi.

Însă acesta era un semn bun, nu? Cu Sydney nu avea să simtă niciodată durerea din ultimele două zile, incertitudinea crudă, dorinţele sălbatice care o copleşeau în timpul nopţii. Atmosfera avea să fie paşnică şi liniştită.

Părea plictisitor.

Cuvintele lui Alec îi răsunară în minte. Ce ticălos arogant! Era tipic pentru el să-i invadeze gândurile! Iată ce îi făcuse. Îl distrusese pe Sydney pentru ea. O făcuse la fel

de rea ca el, doritoare de distracţie şi nemulţumită de viaţa liniştită. Şi o rebelă în ceea ce privea regulile.

Sydney o privi cu durere în ochi.

— Tăcerea ta înseamnă nu?

— Nu ai fi fericit cu mine acum.

Oricât de supărată ar fi fost pe Alec, oricât de confuză o făcea să se simtă, ştia că Sydney nu era bărbatul potrivit pentru ea.

Sydney se încordă.

— E el, nu-i aşa? Te-a întors împotriva mea.

— Nu chiar…

— Chiar dacă nu mă mai vrei pe mine, măcar alege pe cineva mai bun decât Iversley ca să mă înlocuiască.

— Nu e atât de rău precum crezi.

— Nu a venit să te ducă la petrecere, nu-i aşa?

— Ţi-a zis mama că a fost reţinut la moşia lui.

Sydney pufni.

— Ce poveste… Mă îndoiesc că îi pasă destul de mult de moşia lui ca să rămână acolo să rezolve ceva.

Katherine îşi aminti de pasiunea cu care Alec îi descrisese Edenmore şi clătină din cap.

— Nu cred că ai dreptate.

— De ce îl aperi?

Ea clipi.

— Nu ştiu.

— E pe te miri unde, făcând cine ştie ce şi încălcându-şi promisiunea, şi totuşi tu accepţi…

— Dar nu o să accept, stai liniştit.

Nu aveau să mai existe secrete şi comportament nesăbuit. Altfel, avea să-l părăsească.

— Dar cred că există ceva bun în el.

Până când nu verbaliză acel gând, nu îl conştientizase, dar era adevărat. Chiar dacă era îngropat adânc, exista ceva bun în el.

— Te înşeli în privinţa lui, Kit. În cel mai bun caz, e un escroc care râde de poeţi pentru a se distra. Când ea îl privi, Sydney adăugă: Da, i-am observat reacţiile la lectură. A fost exact ca gestul pe care l-a făcut la Harrow. Nu ia

niciodată nimic în serios.

În timp ce Sydney lua totul atât de în serios, încât nici nu se putea hotărî în privinţa căsătoriei.

— În cel mai rău caz, continuă Sydney, e un profanator duplicitar de femei.

— Şi cum ai aflat asta despre el?

— Sigur recunoşti genul: fermecător, isteţ, seducător şi fără coloană vertebrală.

— Cu alte cuvinte, ştii asta pentru că asta presupui, nu pentru că ai avea dovezi.

Sydney deveni ursuz.

— Obişnuia să le flateze pe servitoarele de la Harrow ca să le poată săruta.

Pe Katherine o pufni râsul. Şi-l putea imagina foarte uşor pe Alec la 16 ani flirtând cu vreo menajeră ca să o poată săruta. Tipic pentru el.

— Dacă a făcut asta, probabil a sărutat foarte multe. Mă îndoiesc că servitoarele puteau face faţă farmecului lui Alec.

— Nu mă asculţi…

— De ce aş face-o? Ar fi ceva dacă mi-ai arăta cât de urât s-a purtat de când s-a întors în Anglia, dar toate prostiile astea despre perioada când a fost la Harrow… Dumnezeule, orice băiat a făcut aşa ceva!

— Eu n-am făcut.

— Pun pariu că prietenul tău, Lord Napier, a făcut asta. Aşa pare.

Sydney scoase un râset ciudat.

— Un lucru îţi pot spune sigur, şi anume că Napier nu a încercat să sărute o menajeră în viaţa lui.

— Dacă spui tu. Dar toţi băieţii se poartă prosteşte uneori. Nu poţi să judeci caracterul unui bărbat după farsele pe care le făcea când era mic.

Mai ales când era vorba despre un bărbat care fusese înstrăinat de tatăl lui şi apoi trimis în afara ţării în mijlocul războiului.

Dintr-odată, o lovi un gând.

— Spune-mi, Sydney, ce a făcut Alec ca să fie dat

afară de la şcoală?

Ăsta era un subiect despre care Alec nu vorbea.

Sydney se încruntă.

— Prietenii lui stupizi au crezut că pot minţi că fac parte din anturajul regal dacă Iversley s-ar da drept prinţul de Wales. Au intrat într-un han unde nu mai merseseră, într-un oraş vecin, şi au cerut o masă scumpă. Când hangiul i-a înfruntat, au fugit, dar bărbatul a raportat incidentul la Harrow şi i-a identificat pe toţi.

— Asta e tot? Asta e fapt oribilă din cauza căreia a fost trimis în Portugalia?

— Nu ştiu nimic despre Portugalia, dar din cauza asta a fost dat afară de la Harrow.

Katherine râse. Nu se putea opri din râs. Având în vedere toate infracţiunile oribile pe care şi le imaginase, nu ar fi ghicit că era vorba de ceva atât de prostesc.

Sydney o privea încruntat.

— Să ştii că nu e amuzant. S-a discutat foarte mult despre asta. Toţi băieţii au avut probleme, iar tatăl lui Iversley l-a îndepărtat şi a jurat că îl va distruge când va ajunge acasă.

Katherine se dezmetici. Tatăl lui nu făcuse numai asta, judecând după nostalgia din vocea lui Alec de fiecare dată când vorbea despre mama lui.

Valsul se termină, aşa că Sydney o luă de braţ şi o conduse de pe ringul de dans.

— Promite-mi că nu o să iei o decizie pripită în privinţa lui Iversley, Kit.

Ea oftă. Era momentul să îi spună că acceptase să se căsătorească cu el, dar nu era nerăbdătoare să-i vadă reacţia.

Dintr-odată, se auzi vocea majordomului lui Lady Purefoy, care anunţa sosirea cuiva.

— Onorabilul conte de Iversley.

Katherine se întoarse odată cu mulţimea.

Şi nu era de mirare. Bărbatul care cobora scările nu arăta ca un conte, şi nici măcar ca un lord. În loc să poarte un costum de seară, Alec avea o haină şifonată de un verde

măsliniu, pantaloni din piele de căprioară şi ghete pline de noroi. Părul lui negru era ciufulit şi părea să nu se fi bărbierit de câteva zile.

Nu arăta deloc ca un gentleman, iar înfăţişarea lui ar fi iscat comentarii oriunde ar fi mers, însă la o petrecere elegantă ca a lui Lady Purefoy, a provocat comentarii gălăgioase de dezaprobare.

Alec nu le băgă în seamă, mergând prin sala de bal cu o privire întunecată, care îi făcu pe toţi să se dea la o parte. Când privirea lui se opri asupra lui Katherine, ea simţi un fior de teamă. Pentru că, deşi nimeni din încăpere nu şi-ar fi dat seama de asta, Alec era furios.

Judecând după direcţia privirii sale, toată furia era îndreptată spre ea.

Capitolul 19

Uneori, un cred trebuie să acţioneze doar din instinct.
Anonim, *Retorica unui crai*

Când o zări pe Katherine la braţul lui Lovelace, Alec văzu roşu în faţa ochilor şi niciun gând raţional nu i-ar fi putut controla temperamentul vulcanic.

Nu conta că el pierduse noţiunea timpului în timp ce vizita moşia fascinantă a fratelui său vitreg. Nu conta că ea avea dreptul să danseze cu oricine voia.

Potrivit servitorului lui Katherine, îl lăsase pe Lovelace să le aducă pe ea şi mama ei aici. Iar acum, îl lăsa pe Lovelace să o conducă, de parcă el nu ar fi existat, de parcă nu ar fi acceptat să se căsătorească cu el în urmă cu numai două zile.

Nu suporta aşa ceva.

Când se apropie, Lovelace se aşeză între ei, privindu-l pe Alec cu dispreţ.

— În sfârşit, te-ai târât aici din gaura în care stăteai? Ar trebui să-ţi fie ruşine să o faci de râs pe domnişoara

Merivale în halul ăsta.

Katherine ieşi din spatele lui Lovelace, fiind evident că nu se simţea confortabil.

— Ajunge, Sydney.

— Da, Sydney, nu te băga. Asta e între mine şi logodnica mea.

— L-logodnica? se bâlbâi Lovelace.

Privirea lui Alec o fixă pe Katherine, care roşi şi confirmă astfel de ce era Lovelace confuz. Contele îşi pierdu controlul.

— Da, domnişoara Merivale a acceptat să se căsătorească cu mine, detaliu pe care se pare că a uitat să ţi-l spună.

— Tocmai mă pregăteam s-o fac, milord.

— Nu te bucuri că te-am scutit de asta? Încruntat, îşi întinse braţul. Acum, domnişoară, aş vrea să vorbesc cu tine.

— Ascultă! începu Lovelace.

— E în ordine, Sydney. Katherine îl luă pe Alec de braţ. Şi eu vreau să vorbesc cu el.

Cei doi traversară sala de bal în timp ce oamenii îi priveau şi şuşoteau în jurul lor. La naiba! El şi Katherine nu aveau parte de intimitate acolo, iar pentru acea conversaţie, el voia intimitate.

— Alec, începu ea.

— Nu încă, şopti contele. Hai să mergem în grădină, unde putem fi singuri.

Katherine începu să-şi tragă mâna de pe braţul lui.

— Nu cred că vreau să fiu singură cu tine acum.

El o strânse de mână în timp ce o conduse spre uşile care dădeau afară.

— Nu ai de ales. Asta, dacă nu cumva vrei să mă întorc şi să-i dau una lui Lovelace ca să se ducă în ţara vecină.

Îi aruncă o privire agitată.

— Nu ai face asta.

— În momentul ăsta, aş fi în stare.

Katherine se îndreptă spre uşi fără să scoată o vorbă.

Dar, cum ieşiră în grădină, se eliberă din strânsoarea lui.

— Eşti incredibil. Nu apari, nu trimiţi vorbă şi apoi te superi pe mine pentru că dansez cu Sydney?

— Nu dansul cu el mi-a declanşat furia, draga mea, ci faptul că nu i-ai spus că ne căsătorim.

Ea clătină din cap.

— Erai supărat înainte de asta.

— Tu cum ai reacţiona dacă te-ai grăbi să vii aici, după două zile grele în care te-ai ocupat de o urgenţă, doar ca să-ţi găseşti logodnica în braţele altui bărbat?

— Probabil la fel cum ai reacţiona tu dacă ai afla că alesul tău a mers la un hotel în aceeaşi seară în care te-a cerut în căsătorie. Şi nu voia să afli asta.

Alec rămase fără aer. Abia acum observă lacrimile ce îi sclipeau în ochi şi tremurul bărbiei. La naiba! Un sunet de dincolo de ea îl făcu pe conte să se uite în sus, unde erau mai mulţi oameni care îi urmăreau de la balcon. Katherine îi urmări privirea şi blestemă. Alec le aruncă o privire care îi făcu să se întoarcă în sala de bal. Văzu apoi o seră de portocali la capătul potecii şi o luă pe Katherine de braţ, mergând în acea direcţie.

— Ce faci? spuse ea, încercând să se elibereze.

— Chiar vrei să avem discuţia asta în faţa lumii?

— Au plecat.

— Se vor întoarce, te asigur. Nimeni nu poate rezista când e vorba de o ceartă publică.

Acest argument păru să o convingă, deoarece îl lăsă să o ducă în seră. În ciuda ferestrelor, locul era întunecat. Alec îşi scoase mănuşile, apoi pipăi de jur-împrejur până ce găsi o lampă şi cremene lângă ea.

Odată aprinsă, lampa o lumină pe Katherine, care era foarte nervoasă şi îl privea cu nerăbdare.

— Ei bine? Eu am avut un motiv bun ca să dansez cu Sydney. Tu ce motiv ai avut să mergi la hotelul Stephens şi să-mi ascunzi acest lucru?

Trebuia să ştie că tânăra avea să scoată adevărul de la acel valet. Dar cât aflase? Era tipic viitoarei lui neveste, să se poarte ca şi cum nu ar şti ceva doar ca să îl prindă cu

minciuna.

Mai bine îi spunea adevărul.

— Acolo locuiesc.

Judecând după expresia şocată de pe chipul ei, încă nu aflase.

— Poftim?

— Când sunt în oraş, locuiesc la hotelul Stephens. Tata a vândut casa de aici când era prea bolnav ca să iasă în societate, iar eu nu am avut timp să cumpăr una nouă.

„Sau bani să închirieze una”.

— De ce nu ai vrut să ştiu asta?

— Hotelul Stephens nu e chiar o locuinţă demnă pentru un conte. Aş fi putut merge la Clarendon, dar proprietarul de la Stephens mi-e prieten.

„Iar Clarendon era prea scump”.

Ea îl privi suspicioasă.

— De ce prietenul tău a zis că nu a auzit niciodată de tine?

Alec se alarmă.

— Ce ai făcut? Ai pus pe cineva să-l interogheze?

Katherine roşi.

— Nu, dar… când valetul nu a vrut să spună unde lucra, l-am pus pe Thomas să-l urmărească. Iar el a vorbit cu proprietarul, care a negat că te-ar fi cunoscut.

Alec ridică din umeri.

— I-am cerut lui Jack să nu pomenească asta nimănui. Nu am vrut să vorbesc cu oamenii despre motivul pentru care nu am casă în oraş.

— Ştii că nu mi-ar fi păsat.

— Dar mamei tale i-ar fi păsat. Nu cred că ar fi fost impresionată dacă ar fi auzit că locuiesc la hotelul Stephens.

Alec făcu un pas spre Katherine, însă ea se dădu rapid în spate.

— Îţi pasă chiar aşa de mult ce crede mama despre tine?

— Vrei aprobarea ei pentru căsătorie, nu-i aşa?

— Ştii foarte bine că o să fie de acord. Este foarte

încântată că eşti conte.

— Dar tu nu eşti. Îl preferi pe Sir Sydney, poetul, spuse el fără să-şi poată ascunde gelozia.

— Prefer un bărbat în care pot avea încredere, şi nu sunt complet sigură că tu eşti acela.

Din păcate, Katherine era prea inteligentă ca el să o poată păcăli cu scuzele. Prin urmare, argumentele raţionale erau în zadar. În cazul ei, funcţiona doar o anumită tactică.

Se îndreptă spre Katherine.

— Ai încredere în mine. Privirea lui se opri asupra broşei. Altfel, nu ai fi purtat cadoul de la mine. Ai avut încredere să călăresc spre tine cu o sabie şi să nu te rănesc. Ai avut încredere în mine să nu te seduc la Astley…

— Era altceva. Atunci nu veneai după două zile în care ai dispărut din oraş fără să dai explicaţii ori să îţi ceri scuze.

— Îmi cer scuze acum.

— Faptul că încerci să mă săruţi nu e o scuză.

— Ar putea fi.

Întinse mâna spre ea.

Ea îi lovi mâna cu săculeţul, care era surprinzător de greu pentru ceva ce părea atât de fragil.

— Au! Asta pentru ce a fost?

— Pentru că ai impresia că poţi să mă păcăleşti cu săruturi. Se îndepărtă de el. Acum stai acolo! Vreau să ştiu de ce ai întârziat atât de mult şi de ce nu ai putut trimite un mesaj.

El îşi frecă mâna enervat.

— Pentru că, atunci când mi-am dat seama că o să-mi ia mai mult să mă ocup de anumite lucruri, era prea târziu ca să mai trimit un mesaj.

— Ce lucruri? insistă ea.

— Treburi legate de moşie, ţi-am spus.

— Fii mai dar, Alec. Ce treburi legate de moşie?

El se încruntă.

— Dacă tu crezi că o să fiu genul de soţ care o să-i dea raportul soţiei de fiecare dată când strănută, cred că e cazul să te gândeşti mai bine.

— Nu o să fii niciun fel de soţ dacă nu o să-mi dai

nişte răspunsuri!

Inspiră mirosul de portocali. La naiba cu ea! Era prea curioasă, iar el se afla pe teren minat.

— A trebuit să mă întorc la moşie ca să asigur furnizarea unor pluguri şi lăstari de care avem nevoie pentru plantarea din primăvară. Eşti mulţumită?

— De ce nu s-a putut ocupa administratorul tău de asta?

— Pentru că l-am concediat pe administratorul tatălui meu, care fura, iar arendaşii şi negustorii locali nu îl cunosc destul de bine pe cel nou pentru a avea încredere în el. Iartă-mă că nu ţi-am spus toate astea mai devreme, nu mi-am dat seama că administrarea moşiilor e un hobby de-al tău!

Katherine îşi încrucişă mâinile şi îi ignoră sarcasmul.

— Asigurarea furnizării a durat două zile?

— Când negustorul refuză să respecte cuvântul fiului său, da. Nu voia să furnizeze, aşa că a trebuit să fac alte aranjamente, iar asta a însemnat o oprire în Hertfordshire, la castelul unui prieten.

Se felicită pentru că îi spusese totul fără să mintă, când Katherine întrebă:

— Ce alte aranjamente?

— Nu am chef să vorbesc despre toate detaliile moşiei mele, mormăi el în timp ce se îndrepta spre ea. După două zile în care am avut de-a face numai cu negustori încăpăţânaţi, arendaşi suspicioşi şi un administrator îngrijorat, am chef de un singur lucru: să-i amintesc logodnicei mele cu ce bărbat a fost de acord să se căsătorească. Ceva ce pare să fi uitat.

Ea făcu ochii mari şi începu să păşească înapoi.

— Nu am uitat. Mă pregăteam să îi zic…

— În timp ce dansai cu el şi te plimbai la braţul lui.

Ea făcu un pas în spate, însă se lovi atât de tare de un portocal, încât îi căzură nişte frunze pe rochie şi în păr. Mânuind săculeţul ca o armă, se uită la el.

— Nu te apropia, altfel o să te lovesc.

— Hai, te provoc, spuse el în timp ce se îndrepta spre

ea.

Când Katherine încercă să îl lovească iar cu săculeţul, el i-l luă cu uşurinţă din mână. Vru să-l arunce într-o parte, dar greutatea lui îl puse pe gânduri.

— Ce cari în chestia asta, pietre?

Katherine intră în panică.

Alec clătină din cap şi deschise săculeţul. Când văzu cartea, curiozitatea se transformă în furie.

— Poezie de la prietenul tău, presupun.

Scoase cartea, după care se duse lângă lampă. Când văzu titlul, nu-i veni să creadă. Încruntat, o flutură spre ea.

— Lovelace ţi-a dat-o?

Ea clătină din cap.

— A fost… a tatălui meu.

Răspunsul îl şocă şi mai tare.

— Şi el ţi-a dat-o?

— Nu!

Chiar şi în lumina lămpii, o vedea înroşindu-se.

— Am găsit-o ascunsă în biroul lui după ce a murit.

Alec răsfoi cartea, citind titlurile capitolelor: *Cele mai bune daruri pentru seducţie, Discreţia pentru un crai, Cum să găseşti slăbiciunea unei femei.*

Alec luă foc.

— De asta nu ai încredere în mine şi mă refuzi de fiecare dată? Pentru că ai citit o exagerare…

— Din păcate, nu e nicio exagerare, spuse ea. Tata pare să fi urmat fiecare instrucţiune.

— Atunci a fost un idiot.

— Adevărat. Dar am vrut să înţeleg ce anume l-a făcut idiot şi de ce unor bărbaţi le place să seducă femei doar pentru distracţie.

— Presupun că mă incluzi şi pe mine în această categorie. Cum îndrăzneşti să mă compari cu tatăl tău? Nu ţi-am dat niciun motiv să crezi că semăn cu el.

— Nu?

Dintr-odată, lumina scăzu în intensitate.

— Asta credeai că fac la hotelul Stephens? Că mă văd cu o femeie?

— Ai făcut multe eforturi ca să nu aflu unde stai.

— La naiba, Katherine! Cum crezi că ţi-aş putea face asta? Atât de puţină încredere ai în mine?

Privirea ei o întâlni pe a lui.

— Nu ştiu ce să cred despre tine. Niciodată nu am ştiut.

Alec flutură cartea.

— Aşa că ţi-ai umplut capul cu prostii şi ai hotărât că sunt un crai, pe baza unor zvonuri şi a ranchiunei lui Lovelace.

— Şi a felului în care te porţi.

— Adică prin săruturile pe care ţi le-am dat? Prin faptul că te-am satisfăcut?

— Prin faptul că ai minţit…

— Nu te-am minţit niciodată.

Desigur că o minţise. Minciuni mici, eschivări, mici păcăleli şi, bineînţeles, marea înşelăciune, care încă avea loc.

Chiar şi aşa, nu avea niciun drept să îi atribuie defecte mai mari decât merita.

— Neîncrederea ta nu are nicio legătură cu ce am făcut. Indiferent ce fac sau zic, tot o să mă consideri întruchiparea desfrâului.

— Trebuie să recunoşti că…

— Nu trebuie să recunosc nimic. Se îndreptă spre ea. Sunt un crai, un mincinos şi un infidel, un bărbat care înşală femeile doar pentru distracţie. Sunt… hai să vedem…

Deschise cartea şi citi la întâmplare.

— Un maestru al seducţiei. O fixă cu privirea. Da, îmi place asta. Un maestru al seducţiei. Iar în tot acest timp, eu credeam că sunt un bărbat care îi face curte femeii cu care vrea să se căsătorească.

Puse cartea deoparte, îşi dădu jos haina, apoi începu să-şi desfacă vesta.

— Cât de puţine ştiam!

Ea făcu ochii mari.

— Alec, doar nu o să…

— Lasă maestrul să lucreze!

Alec se lăsă copleşit de furie şi o sărută cu hotărâre. Era timpul să îi arate viitoarei lui soţii că avea de gând să o îmblânzească într-un fel sau altul. Iar dacă trebuia s-o seducă pentru asta, atunci aşa avea să fie.

Capitolul 20

Unele femei sunt prea deştepte ca să fie seduse.
Anonim, *Retorica unui crai*

Alec ăsta o scotea din sărite. Mereu credea că putea să îi distragă atenţia sărutând-o, înmuindu-i genunchii, declanşând o căldură în stomacul ei care…

„Nu!” Îl dădu la o parte.

— Ce crezi că faci?

Alec încă era furios – putea vedea asta în ochii lui în timp ce-şi scotea lavaliera.

— Ce ar fi trebuit să fac acum două nopţi, mă asigur că ne vom căsători.

Cuvintele lui îi trimiseră un fior prin tot corpul.

— Seducându-mă.

— Asta trebuie să fac, nu-i aşa? În timp ce-şi deschidea nasturii de la cămaşă cu o mână, o privea. Pentru asta trăiesc craii, seducerea tinerelor inocente.

El îşi scoase cămaşa, iar ei i se uscă gura. Pentru o clipă, uită de ceartă şi de furia lui. Nu putea decât să se uite la pieptul lui: muşchii sculptaţi, talia suplă, firele de păr negru surprinse de lumina lămpii, amintindu-i de acea noapte minunată de la Astley…

— Ştiu că nu eşti un crai.

— Serios? O trase în braţele lui. De asta cari după tine blestemata aia de carte în săculeţ, ca un talisman?

— Nu e… Eu doar…

Îi opri protestul fără vlagă cu un sărut înfocat. Pentru o clipă, ea îl lăsă să o sărute. Nu trebuia să-l învinovăţească pentru furia lui, explicaţiile lui fuseseră plauzibile. Iar

reacţia ei legată de întârzierea lui fusese exagerată. În plus, nici nu îi spusese lui Sydney despre logodna lor, aşa cum îi promisese.

Dar tot nu avea încredere totală în el. Alec ascundea ceva, simţea asta în felul în care evita să răspundă la anumite întrebări.

Se smulse din îmbrăţişarea lui şi alunecă între el şi portocal, pornind pe alee.

— Nu mă poţi seduce.

El porni după ea la fel de necruţător ca un cuceritor care păşea pe un tărâm alunecos.

— Pot să fac ce vreau, doar sunt un crai, nu-ţi aminteşti?

— Poţi să nu mai spui asta?

Katherine aproape se împiedică de o stropitoare, însă îşi recăpătă echilibrul şi merse mai departe.

— Nu vorbeşti serios. Eşti doar enervat de cartea mea.

— Sunt mai mult decât enervat, te asigur.

Felul hotărât în care o urmărea îi provocă fiori. Din păcate, nu erau fiori de teamă.

— Nu poţi să faci asta. Oamenii ne pot vedea.

— Nu aici, departe de ferestre.

Dumnezeule, vorbea serios!

— Dar toată lumea va ghici ce facem.

Ea aruncă un scaun în calea lui. El îl dădu la o parte.

— Asta dacă vor ghici că suntem aici. Cei care s-au întors pe balcon au găsit grădina goală şi au presupus că ne-am întors în casă. Iar dacă nu au făcut asta, nu e nicio problemă. Va trebui să te căsătoreşti cu mine.

O înghesui într-un mic alcov cu o bancă lată şi tapiţată în spate, însă, când el sări pe ea, nu o luă în braţe, ci o întoarse cu spatele, ca să-i deschidă nasturii.

Simpla atingere a degetelor lui de-a lungul rochiei îi dezlănţui o fierbinţeală nesăbuită în pântec, pe care se strădui să o ignore.

— Nu putem face asta!

— Ba da!

O sărută peste tot – pe păr, pe gât, în jos, spre spate, centimetru cu centimetru.

Tot ce putea face Katherine era să îşi distragă atenţia de la tehnicile lui de seducţie.

— Încă nu suntem căsătoriţi.

— O să fim.

Îi dădu rochia jos de pe umeri, lăsându-i corsetul şi cămăşuţa la vedere. Îi desfăcu atât de uşor corsetul, încât o contrarie.

— Ştii foarte bine cum să dezbraci o femeie.

— Am dezbrăcat câteva, recunoscu el când aruncă corsetul. Deşi nu atât de multe precum crezi şi nu de ceva timp. Aflat în spatele ei, îi cuprinse sânii în mâini. De asta îţi faci griji? Că sunt atât de imoral încât te voi seduce şi nu mă voi căsători cu tine?

— Nu am spus niciodată că eşti imo…

— În cartea ta ce scrie despre craii care se însoară? Sau nu trebuie să facă asta?

Era greu să gândească atunci când el îi mângâia sânii atât de delicios, dar se obligă să răspundă:

— Scrie că toţi craii însuraţi trebuie să fie… discreţi.

— La naiba, va trebui să ard cartea aia!

— Ori să nu mai respecţi ce scrie în ea.

O întoarse spre el. Pe chipul lui se citea furia.

— Niciodată nu am…

— Ştiu. Îşi lipi mâna de buzele lui. Chiar ştiu. Abia când simţi că furia i se mai domoleşte, ea îşi luă mâna. Dar se pare că bărbaţii respectabili aflaţi în căutarea unei soţii şi craii gândesc la fel.

— În ce privinţă?

— Încerci să mă seduci, nu-i aşa?

Alec ezită, după care clătină din cap.

— Încerc să fac dragoste cu tine. Nu e acelaşi lucru.

— Nu e?

— Seducţia înseamnă că un bărbat obligă o femeie să accepte să împartă patul cu el. O trase mai aproape, apoi se aplecă să îi şoptească: Când faci dragoste e când ea spune da pentru că vrea să fie acolo.

Lucrul acesta cu siguranţă nu era în carte. Citise destul cât să ştie că autorul anonim nu credea în posibilitatea de a le oferi femeilor prea multe opţiuni.

— Şi de ce aş spune da?

Imediat ce îi ieşiră cuvintele acelea pe gură, îşi dădu seama că era pierdută. Pentru că deja se gândea la asta, îşi dorea, deja…

— Pentru că ai nevoie de mine la fel de mult cât am eu nevoie de tine.

O sărută din nou, îi oferi sărutul lent al unui bărbat care ştia ce voia, care ştia ce îşi dorea ea mai bine decât ea însăşi.

— Arată-mi că ai încredere în mine, draga mea.

O muşcă de buză.

— Arată-mi că nu o să fugi la Lovelace în secunda în care te dezamăgesc. Arată-mi că vrei să te căsătoreşti cu mine.

Acum că furia lui se risipise, era mult mai periculos.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine, dar trebuie să avem reguli.

— Fără reguli.

Faţa lui era dură ca oţelul.

— Dar…

— Nu, mormăi el în timp ce îi scoase cămăşuţa.

Nu purta pantalonaşi. El făcu ochii mari, copleşindu-i corpul gol cu o dorinţă evidentă. Katherine se acoperi cu mâinile, însă el i le prinse în timp ce nu se mai sătura s-o privească.

Îşi ridică privirea arzătoare spre faţa ei.

— Ai prea multe reguli, draga mea. Cere-mi ce vrei când ne aflăm în societate, dar, când suntem singuri, o să fie o singură regulă.

Sfârcurile ei goale se întăriră sub privirea lui fierbinte.

— Care e asta?

— Regula iubiţilor: tot ce contează e să ne satisfacem unul pe celălalt.

— Şi dacă vreau mai mult? Dacă vreau…?

Iubire? Ea îi spusese că nu credea în iubire.

— Afecţiune reciprocă, respect pentru sentimentele mele.

— O să ai şi asta, spuse el, deşi o privire stranie îi umbri trăsăturile când o trase mai aproape. O să ai, îţi jur.

Dintr-un motiv nebunesc, îl crezu.

— Bine. Atunci, da.

Mâinile lui se încleştară pe talia ei.

— Ce anume?

— Ai spus că faci dragoste când o femeie spune…

Alec o sărută cu pasiune, copleşind-o. În scurt timp, Katherine se înecă în senzaţii – limba lui care o împungea adânc, degetul lui care îi tachina sfârcul, cealaltă mână care îi mângâia şoldurile şi i le lipea de trupul lui.

În timp ce forma masculină întărită se mula pe curbele feminine delicate, ea îşi aminti de imaginile şocante din carte, în care mădularele bărbaţilor erau ridicol de mari.

Dumnezeu să o aibă în pază! Era posibil ca… Putea un bărbat să… Mâinile îi alunecară curioase ca să-i exploreze umflătura din pantaloni. Când aceasta îi sări în mână, se dădu în spate cu un strigăt.

— Dumnezeule, se mişcă!

Alec îi zâmbi.

— Nu are de ce să-ţi fie frică, draga mea. Încearcă din nou.

Îi duse mâna înapoi pe mădularul greoi, captiv în pantalonii din piele de căprioară. Alec închise ochii când ea începu să îl mângâie. Apoi îi spuse să aştepte şi începu să-şi descheie pantalonii.

În lumina obscură, ochii lui păreau aproape negri când îşi dădu pantalonii jos. Katherine nu putea să-şi ia ochii de la mădularul gros ce ieşea dintre coapsele lui ferme. Cu excepţia cuibului de păr negru, mădularul lui era chiar ca acelea din carte. Doamne, Dumnezeule! Deci bărbaţii puteau creşte în mărime până când…

— Atinge-mă din nou, îi ceru el, luându-i mâna şi ducându-i-o în jos. Îţi promit că o să stea pe loc, doar atinge-l, te rog…

Dorinţa din vocea lui o delectă. Alec nu o rugase

niciodată nimic, mereu era prea sigur pe sine pentru a face asta. Simţindu-se foarte obraznică şi excitată, îl lăsă să îi ducă mâna în jurul mădularului.

Cu siguranţă, era la fel de mare ca al bărbaţilor din poze. Şi tare… cum devenea carnea atât de tare? Şi cum de era atât de caldă şi reacţiona când o atingea?

Când Alec gemu, ea ezită.

— Fac ce trebuie?

— Da…

Respiraţia lui devenise greoaie.

— Arată-mi cum să te satisfac. Ce să fac?

Ochii lui se deschiseră şi o privi flămând. Apoi îi luă mâna şi i-o puse pe toată lungimea lui rigidă.

— Doar ţine-l.

— Aşa?

— Mai strâns!

Când făcu exact cum îi spuse, Alec gemu şi intră în mâna ei.

— Dumnezeule, draga mea, e atât de bine!

— Da?

Fu exaltată când îi văzu faţa pierdută, când îi auzi sunetele de plăcere. Întotdeauna el fusese cel care o făcea să reacţioneze. Faptul că acum era de cealaltă parte a baricadei era excitant şi incredibil de eliberator.

Felul în care pielea lui reacţiona la fiecare atingere, modul în care îl simţea în mână erau mai incitante decât îşi imaginase. Singurul lucru mai incitant ar fi fost ca el să o atingă exact cum o făcuse înainte.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, mâinile lui alunecară între picioarele ei, găsiră zona plină de dorinţă şi o atinse la fel de îndrăzneţ cum o făcea şi ea.

Când degetul lui o pătrunse, Katherine gemu şi îşi împinse şoldurile în palma lui. O frecă tare, înnebunind-o, făcând-o să uite de tot şi de toate, mai puţin de incredibila emoţie provocată de mâna lui, care o mângâia atât de intim. Genunchii i se înmuiară şi se rezemă de el.

— Îţi place?

— Ştii că da.

Îi mângâie mădularul, iar el se cutremură.

— Ţie îţi place? întrebă la rândul ei, iar reacţia lui o făcu să îl mângâie mai îndrăzneţ.

— Prea mult, spuse el gutural.

Dintr-odată, îi dădu mâna la o parte şi o aşeză pe perne. O urmă, desfăcându-i coapsele pentru a putea îngenunchea între ele, apoi mormăi:

— Eşti a mea acum, Katherine Merivale. Nu a lui Lovelace, *a mea!*

— Da, spuse ea în timp ce îl prinse cu braţele pe după gât.

Alec îi despărţi petalele feminităţii cu degete perverse şi pricepute.

— O să te căsătoreşti cu mine, îi comandă el. Cât mai repede posibil!

— Da. Ea fremăta sub el, dorind să-i simtă din nou degetele înăuntru. Cum spui tu.

El îi aruncă o privire arzătoare.

— Ştii cum se face, nu?

Expresia lui serioasă, amestecată cu intimitatea incredibilă în care el stătea între picioarele ei, tachinând-o cu degetele în cea mai neruşinată manieră, o făcu să râdă.

— Dacă nu ştiu, atunci o să am o surpriză destul de mare.

— Katherine…

— Da, ştiu. Se arcui, lipită de mâna lui, dorind mai mult. Sunt o fată de la ţară, îţi aminteşti?

În plus, se uitase la poze luni de-a rândul.

— Nu vreau să-ţi fac rău, spuse el în timp ce continuă să stea deasupra ei.

— Nu ai cum să eviţi asta. Se întoarse să-i sărute braţul stâng musculos, cel care se chinuia să îl ţină departe de ea. Dacă nu te gândeşti să te opreşti…

— Nu, murmură el. Acum nu mai e cale de întors.

Apoi nu mai simţi degetele lui, ci ceva mai mare şi mai ferm, care îşi făcea drum prin pasajul ei alunecos. Închise ochii. Cât de… interesant. Era strâmt, fierbinte, chiar incitant, în timp ce o pătrundea într-un loc pe care nu

şi-l imaginase niciodată ca fiind de pătruns, o încingea într-un loc care nu-şi imaginase vreodată că ar putea fi încins.

El se opri brusc şi îşi lipi buzele de urechea ei.

— Acum începe. Încearcă să te relaxezi şi o să fie mai uşor.

Ea încuviinţă, dar tot se încordă. Era imposibil să se relaxeze, îşi simţea fiecare centimetru de la talie în jos viu datorită mădularului lui care se afla în ea, ca şi cum l-ar fi aşteptat o sută de ani, ar fi aşteptat să devină femeia lui, chiar dacă asta îi aducea sau nu durere.

Însă, când el o pătrunse, nu simţi decât o mică înţepătură, atât de uşoară că râse tare. Aia era virtutea pe care o protejase atât de aprig? Bariera de care era aşa de uşor să scape?

— Ce s-a întâmplat?

Ea deschise ochii ca să îl privească. Părea îngrijorat.

— Nu e cum mă aşteptasem, atâta tot.

El ridică o sprânceană.

— La ce te aşteptai?

— Cerul să cadă şi pământul să se zguduie.

Toate acestea, pentru că îşi oferise virtutea unui bărbat în afara căsătoriei.

El zâmbi, după care o sărută.

— Aşteaptă, spuse pe un ton promiţător.

— Ce anume?

Apoi se mişcă. Şi se mişcă din nou. Şi din nou, şi din nou, mai adânc, mai tare, ştergându-i toate gândurile din minte, oprindu-i toate protestele.

— Dumnezeule, şopti ea, în timp ce el o călărea la fel de abil cum îşi călărise caii. Este atât de…

— Da, îi gemu el în ureche. Dumnezeule, draga mea, te simt incredibil… N-ai nici cea mai vagă idee.

— Ba da, ba da, spuse ea în timp ce el tuna în ea, în jurul ei, cu ea.

Iar când îşi strecură mâna între ei ca să se joace cu zona sensibilă pe care o atinsese mai devreme, Katherine se dezlănţui, zbătându-se sub el, aproape aruncându-l de pe bancă atunci când se zvârcoli.

Pe chipul lui Alec se putea citi satisfacţia când se retrase atât cât să o poată privi în ochi.

— Aminteşte-ţi asta, aminteşte-ţi că aşa te simţi cu mine, nu cu Lovelace, cu mine!

Katherine nu putu decât să încuviinţeze, pentru că din cauza senzaţiilor pe care el i le provocase nu mai putea să vorbească, să gândească, nu putea decât să-şi înfăşoare picioarele în jurul şoldurilor lui ca să îl împingă mai tare.

— A mea, îi şopti în timp ce o penetră atât de adânc, încât îl simţi în esenţa ei.

— A mea, acum. Numai a mea.

Apoi pământul se cutremură şi cerul căzu, iar ea fu pierdută pentru orice, mai puţin pentru el, care se încorda, revărsându-se în ea, în timp ce un plâns de plăcere fugi de pe buzele ei.

El îl opri cu gura, ca să nu le dea de gol prezenţa în seră.

Însă ea îi repetă jurământul în gând.

„A mea. A mea, acum. Numai a mea”.

Capitolul 21

Dacă o femeie devine mai posesivă după ce este sedusă, înăbuşă-i aşteptările din faşă dacă vrei să ai linişte!

Anonim, *Retorica unui crai*

Alec nu se grăbea să se întoarcă în sala de bal. Era plăcut în sera de portocali, unde Katherine stătea goală în braţele lui, iar el era întins pe bancă, cu spatele lipit de peretele rece.

Era singurul lucru rece de acolo. Sera ţinea departe răcoarea primăverii, învăluindu-i într-un aer umed şi cald. Cum noaptea îi ferea de ochii indiscreţi, se simţeau ca şi cum aveau oaza lor privată.

Acolo nu trebuia să-şi facă griji pentru Edenmore, nu trebuia să ascundă nicio minciună, nu exista vinovăţie. Acolo erau doar el şi Katherine.

Iar felul în care ea fusese când făcuseră dragoste… Se încordă doar când se gândi la asta. Ce amantă sălbatică şi dulce, plină de dorinţă şi numai a lui! O strânse în braţe posesiv. Nu avea să lase nimic să intervină între ei.

Katherine se cuibări la pieptul lui, respiraţia ei gâdilându-i pielea.

— Îmi place aici.

El râse şi o sărută pe păr.

— Şi mie, draga mea. Va trebui să construiesc o seră de portocali în Edenmore.

Ea îl muşcă de sfârc, care i se întări imediat.

— Păcat că trebuie să ne întoarcem.

— Chiar trebuie?

Sângele, şi nu numai, i se înfierbântă din nou.

— Ştii bine că da. Mama o să vină să mă caute în curând.

— Atunci o să stăm aici până când ne găseşte. Şi o să fii cu totul compromisă. Îşi lipi faţa de a ei. Acum ştii că trebuie să te căsătoreşti cu mine, draga mea.

Cu plăcere în ochi, Alec îşi dădu seama că o mică parte din ea încă se temea că el voia doar să o seducă. Încercă să nu se lase afectat de asta şi spuse:

— De fapt, o să ne căsătorim cât de curând posibil.

— Da? îl tachină ea.

— Da, răspunse el ferm.

Cu un zâmbet cochet, ea se ridică din poala lui şi se întinse ca o pisică. Când îl văzu uitându-se la sânii ei, se înroşi şi luă cămăşuţa ca să se acopere. Dar nu înainte ca el să îi vadă pântecul alb şi moale şi părul roşu ca focul dintre coapsele care se înfăşurau în jurul lui cu o cunoaştere instinctivă a artei de a face dragoste, ce era la fel de veche ca Eva.

Mădularul lui se întări din nou, mai ales când ea îi privi corpul şi fixă erecţia care se mărea şi pe care el nu putea s-o ascundă.

Încă ţinându-şi cămăşuţa la piept, Katherine se apropie şi atinse vârful inflamat al mădularului. Alec îi aruncă iute cămăşuţa din mâini pentru a-i lua sânul în gură şi a-i atinge cu limba sfârcul ce se întărea.

Tocmai când se întreba dacă putea să o întindă din nou pe bancă şi să facă dragoste cu ea, Katherine făcu un pas înapoi, obligându-l să-i dea drumul la sân. El respiră sacadat şi o privi îmbrăcându-şi cămăşuţa.

Apoi ea îi zâmbi.

— Ştii, în carte sunt şi poze.

El se întări şi mai mult.

— Ce fel de poze?

— Poze indecente. Cu crai şi femei. Arătă spre mădularul lui tare. Câteva poze chiar arătau mădularul bărbatului.

Alec nu putea decât să-şi imagineze ce ar arăta o asemenea carte ca fiind un mădular normal.

— Chiar va trebui să ard chestia aia, mormăi el şi se întinse după ea.

Râzând, ea îi dădu mâinile la o parte.

— Credeam că pozele exagerează, dar se pare ca bărbaţii chiar arată aşa.

— Aşa cum?

— Ca tine, lung, tare şi… Privirea ei deveni arzătoare când îşi puse mâinile pe mădularul lui. Şi ferm.

El începu să respire şi mai greu. Ştia că logodnica lui avea o latură sălbatică, dar cine ar fi crezut că scoaterea ei la suprafaţă ar transforma-o într-o destrăbălată atât de minunată?

O destrăbălată cu care abia aştepta să facă din nou dragoste.

Cu un mormăit, o trase lângă el.

— Gata, acum trebuie să-ţi amintesc pentru ce e mădularul meu.

Se aplecă să o sărute pe gât, iar ea îşi arcui spatele, lipindu-şi sânii fermi şi mătăsoşi de el. Apoi îl împinse şi plecă să-şi caute rochia.

El porni după ea.

— Nu aşa de repede, *señora.*

Încercă să o prindă de mână.

— Acum, că din cauza ta mi s-a întărit mădularul…

— Ca să nu uiţi cu cine te căsătoreşti.

Cu ochi strălucitori, ea se îndepărtă, luându-şi şi rochia cu ea.

La naiba cu femeia asta care îi folosea propriile cuvinte împotriva lui! Nu ştia dacă trebuia să râdă ori să o arunce pe umăr şi să o ducă pe bancă.

— De parcă aş putea uita, când nu mă gândesc decât la tine goală.

Râsul ei melodios nu făcu decât să îl enerveze şi mai tare.

— Foarte bine. Ţine minte asta până când vom fi căsătoriţi.

— La naiba cu aşteptatul până când vom fi căsătoriţi! Vreau să fac dragoste cu tine acum.

Când se îndreptă din nou spre ea, ea îi zâmbi şi îi aruncă pantalonii.

— Nu poţi, iar tu ştii asta, aşa că îmbracă-te înainte să fim descoperiţi.

Asta i-ar opri brusc tortura. Cu un zâmbet viclean, se îndreptă spre ea cu pantalonii în mână.

— Nu vreau decât un sărut care să fie de ajuns până în noaptea nunţii.

Ea îl privi bănuitoare.

— Crezi că ne putem opri la un singur sărut?

Bineînţeles că nu puteau. De fapt, asta era intenţia.

— Hai să aflăm!

— Nu.

Katherine se ascunse după peretele care separa portocalii de zona de relaxare.

— Nu am de gând să fiu găsită goală în braţele tale, indiferent cât de mult te-ar atrage ideea în momentul de faţă.

— La naiba cu decenţa ta, credeam că ai renunţat la ea.

— Încă nu.

Ea se îmbrăcă în rochie şi îl tachină cu un zâmbet.

— Dar eşti bine-venit să încerci în continuare. După ce ne căsătorim.

Alec deschise gura să îi spună că avea de gând să o ţină în pat o săptămână după ce se căsătoreau, dar zgomotele din grădină îl opriră.

— Eşti sigur că ai văzut-o aici? se auzi vocea doamnei Merivale.

Nu auzi răspunsul, dar nici nu trebuia. Deşi părea că intruşii erau încă departe, în scurt timp aveau să ajungă în seră. Judecând după expresia panicată a lui Katherine, nu voia să fie prinsă în acea postură.

Foarte bine, avea să îi apere decenţa. Pentru moment.

Se îmbrăcară repede, mâinile lor mişcându-se cu o frenezie tăcută. Alec îi închise corsetul şi îi fixă rochia. Ea îl ajută cu lavaliera. Slavă Domnului că deja era ciufulit când venise, prin urmare vestimentaţia lui şifonată avea să fie trecută cu vederea.

Mai degrabă ea ar fi atras privirile, însă amândoi se străduiră ca ea să arate prezentabil. Din fericire, când vocile se apropiară, el o ajuta deja să-şi prindă părul.

Tocmai îşi pusese ultima agrafă când uşa serei se deschise, iar un sfeşnic cu lumânări fu băgat înăuntru, urmat de gazda lor şi de doamna Merivale.

În timp ce Lady Purefoy lumina sera, Alec văzu cartea pe podea. Păşi în faţa ei exact înainte ca lumina să cadă pe ea. Câteva secunde mai târziu, Alec şi Katherine erau complet luminaţi.

Doamna Merivale păru dezamăgită să îi găsească complet îmbrăcaţi şi stând la o distanţă respectabilă, dar asta nu îi schimbă intenţia.

— Dumnezeule, cum îndrăzneşti…

— Bună seara, doamnelor, interveni Alec repede. Aţi venit la timp. Domnişoara Merivale, în sfârşit, a acceptat să fie soţia mea.

Cele două femei clipiră uimite, după care totul se schimbă.

Zâmbind, doamna Merivale se grăbi să îşi îmbrăţişeze fata.

— Îngeraşul meu, sunt atât de fericită pentru tine! E absolut minunat că v-aţi hotărât, în sfârşit!

Şocul lui Lady Purefoy se schimbă în mulţumire.

— Totty, nu ţi-am spus? îi zise baroneasa doamnei Merivale. Ştiam că lordul nu ar intra niciodată îmbrăcat atât de oribil fără să aibă un scop nobil. Iar faptul că s-au logodit la petrecerea mea e grozav!

De parcă ar fi avut de-a face cu asta, se gândi Alec.

— Iartă-mă, Lady Purefoy, pentru că am dat buzna, dar nu mai puteam aştepta niciun minut să îi cer domnişoarei Merivale să se căsătorească cu mine.

Alec o luă de mână pe Katherine şi îi privi faţa zâmbitoare.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Lady Purefoy îi făcu cu ochiul doamnei Merivale. Noi, matroanele, nu suntem atât de bătrâne ca să uităm cât de pripiţi pot fi tinerii domni îndrăgostiţi.

Cele două femei râseră, însă lui Katherine îi dispăru zâmbetul de pe buze.

Alec îşi înăbuşi o înjurătură. El îi ceruse, îi comandase să se căsătorească cu el fără să spună cuvintele de dragoste pe care orice tânără voia să le audă de la alesul ei.

Dar nu spusese chiar ea că nu credea în dragoste? Acesta era un mariaj între doi oameni care se doreau, nimic mai mult. Ea nu avea cum să nu realizeze asta, iar dacă nu o făcea, era mai bine să clarifice lucrurile înainte să înceapă să aibă sentimente pentru el.

Înainte ca el să vrea ca ea să aibă sentimente pentru el. Nu, nu avea să-şi petreacă viaţa ca mama lui, dorindu-şi ceea ce nu putea avea. Da, o putea dori pe Katherine. Cu siguranţă, îi plăcea compania ei. Dar să îşi dorească dragostea ei?

Părea un adevărat dezastru.

— Mă tem că trebuie să ne întoarcem în sala de bal, spuse Lady Purefoy, înainte ca oamenii să înceapă să

vorbească despre ce se întâmplă aici.

— Bineînţeles, zise Alec. În plus, vreau să dansez cu logodnica mea.

Cele două femei făcură schimb de priviri, după care se îndreptară spre uşă. Cum se întoarseră cu spatele, Katherine se aplecă să ia cartea. Alec sperase că nu avea să o vadă, dar nu avu norocul acesta.

Când vru să o bage în săculeţ, el i-o luă.

— O s-o ţin eu, spuse în timp ce o băga în buzunarul hainei.

— De ce?

— Ai spus că are poze obraznice în ea, nu-i aşa?

— Alec, începu ea cu un ton ameninţător.

— Relaxează-te, draga mea! O luă de braţ şi o însoţi spre uşă. O să ţi-o dau înapoi când ne căsătorim. Dar până atunci, nu vreau să-ţi aducă aminte de obiecţiile tale referitoare la comportamentul meu.

— Ascultă, arogantul meu Lord Iversley, eu nu…

— Veniţi? întrebă doamna Merivale întorcându-se spre ei. Avem o logodnă de anunţat.

— Da, draga mea, de ce nu mergi? o tachină el şi râse când Katherine se încruntă mai întâi la el, apoi la mama ei.

Iar când doamna Merivale stătu cu ochii pe ei până ce o urmară afară, se gândi că era posibil să-i placă o soacră băgăcioasă, mai ales când era clar de partea lui.

*

Katherine nu fusese niciodată frumoasa balului şi nici nu ştiuse cum se ajungea la acel statut. Acum aflase. O femeie nu trebuia decât să fie cerută în căsătorie de un conte atrăgător şi foarte dorit. Pentru că, odată ce invitaţii lui Lady Purefoy aflară vestea, Katherine deveni cea mai populară persoană de acolo.

Ce ridicol! Se afla în Londra de câteva săptămâni, dar, până să-l întâlnească pe Alec, singurii bărbaţi care o invitaseră la dans fuseseră prietenii poeţi ai lui Sydney şi, ocazional, domnii mai în vârstă. Având în vedere părul ei

ghinionist, comentariile mamei şi reputaţia tatălui, nu avusese nicio şansă.

Ea era aceeaşi persoană, însă acum bărbaţii se înghesuiau în jurul ei. Judecând însă după expresia încruntată cu care Alec îl privea pe actualul ei partener, un viconte chipeş şi plictisitor, el nu era foarte încântat de situaţie.

Schiţă un zâmbet. Logodnicul era prins într-o conversaţie cu mama ei, în timp ce Katherine dansa cu alt domn respectabil. Aşa îi trebuia, pentru că îi furase cartea!

În curând însă, Alec avu parte de propria răzbunare când vicontele o aduse înapoi. Când se apropiau, Alec o învălui cu privirea, care se odihni preţ de câteva clipe pe sânii ei, apoi pe pântec, iar în cele din urmă pe locul dintre coapse pe care îl cucerise mai devreme.

Slavă Domnului că vicontele era prea preocupat să vorbească pentru a mai observa asta. Privirea lui Alec era atât de senzuală, că abia reuşi să-i răspundă vicontelui. Logodnicul ei o dezbrăca din priviri, o seducea cu ochii!

Şi încă foarte eficient. În momentul în care ea şi vicontele ajunseră la Alec şi la mama ei, Katherine îşi dori să se arunce pe viitorul ei soţ şi să îl implore să o facă a lui chiar acolo.

Nici nu observă când vicontele plecă.

Cu un zâmbet, Alec se apropie de ea.

— Să îţi aduc nişte punci, domnişoară Merivale? Pare să-ţi fie puţin cald.

Nu avu timp decât să ridice o sprânceană când mama ei răspunse:

— Da, adu-ne nişte punci, îţi jur că rămân fără glas tot vorbind despre viitoarea voastră mezalianţă.

Alec îşi ascunse râsul cu un strănut, iar Katherine doar oftă. Într-una din aceste zile, mama ei avea s-o bage în mormânt.

— Mamă, te rog spune-mi că nu le-ai zis tuturor că noi nu ne potrivim!

— Poftim? Nu! E o mezalianţă perfectă, tocmai îi spuneam lui Lady Winthrop, deşi trebuie să recunosc că

părea destul de şocată să audă asta.

Lui Katherine îi veni să intre în pământ, însă ochii lui Alec străluceau nebuneşte.

— Nu contează ce crede Lady Winthrop, doamnă. Când mă duc să iau punci, o să-i explic mai bine.

Când plecă, umerii lui tremurau de la râs.

— E un bărbat aşa de drăguţ, nu ţi se pare? întrebă mama.

— Şi tolerant, adăugă Katherine, stăpânindu-şi un zâmbet.

— Draga mea, m-ai făcut atât de fericită! Ştiam când a venit în seara asta că te iertase.

Katherine se încruntă.

— Pentru ce?

— Pentru întârzierea anunţului, ca să vorbeşti mai întâi cu Sydney. Apropo de Sir Sydney, vine încoace.

Acesta fu singurul avertisment pe care Katherine îl primi înainte ca Sydney să ajungă la ele, arătând demn, vulnerabil şi puţin trist.

Făcu o plecăciune.

— Am venit să te felicit. Sper că tu şi Iversley veţi fi foarte fericiţi împreună, Kit.

Katherine simţi tonul împăciuitor.

— Mulţumesc.

— Sunt sigur că şi mama te-ar felicita dacă ar fi aici.

Mama ei se încruntă spre tânăr.

— Ai grijă să-i spui mamei tale exact cu cine se căsătoreşte fata mea. Chiar dacă nu e potrivită pentru un baronet, se pare că e perfectă pentru un conte.

Sydney se înroşi.

— Mamă, te rog! zise Katherine.

— Nu, draga mea, trebuie să spun asta. Lady Lovelace prea este cu nasul pe sus, dacă mă întrebi pe mine, şi e momentul să afle asta. În plus…

— Mamă, scuză-mă, dar trebuie să vorbesc singură cu Sydney.

Ignorând regulile decenţei, Katherine îl luă pe Sydney cu ea. Când se opriră, ea îi şopti: îmi pare rău pentru asta.

O ştii pe mama, spune tot ce-i trece prin minte.

— Şi totuşi, pe Iversley nu pare să-l deranjeze asta.

Era adevărat.

— Cred că lui Lord Iversley i se pare amuzantă.

— Se pare că o mulţime de lucruri i se par amuzante, nu-i aşa?

Ea zâmbi, ignorând subînţelesul.

— Poate că e momentul să am puţină distracţie în viaţa mea.

Sydney o privi cu sinceritate.

— Am vorbit serios când am spus că vreau să fii fericită. Sper că o să continui să mă consideri prietenul tău.

— Bineînţeles.

Însă natura prieteniei lor avea să se schimbe. Chiar dacă ea nu se muta în cealaltă parte a ţării, o femeie respectabilă nu putea petrece ore întregi cu un prieten ca să vorbească despre poezie. Nu făcea asta dacă voia să evite bârfele.

Katherine oftă. Avea să îi fie foarte dor de discuţiile lor, însă urma să aibă alte avantaje: propria casă, un soţ care o făcea să râdă, copii.

Copii! Nici măcar nu se gândise la asta. Nu era minunat să aibă copiii lui Alec?

Sydney o privi încruntat.

— Îl iubeşti, nu-i aşa?

— Poftim? Nu! Adică… Nu ştiu… Eu…

— Kit, te cunosc. Nu te-ai căsători niciodată cu un bărbat pe care nu îl iubeşti.

— Aşa e, mormăi ea.

Dar nu se căsătorea cu Alec pentru că îl iubea. Niciodată nu fusese atât de naivă. Pur şi simplu îi făcea plăcere compania lui şi vedea avantajele unei asemenea uniuni.

Şi nu îi putea rezista.

Katherine se înroşi. Dacă dragostea era un motiv naiv pentru care să te căsătoreşti, dorinţa era unul stupid. Era pur şi simplu un mod plăcut de a rezolva nevoia ei de a-şi găsi un soţ, fiind pură coincidenţă faptul că Alec era cel mai

atrăgător.

— Promite-mi un lucru, îi spuse Sydney în timp ce o privea cu tandreţe. Dacă ai vreodată nevoie de mine, dacă Iversley se poartă urât cu tine înainte sau după căsătorie, promite-mi că o să vii la mine.

După ce se avea să se căsătorească? Îl privi cu atenţie.

— Am de gând să îi fiu fidelă soţului meu.

Privirea lui revoltată o lămuri.

— Asta sper! Nu am vrut să spun că... Nu aş interveni niciodată între un bărbat şi o femeie, chiar dacă bărbatul e un...

— Ticălos?

Katherine râse. De acest Sydney nu avea să îi fie deloc dor, cel care judeca oamenii care nu îi împărtăşeau perspectiva serioasă asupra vieţii sau dragostea pentru poezie.

— O să-mi fie bine cu el, nu ai de ce să-ţi faci griji. În plus, nici măcar nu o să fii în preajmă, pleci în Grecia cu Lord Napier.

— De fapt, nu mai plec. Ne-am certat şi i-am spus că nu o să merg.

— Dar ar trebui să pleci.

Acum, că era fericită, voia ca şi Sydney să fie fericit, iar o excursie într-un loc exotic cu prietenul lui apropiat putea rezolva asta.

— Te-ai distra.

— Tocmai de asta nu trebuie să merg. Înainte să pună întrebări despre enigmatica afirmaţie, tânărul schimbă subiectul. Deci, când este nunta? întrebă el un pic prea vesel, ca şi cum ar fi încercat să se bucure.

— Cât de curând posibil sper, răspunse Alec din spatele lor.

Surprinsă, Katherine se întoarse atât de repede, că aproape îi dărâmă paharul de punci din mână. Mama stătea lângă ea, arătându-şi nemulţumirea, însă expresia lui Alec nu spunea nimic.

Însă ochii lui albaştri sclipeau în lumina lumânărilor,

plini de o emoţie pe care ea nu o putea citi. Furie? Gelozie? Poate puţin. Dar era acolo ceva ce semăna cu teama.

— Bună seara, Iversley, spuse Sydney. O felicitam pe viitoarea ta soţie pentru anunţul logodnei.

— Cât de amabil din partea ta. Alec îi dădu paharul lui Katherine. Îmi pare rău că nu te putem invita la nuntă. O să fie ceva restrâns, doar familia lui Katherine. Ne căsătorim cu o licenţă specială într-o săptămână.

Katherine aproape că scăpă paharul.

— Da?

— M-am gândit că vrei să ne căsătorim repede. Până la urmă, trebuie să ne gândim la domnul Byrne.

— Cine este domnul Byrne? întrebă Sydney.

— Nimeni important.

Katherine nu voia ca Sydney să afle cu ce datorii îi lăsase tatăl ei şi îi aruncă o privire rece lui Alec.

— Deci ne căsătorim cu o licenţă specială? Presupun că ai ales şi o rochie pentru mine.

Tonul ei dur îl uimi pe Alec.

— Iartă-mă, draga mea, credeam că o să fii fericită. Dar, dacă preferi să amânăm evenimentul şi să ne căsătorim la tine acasă, în Heath’s End, trebuie doar să-mi spui.

— Nu vorbi prostii! protestă mama. Ce ar zice oamenii dacă te-ai căsători ca muncitorii de rând? Apoi îşi duse mâinile la piept şi oftă. Cât de romantic o să fie să te căsătoreşti cu licenţă specială! Toate domnişoarele te vor invidia, îngeraş!

Sydney o privi pe Katherine şi o întrebă:

— Care-i graba?

— Nu văd niciun motiv să aşteptăm. Alec îi zâmbi cald lui Katherine. Am venit în Londra ca să-mi găsesc o soţie şi acum, că am găsit-o, vreau să merg cu ea acasă la Suffolk şi să ne începem viaţa împreună.

Katherine se topi. Aşadar, mama ei se înşelase şi în privinţa asta. Alec nu voia o căsătorie la modă, o voia doar pe ea.

Acest lucru nu-i pică bine mamei.

— Poftim? Să mergeţi acasă? Dar e mijlocul sezonului! Va trebui să organizăm cel puţin un bal la casa ta din oraş.

— Nu e nevoie, interveni Katherine ca să ascundă grimasa lui Alec.

— Bineînţeles că e. Ar trebui să fie petreceri ca să sărbătorim mariajul – mic dejun şi o serată... De ce să te retragi la ţară acum, milord? Oamenii vor crede că ceva e în neregulă.

— Nu ne pasă ce cred oamenii.

Katherine se duse lângă Alec şi îşi puse mâna liberă pe braţul lui. El o acoperi cu a lui şi o strânse.

Toate obiecţiile legate de o nuntă în grabă zburară pe fereastră. Până la urmă, ea asta îşi dorea de la un mariaj: doi oameni uniţi împotriva lumii, gata să înfrunte mamele superficiale şi restul cârcotaşilor. Doi oameni care se înţelegeau.

Sydney se uită la mâinile lor unite, iar buzele i se încordară.

— Ei bine, nu o să mai deranjez această scenă de familie. Îi aruncă o privire plină de dispreţ lui Alec. Presupun că o să le duci tu pe doamne acasă în seara asta.

Alec încuviinţă din cap.

Sydney se întoarse către Katherine.

— Ţine minte, dacă o să ai vreodată nevoie de ceva...

— Da, mulţumesc, interveni ea, simţind mâna lui Alec, care devenea din ce în ce mai grea.

În timp ce baronetul pleca, Alec îi aruncă priviri tăioase. Din fericire, nu avu timp s-o întrebe ce însemnaseră ultimele lui cuvinte, deoarece mama ei îi atrase din nou atenţia.

— Milord, nu poţi să o duci pur şi simplu pe fata mea la ţară fără nicio înştiinţare.

„Adică nu poţi să pleci cu singura mea scuză de a fi în Londra”.

Katherine dădu dovadă de o obrăznicie perversă.

— Mamă, cred că poate să facă ce vrea odată ce se căsătoreşte cu mine.

Alec o privi mirat şi adăugă:

— Îmi pare rău, dar nu pot sta în Londra acum. Tatăl meu a ignorat Edenmore ani întregi şi trebuie să fiu acolo ca să schimb situaţia. Dar, dacă ea preferă să rămână aici…

— Nu vreau, interveni Katherine. Abia aştept să văd moşia ta de la ţară.

Alec îi zâmbi ei, apoi mamei.

— Sunteţi bine-venită să staţi cu noi dacă vreţi, doamna Merivale, dacă nu vă deranjează muncitorii şi întreruperile pricinuite de arendaşi.

— Nu, o să stau aici, în Londra, zise mama repede.

Katherine continuă pe acelaşi ton jucăuş:

— Cineva trebuie să se ocupe de conacul Merivale acum, că eu nu voi mai fi acolo. Ai de gând să preiei tu datoriile mele privind scrisul scrisorilor?

Expresia îndurerată de pe chipul mamei ei aproape că o făcu să râdă tare. Mama nu suporta să scrie scrisori, la fel cum nu suporta să îşi facă bagajele ca să meargă la ţară.

Lui Katherine aproape că îi păru rău pentru ea. Aproape.

Dar aşa îi trebuia mamei, pentru că îşi dorise ca fiica ei să se mărite cât mai repede cu contele, dar nu îşi dăduse seama că astfel avea să piardă abilitatea lui Katherine de a administra conacul. Dacă s-ar fi căsătorit cu Sydney, Katherine ar fi putut să îşi continue activităţile de pe moşia Lovelace, aflată aproape.

Slavă Domnului că se căsătorea cu Alec!

Capitolul 22

Nici măcar cel mai deştept crai nu poate fi sigur că planurile îi vor merge ca unse. Învaţă să fii flexibil!

Anonim, *Retorica unui crai*

„Aproape ai reuşit”, îşi spuse Alec în acea seară, când el şi doamna Merivale aşteptau trăsura. „Încă o săptămână maxim, şi vei fi în siguranţă”.

Asta, dacă nu aflau între timp de finanţele lui, însă era puţin probabil.

Bineînţeles că, după ce avea să o ducă pe Katherine la Edenmore, urma să fie iadul pe pământ. Însă atunci ar fi fost deja prea târziu pentru ea să iasă din mariaj, iar el chiar spera că, în cele din urmă, putea să o convingă să nu o facă.

Servitorul lui Lady Purefoy se apropie de ei încruntat.

— Milord, nu îţi pot trezi birjarul. Dacă poţi sugera…

— E în regulă, mă ocup eu de asta. Alec îi dădu câteva monede, sperând că persoanele din jur nu aveau să observe cât de puţine erau.

Doamna Merivale îl privi îngrozită.

— Milord, nu ţi-ai adus propriul servitor? Nu poate el să-l trezească pe birjar?

— Mi-am lăsat servitorul acasă la dumneavoastră, explică Alec, în caz că vă întorceaţi înainte să vă găsesc. Dar nu trebuie să vă îngrijoraţi, îl trezesc eu.

— Îl trezim noi, interveni Katherine.

Doamna Merivale bombăni, deoarece trebuia să îşi pună saboţii ca să nu îşi murdărească pantofii de dans, dar îi însoţi în zona unde era oprită trăsura, aproape de casa Purefoy.

— John, trezeşte-te, spuse Alec când se apropiară.

Sforăitul zgomotos al birjarului fu singurul răspuns.

— John! repetă Alec mai tare, mişcând piciorul birjarului.

John îşi schimbă poziţia şi sforăi în continuare. Nu îl condamna, la ce zi avuseseră.

— La naiba, John! spuse Alec în timp ce-l împinse tare pe birjar.

Prea tare, se pare, deoarece John căzu pe partea cealaltă, lovindu-se de pământ ca un sac cu orz. Cel puţin asta îl trezi.

— Hoţii! strigă John când se ridică în picioare.

Apoi îl văzu pe stăpânul lui. Se albi la faţă şi se grăbi să ajungă în faţa trăsurii.

— Milord, îmi cer scuze, nu am vrut să aţipesc. Nu o

să se mai întâmple, vă jur.

— E în regulă, John, spuse Alec.

John le văzu apoi pe Katherine şi pe doamna Merivale.

— Dumnezeule, sunt şi doamnele cu dumneavoastră. Vă rog să mă iertaţi, domnişoară. Suntem pe drumuri de câteva zile, iar ultima călătorie de la casa lui Lord Draker din Hertfordshire a fost o nebunie.

— Lordul Draker? Katherine îl privi pe Alec. Nu i se spune…

— Vicontele Dragon, da, răspunse Alec iritat. Chiar nu foloseşte nimeni numele bărbatului?

Ea clipi.

— Îmi pare rău, nu ştiam că e prietenul tău.

— Ei bine, este. Haideţi să urcăm.

Alec se uită la John.

— Poţi să ne duci fără să adormi din nou?

— Da, milord.

John încuviinţă din cap şi mai puternic, deoarece doamnele îl priveau.

Când pomi trăsura, Katherine îi aruncă o privire întrebătoare lui Alec.

— Cum de îl cunoşti pe Lord Draker? Am înţeles că nu îi place să iasă în societate.

— E un vechi prieten de familie, bombăni Alec. „Ce ar spune dacă ar afla adevărul? Ar deranjat-o?” Dacă vrei, pot să vă prezint.

— Nu! răspunse doamna Merivale. Nu e genul de om pe care vrem să-l cunoaştem.

— Un bărbat cu o moşie organizată, arendaşi fericiţi şi servitori mulţumiţi? Acesta e genul de om pe care îl evitaţi?

Doamna Merivale se uită la el, iar Katherine spuse pe o voce blândă:

— Mamă, vorbeşti despre prietenul lordului. Nu ştim nimic despre el decât bârfe, aşa că poate nu ar trebui să-l judecăm prea repede.

Îi zâmbi dulce, amintindu-i de ce o prefera în favoarea oricărei alte femei pe care o întâlnise în Londra.

— Mulţumesc, răspunse el.

Cel puţin Katherine putea aprecia calităţile admirabile ale lui Draker, oricât de ascunse ar fi fost. Doamna Merivale şi oamenii ca ea nu le-ar fi apreciat niciodată, deoarece lor nu le pasă decât de aparenţe. Un vânător de averi care pretindea că era bogat era acceptat imediat, dar Doamne fereşte dacă un gentleman respectabil şi responsabil ca Draker, care făcuse câteva greşeli în urmă cu câţiva ani, ar fi intrat în societate!

Alec abia aştepta să fie departe de toată ipocrizia, la el la ţară, cu frumoasa lui soţie, care îi împărtăşea părerea despre înalta societate.

— Ştii, milord, e prima oară când am auzit de alt prieten de-al tău, în afară de domnul Franţa. Nu ai spus prea multe nici despre familia ta. Nici măcar nu ştiu cum arătau părinţii tăi. Mama ta avea părul închis la culoare? Sau ai moştenit culoarea de la tatăl tău?

— Semăn cu tata până la un anumit punct, spuse el, încercând să-şi ascundă ironia din voce. Slavă Domnului că nu putea să vadă portretul bătrânului conte decât după ce se căsătoreau. Cu excepţia părului, pe care l-am moştenit de la mama.

Katherine păru melancolică.

— Aş fi vrut să-i fi cunoscut.

— Mama te-ar fi plăcut. Fiind o femeie timidă, invidia femeile care îşi exprimau părerea.

Poate că, dacă şi-ar fi exprimat părerea în faţa lui Prinny, nu s-ar fi lăsat sedusă de el şi nu i-ar fi purtat copilul bastard. Dar atunci Alec nu s-ar fi născut.

Un sforăit zgomotos se auzi în trăsură. Katherine se uită la mama ei, care adormise, şi îi zâmbi lui Alec.

— Mi-ar fi plăcut mult mama ta tocmai pentru că era timidă. Dumnezeu mi-e martor că am suportat extrema cealaltă prea mult.

— Asta îmi aminteşte de un lucru. Mai devreme, ai menţionat de datoria ta de a scrie scrisorile. Ce ai vrut să spui cu asta?

Ea ridică din umeri.

— Eu sunt cea care corespondează cu menajera de la

conacul Merivale despre copii. Eu aleg unde vor fi alocate fondurile, autorizez cheltuielile şi aprob cererile servitorilor pentru zile libere sau învoiri ca să-şi viziteze familia sau pentru alte lucruri de genul ăsta.

— Cu alte cuvinte, tu conduci casa.

— Da.

— Când mama ta a spus că mereu îţi fad griji pentru lucruri de genul ăsta, nu mi-am dat seama că eşti singura care o face.

— Credeai că mama ar face aşa ceva? Puţin probabil.

— În copilărie, sigur a fost cineva care s-a ocupat de lucrurile acestea.

Katherine încuviinţă în cap.

— Bunicul meu. Până când a murit, în urmă cu şase ani.

— Probabil aţi fost foarte apropiaţi.

Tânăra se uită pe geam, la strada udă din pricina ploilor de vară.

— A fost singurul din familia mea care m-a înţeles.

Asta explica faptul că bărbatul îi lăsase o avere. Însă Edenmore avea să beneficieze de rezultatele muncii ei, Edenmore avea să profite de averea destinată familiei ei.

— Sigur îţi place să te ocupi de administrarea gospodăriei, altfel nu ai continua să o faci.

— Ca să fiu sinceră, abia aştept să las totul în urmă. Când îl văzu încruntat, adăugă: Asta nu înseamnă că nu am de gând să-mi îndeplinesc datoriile de soţie la moşia ta…

— A noastră, o corectă el.

Ea zâmbi.

— Bineînţeles. Dar supravegherea unor angajaţi va fi departe de situaţia de acum, când trebuie să mă ocup de jumătate din sarcinile servitorilor, pentru că e prea mult de muncă. Apoi, mai sunt grijile legate de datoriile noastre. O să fiu foarte fericită să nu-mi mai fac griji în legătură cu asta.

— Da? spuse el tulburat.

Doar că la Edenmore nu avea să lase în urmă grijile şi munca grea. Ba chiar avea mai multe de făcut. Chiar şi cu

averea ei, era nevoie de o administrare atentă a banilor ca să poată face tot ce era necesar.

— De ce crezi că citesc atât de multe poezii? Ca să îmi distrag atenţia de la realităţile vieţii. Îl tachină cu un zâmbet. Dar o să fii fericit să afli că, din moment ce nu va mai trebui să-mi fac griji pentru astfel de treburi, nu va mai fi nevoie să citesc lucruri pe care le deteşti.

Ar face bine să îi cumpere multe cărţi cu versuri, deoarece trebuia să o calmeze cumva după ce avea să afle cum fusese păcălită.

La naiba! Crezuse că avea să fie recunoscătoare să scape de mama ei sufocantă şi de idiotul de Sydney. Dar, când avea să afle că prin căsătoria cu el schimba o închisoare cu alta, era posibil să nu fie la fel de recunoscătoare. Era posibil chiar să fie supărată pentru că pierduse averea lui Sydney, servitorii şi o viaţă uşoară.

Alec alungă o senzaţie stânjenitoare de vină. Poate zilele nu urmau să fie atât de uşoare cum sperase, dar cel puţin nopţile aveau să fie mai bune decât orice i-ar fi putut oferi Sydney. De asta era sigur.

Trăsura se opri brusc în faţa casei Merivale, iar mama se trezi. Femeia se uită în jur.

— Katherine… unde… iartă-mă, probabil am aţipit. Îi zâmbi lui Alec. Intri să luăm cina, nu-i aşa? Petrecerea dată de Lady Purefoy abia a reuşit să ţină laolaltă corpul şi sufletul unui bărbat, mai ales după ce şi-a petrecut o zi întreagă pe drumuri.

— Oricât de tentant ar suna, nu pot să intru decât pentru câteva minute, spuse el, în timp ce servitorul cobora scările ca să deschidă uşa trăsurii.

— Prostii, nici nu discut! Katherine i-a spus bucătarului să pregătească nişte delicatese reci pentru întoarcerea noastră, iar lui Thomas o să-i ia numai o clipă ca să aranjeze totul şi să desfacă vinul.

Alec coborî din trăsură, apoi le ajută pe cele două doamne să se dea jos. Nu avea rost să amâne vestea proastă.

— Trebuie să mă trezesc înainte de răsărit, deoarece

mă întorc în Suffolk până mâine-seară.

— Mâine! exclamă Katherine. Încruntată, îl prinse de braţul pe care i-l întinse. Dar abia te-ai întors!

După ce mama ei îl prinse de celălalt braţ, le conduse pe amândouă pe scări.

— Uiţi că încă am problema cu lăstarii şi trebuie s-o rezolv. Şi să nu mai spun că trebuie să-mi pregătesc angajaţii şi să mă asigur că Edenmore o să fie aranjată pentru sosirea ta.

— Nu trebuie să te deranjezi pentru mine, protestă Katherine.

— Nu e niciun deranj, crede-mă! După ce ne căsătorim, vreau să te pot aduce acasă şi să te simţi confortabil.

— Nu o să mergeţi mai întâi în luna de miere? întrebă doamna Merivale când intrară în casă.

— Poate după ce terminăm plantarea de primăvară, nu chiar acum. La cum stau lucrurile, abia am timp să mă întorc în Londra pentru nuntă la sfârşitul săptămânii viitoare.

— O săptămână nu e suficientă pentru planificarea unei nunţi, milord, replică doamna Merivale în timp ce Alec îi dădu pălăria şi haina lui Thomas. Când ai spus că veţi avea o ceremonie restrânsă, nu am crezut că vorbeşti serios. Doar eşti un conte. Ar trebui cel puţin să…

— Prefer să fim doar noi. Din fericire, am obţinut deja licenţa specială, deci, imediat ce mă întorc din Suffolk, putem să ne căsătorim.

Slavă Domnului că arhiepiscopul avusese un băiat în cavalerie care îl lăudase! Alec se uită la Katherine.

— Totul e în regulă?

— Nu mă interesează dacă avem o nuntă mare.

Katherine îşi ridică privirea îngrijorată către el în timp ce Thomas îi luă haina.

— Dar o săptămână e prea puţin, mai ales dacă o să stai o mare parte din timp la ţară. Tu şi mama trebuie să vorbiţi cu avocatul tatii, să stabiliţi acordul de căsătorie…

— E doar o formalitate, milord, adăugă mama ei

rapid. Dar trebuie făcută. Şi vei fi încântat să afli că fiica mea…

— …are o mică zestre, adăugă Katherine, aruncându-i o privire mamei sale.

Alec se încordă. Deci nu avea destulă încredere în el cât să-i spună de averea ei. Între timp, el trebuia să evite întrebările despre propriile finanţe.

Doamnei Merivale şi avocatului nu aveau să le pese prea mult de situaţia lui atât timp cât el promitea să-i dea o anumită sumă de bani fetei şi o moştenire suficient de mare în caz că murea înaintea ei şi o lăsa văduvă. Ultima promisiune şi-o putea îndeplini cu uşurinţă. Până la moarte, avea de gând să strângă o avere substanţială.

În privinţa banilor de cheltuială, avea de gând să-i dea lui Katherine o sumă frumuşică din averea pe care urma să o moştenească. Era chiar dispus să-i ofere şi mamei ei o parte în schimbul cooperării. Aşadar, probabil se putea întâlni cu avocatul fără să dezvăluie prea multe despre actuala lui situaţie financiară.

— Bineînţeles că o să mă întâlnesc cu avocatul tatălui tău, putem face asta când mă întorc. Nu ar trebui să dureze mai mult de câteva ore. Apoi putem avea o mică ceremonie aici şi apoi…

— Nu milord, cum poţi să te gândeşti la aşa ceva? Doamna Merivale oftă exasperată. Dar nu are rost să vorbim cu un bărbat despre astfel de treburi când e înfometat. Se întoarse către Thomas. A fost pusă masa în salon?

— Da, doamnă. Am pus-o imediat ce am auzit că veniţi.

— Katherine, ia-l pe lord şi serveşte-l! Eu o să aduc sticla de vin. Şi spune-i alesului tău că planul lui e imposibil. Dacă facem nunta aşa, nici măcar nu o să apară în ziare.

Doamna Merivale plecă. Astfel, nu avură de ales şi îl urmară pe Thomas în salon. Dar, cum intrară, Katherine se întoarse către servitor.

— Asta e tot pentru moment, Thomas. O să sun dacă am nevoie de ceva.

— Foarte bine, domnişoară, spuse el.

După ce plecă, ea se întoarse către Alec.

— Chiar trebuie să te întorci în Suffolk aşa de repede?

Întrebarea îl luă pe nepregătite. Se aşteptase să aibă plângeri legate de nunta restrânsă.

— Crede-mă, şi eu aş prefera să stau cu tine până ne căsătorim, dar mă cheamă datoria. Nedorind să mai vorbească despre asta, studie camera. Poate că ar trebui să mănânc ceva înainte să plec. Dintr-odată, am un apetit enorm ca urmare a activităţii intense de mai devreme.

Deşi Katherine roşi, îi ignoră insinuarea când se apropie de el.

— Dacă eu şi mama te-am însoţi în Suffolk?

Contele îngheţă cu farfuria în mână. La naiba!

— Nu ar fi înţelept.

— De ce? Am putea să ne căsătorim pe moşia ta. Tu vrei o nuntă restrânsă, iar eu şi mama avem nevoie de o ceremonie rapidă, indiferent ce crede ea. Trebuie să ne gândim la domnul Byrne. Dacă ne căsătorim la Edenmore, toate problemele vor fi rezolvate şi nu ar trebui să stăm despărţiţi.

Nu, despărţirea ar veni după ce ea avea să vadă starea moşiei lui, iar atunci nu urma să mai fie nicio nuntă.

Nu era deloc bine. Îşi puse nişte vită rece, deşi, dintr-odată, îi pierise pofta de mâncare.

— Nu e practic să ne căsătorim în Suffolk. Oricum, va trebui să ne întoarcem în Londra ca să plătim datoria către domnul Byrne, trebuie să vorbesc cu avocatul…

— Sunt sigură că poţi face asta mâine-dimineaţă, înainte să pleci, în plus, ai spus că ai obţinut deja licenţa specială, de ce să nu ne căsătorim acasă la tine?

— Îmi pare rău, draga mea, dar Edenmore nu e în starea potrivită pentru o nuntă şi nu am timp să mă întâlnesc cu avocatul înainte să plec.

— Foarte bine, atunci lasă-ne să te vizităm, după care ne vom întoarce în Londra pentru nuntă, când îţi termini treburile. Eu şi mama putem să-ţi vedem moşia şi să facem cunoştinţă cu servitorii…

— Nu, spuse el repede – prea repede, judecând după expresia ei suspicioasă.

Îşi încleştă dinţii. Cererea ei era perfect logică, deci trebuia să-i dea un răspuns plauzibil.

— Nu o să am timp să stau cu voi…

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru noi, o să ne descurcăm singure.

Îşi mută privirea, tulburat de dezamăgirea de pe chipul ei. Se concentră asupra farfuriei, umplând-o cu de toate, fără să fie atent însă la ce pune.

Însă trebuia să o mintă.

— Îmi pare rău, dar vizita voastră mi-ar distrage atenţia prea mult. Ştiu că tu poţi să te descurci, dar mama ta s-ar plictisi. Iar eu trebuie să mă concentrez pe plantarea de primăvară. Acum nu mă pot ocupa de invitaţi.

O tăcere apăsătoare se aşternu între ei. După câteva momente, el nu mai putu suporta. Puse farfuria jos şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Înţelegi, nu-i aşa?

Ochii ei erau nefiresc de luminoşi.

— Alec, ştiu că ai spus că nu ar trebui să existe reguli între noi, dar aş vrea să fii de acord cu cel puţin una.

Schimbarea bruscă a subiectului îl alarmă.

— Care anume?

— Că vom fi mereu sinceri unul cu celălalt.

„La naiba!”

— Dar sunt sincer cu tine.

Katherine îl privi cu atenţie, iar el se forţă să îi susţină privirea cu îndrăzneală. Chiar era sincer, cel puţin în legătură cu asta. Ea şi mama ei i-ar fi distras atenţia şi nu s-ar fi putut ocupa de ele.

În plus, ar afla că nu avea bani.

Poate că trebuia să-i spună adevărul. Se săturase de minciuni, să încerce să fie cu un pas înaintea minţii ei deştepte. Poate că, dacă îi prezenta situaţia, ea avea să accepte că Alec nu avusese de ales şi termina cu înşelătoria.

Sau avea să-i refuze cererea în căsătorie. Nu

îndrăznea să-şi asume un asemenea risc.

— O să vezi Edenmore în curând, nu ai de ce să te grăbeşti.

O expresie încăpăţânată apăru pe chipul ei.

— Alec, am nevoie de promisiunea ta. Poţi să-mi juri că vei fi sincer cu mine şi nu-mi vei ascunde nimic după ce ne căsătorim?

Asta îi putea promite. Pentru că, după ce se căsătoreau, nu mai avea niciun motiv să îi ascundă ceva. Deşi nu aştepta cu nerăbdare furtuna care avea să urmeze după dezvăluirile lui.

— Da, îţi promit, spuse el solemn. Îţi jur pe mormântul mamei mele că, după ce ne căsătorim, o să fiu mereu sincer cu tine şi nu o să-ţi ascund nimic.

Katherine se mai relaxă.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. De ce bănuia că răspunsul lui nu o satisfăcuse în totalitate? Ai şi alte reguli? O înţelegere să nu ne îmbrăcăm pompos la cină, o promisiune să nu fumez în pat, genul acesta de lucruri?

Katherine zâmbi.

— Nu, cred că partea cu sinceritatea e de ajuns. Privi apoi în altă direcţie. Dacă tot suntem sinceri, trebuie să-ţi spun că Sydney m-a cerut în căsătorie în seara aceasta. Mi-a promis că îi va spune mamei lui dacă voi fi de acord să mă căsătoresc cu el.

Alec simţi un nod în stomac.

— Serios?

— Da. Înainte să ajungi la petrecere.

Contele îşi alese cuvintele cu atenţie.

— Şi ce i-ai răspuns?

Katherine îl privi.

— Sunt aici cu tine, nu-i aşa?

De ce îi spunea asta? Ca să îi amintească faptul că avea şi alte opţiuni? Sau ca să-i arate la cât renunţase ca să fie cu el? Se gândi că era vorba de ultima variantă. O trase aproape şi se uită la faţa ei cu pistrui de la soare, gura care tremura şi ochii vulnerabili.

— Ascultă-mă bine, Katherine! O să fac tot ce pot ca să nu regreţi alegerea făcută. Îţi promit că o să fiu un soţ bun. Nu trebuie să îţi faci griji în privinţa asta.

Ea îi cercetă faţa.

— Iar eu îţi promit să fiu o soţie bună. Sper doar că amândoi înţelegem acelaşi lucru prin asta.

— Sunt sigur că aşa e, spuse el în timp ce o luă în braţe.

Deşi îl lăsase să o ia în braţe, nu era sigur că o convinsese. Nu conta. Trebuia doar să fie mulţumită până când o ducea la altar, iar acest lucru avea să se întâmple în mai puţin de o săptămână.

Era în ultima etapă a cursei. Numai un semn de la Dumnezeu îl mai putea opri să ajungă la linia de final.

Capitolul 23

Aminteşte-ţi că femeile sunt imprevizibile! Tocmai când crezi că le ai la degetul mic, apar unde te aştepţi mai puţin şi clevetesc.

Anonim, *Retorica unui crai*

— Ştii că ţi-ai pierdut minţile, nu? îi spuse mama ei peste două zile, când se aflau în trăsura închiriată.

— Da, răspunse Katherine.

Chiar aşa era. Cu cât se apropiau de satul Fenbridge, cu atât acea călătorie părea mai nebunească. Dar trebuia să o facă. Trebuia să afle ce ascundea Alec.

Pentru că ştia că ascundea ceva. Altfel, de ce nu le luase cu el în Suffolk?

Pe măsură ce se apropiau, simţea cum i se strânse stomacul. Ezitarea lui nu avea sens. Dacă era chiar atât de nerăbdător să o aducă acasă ca să-şi înceapă viaţa împreună, de ce nu făcea ceva în privinţa asta?

Poate că acea călătorie la Suffolk nu avusese nicio legătură cu plantarea de primăvară.

Alungă gândul care îi tot dădea târcoale. Făcuse greşeala să tragă concluzii pripite şi nu avea s-o repete. Dar nici nu avea să intre orbeşte într-o căsnicie cu un bărbat în care nu putea avea încredere. Până când nu era sigură că-i ştia toate secretele, nu se putea căsători cu el. Iar singurul mod de a face asta era să meargă la el acasă şi să afle ce era atât de hotărât să ascundă.

— Serios, îngeraş, nu înţeleg de ce faci asta. Mai întâi, ai insistat să vizităm un individ de la hotelul Stephens. Apoi, ai cheltuit puţinii noştri bani pe închirierea unei trăsuri, m-ai trezit înainte de răsărit şi m-ai târât în călătoria asta în care traversăm două districte. Toate astea, ca să ajungi la o moşie unde clar nu eşti aşteptată. S-ar spune că nu vrei să te căsătoreşti cu lordul.

— Bineînţeles că vreau să mă căsătoresc cu el, spuse ea mecanic, dar vreau să ştiu sigur cu cine mă căsătoresc.

— Cu contele de Iversley, evident. Sper că nu eşti confuză în privinţa asta.

— Nu sunt confuză din cauza titlului, mamă.

Katherine se săturase să tot dezbată acelaşi subiect.

— E vorba de caracterul lui.

— Caracter, caracter… Eşti obsedată de caracter. Majoritatea fetelor ar fi fericite să se căsătorească cu un conte care are o moşie de 12.000 de acri. Dar nu tu. Tu trebuie să mergi până la el acasă, indiferent dacă te vrea sau nu acolo. O să pierzi toate şansele de a fi cu el.

— E un risc pe care mi-l asum.

Din noaptea în care plecase de la ea de acasă, lăsând-o cu un sărut şi cu promisiunea că avea să se întoarcă într-o săptămână, îşi făcuse griji din cauza comportamentului lui ciudat. Mai ales după ce în ziua următoare mersese la hotelul Stephens pentru a vorbi cu proprietarul. Îi spusese că voia să ia o carte din camera lui, în timp ce Alec era plecat în Suffolk.

Jack fusese încântat să îl laude pe Alec după ce Katherine îi spusese că aflase faptul că logodnicul ei locuia acolo. Dar, deşi ştia că urma să se căsătorească cu Alec, o refuză politicos când îl rugă să o lase în camera lui. Iar când

îi ceru adresa lui Alec ca să-i trimită un bilet, bărbatul refuză să i-o dea.

Asta nu făcu decât să-i întărească suspiciunile.

Alec nu îi dăduse nici ei adresa. Dacă trebuia să dea de el? Era clar că avea de gând să nu îi spună.

Această întâmplare, reacţia lui Alec când îi sugeră să meargă cu ea şi strania lui insistenţă să se ocupe singur de problemele moşiei fuseseră suficiente ca să pornească în această călătorie.

Îi luase o jumătate de după-amiază ca să convingă pe cineva de la hotel să îi spună unde plecase Alec. Chiar şi aşa, nu reuşise să obţină decât numele unui oraş din apropiere. Dar, dacă era atât de cunoscut precum credea mama ei, atunci cineva avea să le îndrume într-acolo.

Într-un fel sau altul, avea de gând să-l surprindă la moşia lui.

— Mai exact, ce te aştepţi să găseşti? întrebă mama ei.

— Nu ştiu.

Iar ăsta era adevărul.

— Dacă surprinzi un bărbat în propria casă, ai face bine să fii pregătită pentru ce găseşti. Deseori, bărbaţii îşi îndepărtează amantele chiar înainte să se căsătorească.

Ştia asta şi nu ar fi trebuit s-o deranjeze dacă el se despărţea de o amantă. Era mai bine decât să păstreze amanta după ce se căsătoreau. Dar o deranja şi nu era un semn bun pentru viaţa pe care urmau s-o aibă. Refuza să se mărite cu un bărbat care avea aceleaşi principii ca tatăl ei.

Însă era posibil să ascundă altceva. Sau poate că ea era prea precaută. Nu, nu era asta. Se ruga doar să nu afle mai mult decât putea duce prin această surpriză.

Merseră în tăcere o vreme, în timp ce pădurile dese se transformară în dealuri, iar soarele se văzu la orizont. Era aproape în amurg când Katherine văzu un semn pe care scria *Fenbridge – 1,3 km.*

Inima începu să-i bată cu putere.

— Nu mai avem mult, îi spuse mamei ei.

— Nu e prea târziu să ne întoarcem la Londra, răspunse mama. De ce să rişti când ai atâta de pierdut?

— Pentru că asta trebuie să fac.

Văzu un muncitor cu o căruţă în faţa lor. Când ajunseră în dreptul lui, îi ordonă birjarului să oprească.

Muncitorul, un bărbat trecut prin viaţă, cu o frunte neobişnuit de mare şi mâini cu degete lungi, opri şi el, întorcându-se curios către ea.

— V-aţi rătăcit?

Katherine îi zâmbi.

— Da, căutăm Edenmore, moşia lui Lord Iversley.

Bărbatul îşi întoarse privirea către câmpul de lângă drum.

— Mergeţi pe lângă ea de ceva timp. Casa se poate vedea de pe drumul din faţă.

— Mulţumesc, spuse ea, şi îi întinse o monedă.

Pufnind batjocoritor, bărbatul o ignoră şi îşi îndemnă calul să pornească din nou la drum.

Când trecură de el, Katherine se uită la câmpurile pe care i le arătase bărbatul şi fu tulburată. Munceau trei bărbaţi care aveau cai la fel de bătrâni ca acela pe care tocmai îl văzuse: scunzi, îndesaţi şi fără părul des de pe picioarele cailor de tracţiune. Lucrau pământul, făcând rânduri ordonate cu nişte pluguri noi.

Dacă Alec îi spusese adevărul? Oare era posibil să se supere atât de tare din cauza neîncrederii ei, încât să renunţe la ea, aşa cum se temea mama ei?

Atunci ce avea să se întâmple cu ea? Nu se putea întoarce la Sydney, nu acum, când nu mai era virgină. Şi, chiar dacă Sydney ar fi primit-o înapoi, ea îşi dăduse seama că nu el era bărbatul potrivit pentru ea. Se temea că niciun alt bărbat nu o putea face să simtă ceea ce simţea pentru Alec.

Dar ce simţea pentru Alec? Îndrăznea oare să dea un nume plăcerii ameţitoare pe care o simţea când el intra în cameră? Sau felului în care tachinările lui îi făceau ziua mai frumoasă? Îi putea spune orice, iar el o înţelegea. Chiar şi când era cu Sydney trebuia să-şi cenzureze gândurile

necuviincioase.

Atunci de ce nu putea avea încredere în Alec? De ce încă avea reţineri?

Tocmai când se întreba dacă trebuia să se întoarcă în Londra, văzu casa pe care o descrisese muncitorul, iar inima i se opri în gât.

Acela urma să fie căminul ei – o casă imensă din cărămidă roşie, cu o sută de geamuri, cu o alee de ulmi, pe care tocmai intrau, un iaz, grădini cu flori şi pajişti întinse.

Dar grădinile erau pline de buruieni, iar iazul era acoperit cu o pojghiţă verde. Iar dintre numeroasele ferestre, mai bine de o treime erau acoperite, transformând ceea ce fusese o casă frumoasă într-o vechitură dărăpănată.

— Nu a minţit când a spus că locul nu e potrivit pentru o nuntă, observă mama ei.

Katherine se uită la mama ei, care cerceta locul încruntată.

— Îţi aminteşti când a spus că tatăl lui a neglijat locul ani de-a rândul? De asta a preferat să fie mai degrabă aici decât în Londra.

Nu era de mirare că Alec vorbea cu atâta pasiune de săraca lui casă. Ce fel de creatură scandaloasă fusese tatăl lui de lăsase acea casă veche şi minunată să ajungă într-o asemenea stare?

— Aici e mai mult decât neglijenţă, fata mea. Nu îmi sună deloc bine, deloc.

Katherine îşi ignoră mama când ajunseră în faţa intrării principale. Bineînţeles că nu arăta bine. Asta se întâmpla când un bărbat nu-şi făcea datoria. Nu era ca şi cum Alec avusese destul timp să schimbe lucrurile.

Totuşi, era ciudat. Alec pomenise de muncitori, însă nu era niciunul în jur. Nimeni nu repara acoperişul stricat, nimeni nu strângea buruienile, nimeni nu le ieşise în întâmpinare.

Într-adevăr, după ce coborâse, dură puţin până când răspunse cineva la bătaia în uşă. Bătrânul care le întâmpină păru confuz când le văzu.

— Cu ce vă pot ajuta?

Katherine se forţă să zâmbească, deşi neliniştea ei creştea cu fiecare clipă ce trecea.

— Sunt logodnica lui Lord Iversley, domnişoară Katherine Merivale. Eu şi mama am venit să îl vedem.

Omul fu în mod evident alarmat.

— Tocmai din Londra?

— Da. Dacă ai putea să ne anunţi…

— Îmi cer iertare, domnişoară, dar lordul nu este aici în momentul de faţă.

— Unde e?

— E… în oraş. Deci va trebui să reveniţi mai târziu.

Bărbatul chiar vru să închidă uşa, dar Katherine fix prea rapidă pentru el şi făcu un pas ca s-o blocheze cu piciorul.

— Atunci lasă-ne înăuntru şi o să-l aşteptăm să se întoarcă, insistă ea.

— Nu, domnişoară, replică bărbatul atât de violent, încât Katherine se temu că servitorul avea să cadă în genunchi chiar acolo din cauza şocului. Nu trebuie să intraţi. Dar sunteţi amabilă să aşteptaţi afară, lângă trăsură…

— În niciun caz!

Trecu de el şi intră în casă. Avusese dreptate, Alec chiar îi ascundea ceva. Observând covoarele jerpelite şi mobila puţină, se întoarse încruntată către bărbat.

— Unde este?

— Aşteptaţi aici şi o să trimit după el.

Era ultimul lucru pe care îl voia, ca acest individ să-l avertizeze pe Alec.

— Lasă, o să găsesc pe altcineva care să-mi spună.

Auzi voci la etaj şi se îndreptă spre scara principală. Mama o urmă.

Ca şi servitorul enervant.

— Vă implor, domnişoară, spuse bărbatul în timp ce încerca să ţină pasul cu ea, respirând greu, nu mergeţi acolo. Ştiu că lordul ar prefera să aşteptaţi până ce îl chem…

— Sunt sigură de asta, replică ea, în timp ce păşea din ce în ce mai hotărâtă.

Dacă nu ar fi fost atât de tristă, probabil ar fi observat lipsa unui servitor care să sară în ajutorul bărbatului sau stâlpul balustradei, care trebuia reparat. Însă Katherine se concentra pe râsetele care se auzeau de sus. Pentru că le recunoscu. Alec era acolo cu o femeie. Râsul masculin amestecat cu râsete feminine.

Când ajunse la următorul etaj, observă paturile prin uşile deschise. Acolo erau dormitoarele, iar râsetele veneau de la cel din capătul holului, unde era probabil dormitorul principal.

Păşi în direcţia din care veneau râsetele, simţindu-se din ce în ce mai rău pe măsură ce înainta. De câte ori mersese să-şi ia tatăl, doar ca să-l găsească cu câte o prostituată pe care încerca s-o prezinte drept servitoare? De câte ori nu fusese nevoită să se întoarcă cu spatele în timp ce el bâjbâia cu pantalonii în vine, minţind-o?

Acum putea distinge vocile, iar asta nu făcu decât să o enerveze.

— Ce crezi? spuse vocea pe care o recunoscu ca fiind a lui Alec. E prea îndrăzneţ?

Apoi se auzi din nou râsul feminin.

— Nu pentru un dormitor, stăpâne.

Apoi se auziră nişte gemete.

— E bine aşa?

— E bine.

— Nu cred că locul lui e aici.

— O să fie bine dacă îl pui mai în spate.

— O femeie goală nu ar trebui să se ducă niciodată în spate.

Femeia începu să râdă.

— Ar trebui să vă fie ruşine, milord.

Apoi se auziră numai gemete şi mormăieli.

Katherine se grăbi să facă ultimii paşi. Avea să-l facă pe ticălos să îi fie ruşine de el însuşi!

În acea clipă blestema, dar asta nu o opri să dea buzna pe uşă, ţipând:

— Ce se întâmplă aici?

Alec, îmbrăcat din cap până-n picioare, tresări şi scăpă sculptura de aproape doi metri pe care o dădea jos de pe un scrin masiv din mahon. Aceasta îi căzu din mâinile ridicate, ricoşă pe capul lui şi se zdrobi de podea, fiind urmată de Alec.

— Alec! ţipă Katherine, alergând în locul unde căzuse.

I se alătură o femeie corpolentă, care era cel puţin de două ori mai mare decât el.

— Stăpâne, stăpâne, sunteţi bine?

Katherine îngenunche ca să-i ridice capul în mâini, blestemându-se pentru că fusese atât de nechibzuită.

— Dumnezeu să mă ierte, e mort, l-am omorât!

— Nu e mort, zise bătrâna pe o voce liniştitoare. Îi luă mâna şi apăsă un deget pe încheietură. Are pulsul puternic.

— Dar uite, sângerează! Inima lui Katherine se strânse când văzu sângele care îi curgea pe o parte a feţei. E rănit rău!

— Nu cred, domnişoară, spuse femeia. E doar inconştient. Lăsaţi-l un minut. Lordul are capul tare, o să fie bine.

Însă vocea femeii în vârstă avea o urmă de nelinişte, iar Katherine simţi că nu era atât de optimistă precum încerca să pară.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi logodnica lui. Eu sunt doamna Brown, menajera casei.

— Eu sunt Katherine Merivale.

„Toanta care v-a omorât stăpânul!” I se umplură ochii de lacrimi.

— Ăsta da mod să ne întâlnim, nu-i aşa?

Katherine îi dădu la o parte părul de pe frunte şi examină rana, în timp ce menajera îi masa degetele inerte.

Katherine se uită în sus, amintindu-şi dintr-odată de mama ei, care stătea în uşă, privind totul cu suspiciune.

— Ea este mama mea. Îi aruncă doamnei Brown o privire rugătoare. Nu putem să-l aşezăm undeva mai confortabil, să nu rămână pe podea?

— Mai bine să nu-l mişcăm, spuse femeia. Respiră şi a

început să-i revină culoarea în obraji. Cred că o să fie bine.

— E numai vina mea. Nu ar fi trebuit să dau buzna aşa!

Katherine se uită la sculptura care înfăţişa o femeie pe cal, îmbrăcată doar în părul ei. Lady Godiva… femeia goală.

Lacrimile îi ardeau ochii.

— Ce făcea?

Doamna Brown ridică din umeri.

— A vrut să aranjeze camera mai frumos pentru dumneavoastră şi nu mai rămăseseră multe lucruri în pod pe care să le folosească, doar sculptura asta veche a tatălui lui şi câteva tablouri pe care nimeni nu le-a cumpărat. I-am spus că nu ar trebui să ridice aşa ceva singur, dar n-a vrut să ia scara.

— Unul dintre lachei ar fi trebuit să-l ajute sau…

— Nu avem lachei, domnişoară. Femeia se opri, apoi spuse: Adică sunt toţi… plecaţi… în oraş.

Doamna Brown nu ştia să mintă, la fel ca majordomul. Dintr-odată, Katherine avu o revelaţie. Lipsa servitorilor, covoarele jerpelite, scările stricate şi grădinile neîngrijite… Aşa cum spusese mama ei, era vorba de mai mult decât de neglijenţă. Katherine recunoştea lipsă banilor când o vedea. Trăise destul de mult în situaţia asta de când îi murise tatăl.

Se uită la doamna Brown.

— Nu are bani, aşa e? Lordul nu are bani.

Femeia se albi, după care clătină din cap.

Din cauza asta stătea Alec la hotel. Pentru că avea nevoie de bani. Iar toate celelalte secrete ale lui aveau legătură cu asta.

I se luă o greutate de pe suflet şi se simţi uşurată. Alec era sărac! Niciodată nu se gândise că un asemenea lucru ar face-o atât de fericită. Refuzul lui de a o aduce acolo nu venise din dorinţa lui de a petrece timpul cu o amantă, de a organiza o ultimă orgie ori de a ascunde de ea un copil ilegitim sau din alte cauze nebuneşti care nu-i dăduseră pace în ultimele nopţi nedormite.

Nu, ascunsese acest lucru de ea pentru că îi era

ruşine.

Însă, în ciuda sărăciei lui, alesese să se căsătorească cu ea, deşi îi spusese că nici ea nu avea bani. Şi-ar fi putut găsi o moştenitoare, dar el o curtase pe ea, fără să ştie că urma să primească o avere. De ce alte dovezi avea nevoie ca să-şi dea seama că el chiar ţinea la ea?

Iar acum îl omorâse. Cu un suspin, îi apropie capul de pieptul ei. El se văită.

— Alec, spuse ea! Vorbeşte-mi, dragule. Mă auzi?

Cu ochii încă închişi, el se încruntă când se lipi de sânul ei şi mormăi:

— Katherine, cred că visez…

— Nu visezi, şopti ea.

— Mmm, mormăi el în timp ce îşi întoarse faţa către sânii ei. E bine. Moale.

Katherine îşi opri un râs isteric.

— Trezeşte-te, tontule, altfel nu o să mă iert. Îi luă faţa în mâini. Te rog, Alec, trezeşte-te!

Contele deschise ochii şi se încruntă când o văzu.

— Katherine? Ce faci aici?

El dădu din cap, ca şi cum ar fi încercat să-şi limpezească mintea, după care se uită în jur.

— Dumnezeule, de ce sunt pe jos?

Cu un mic suspin, ea îi apăsă capul de pieptul ei.

— Eşti bine, şopti ea. Slavă Domnului că eşti bine!

— Mă doare capul, spuse el în sânii ei.

— Ştiu, dragule. Se simţi din nou vinovată. Dar sunt aici, iar acum totul o să fie bine.

— Eşti aici. Se încordă şi încercă să se ridice, alarmat. Eşti aici! Ce naiba faci aici?

— E în regulă, răspunse ea repede, ghicind motivul panicii lui. Ştiu totul. Ştiu că eşti sărac.

El se încruntă.

— Pui sare pe rană, nu crezi?

Ea râse.

— Nu contează, nu pentru mine. Nu acum, că eşti bine.

— Nu mă simt bine, se plânse el în timp ce îşi masă

capul. Am o durere de cap groaznică.

— Cred că o să vă doară ceva timp, interveni doamna Brown.

Încercă să se ridice. Katherine era lângă el.

— Nu, trebuie să te odihneşti!

— Nu o să stau întins pe o afurisită de podea.

Dar se clătină pe picioare.

Katherine îi puse braţul în jurul umerilor ei.

— Hai, să te ducem în pat. I se adresă apoi doamnei Brown: Aduceţi nişte apă caldă, vă rog, şi o cârpă ca să-i curăţ rana.

— Imediat, domnişoară, zise menajera, fericită că putea fi utilă.

— Katherine, trebuie să vorbesc cu tine, interveni mama ei.

— Nu acum, mamă, răspunse ea în timp ce îl ajuta pe Alec să ajungă la pat.

— Dar îngeraşule…

— Doamnă Brown, o strigă Katherine pe femeie tocmai când aceasta ieşea din cameră. Luaţi-o pe mama cu dumneavoastră, se poate? Am avut o călătorie lungă şi i-ar prinde bine nişte ceai şi ceva de mâncare.

— Da, domnişoară. O să aduc şi ceva pentru dumneavoastră şi lord.

— Nimic greu pentru el, spuse Katherine, în timp ce menajera o luă destul de ferm pe mama ei.

Îl surprinse pe Alec privind-o cu o expresie amuzată.

— Preiei conducerea imediat, nu-i aşa?

— Cineva trebuie s-o facă. Îl ajută să se aşeze în pat. Şi cum eu sunt cea responsabilă…

— A fost un accident. O trase în pat alături de el. Deşi încă nu pot să-mi dau seama de ce eşti aici.

În vocea lui se putea simţi tensiunea.

— Nu contează, rosti ea repede. Tot ce contează este că suntem împreună şi ştiu adevărul despre tine.

El înlemni.

— Dar nu eşti… supărată.

— Pentru că eşti sărac? Când buzele lui se încleştară,

ea adăugă rapid: Nu e ceva de care să-ţi fie ruşine, dragul meu. Nu aveai control asupra tatălui tău.

El o privi ca şi cum înnebunise.

— Ai fi putut să te căsătoreşti cu Sydney, iar eu te-am convins să te căsătoreşti cu mine.

— Da, şi mă bucur că am făcut asta. Mă bucur, ai auzit?

Era fericită şi uşurată, copleşită de gândul că el era bine şi că era un bărbat cu caracter, căruia îi păsa de moşia lui şi încerca să schimbe situaţia de acolo.

— Dar ar fi trebuit să-mi spui, Alec. Dacă te-ar fi putut înţelege cineva, ar fi trebuit să ştii că eu aş fi fost aceea, pentru numele lui Dumnezeu!

El părea în continuare confuz.

— Credeam că o să mă refuzi dacă o să afli.

— Nu, cum ai putut crede aşa ceva? Mi-a păsat mie vreodată de asemenea lucruri? Katherine rememoră totul. Din cauza asta m-ai întrebat dacă mă căsătoream cu Sydney pentru bani, deoarece aveai impresia că asta conta pentru mine. Dar nu contează, ci înseamnă că, în sfârşit, pot să îţi ofer ceva. Vezi tu, bunicul mi-a lăsat o avere. Ce părere ai de asta? Acum putem reface Edenmore exact cum ne dorim. Nu e minunat?

Capitolul 24

Un crai e mereu gata pentru o nouă seducţie.
Anonim, *Retorica unui crai*

Alec simţea că îi pulsează tâmplele tot mai tare şi dureros în timp ce se străduia să pună lucrurile cap la cap. Unu şi cu unu îi dădea 100.000. De lire.

O avere. Iar Katherine nici nu bănuia că el ştie ceva despre asta. La naiba cu tot şi cu toate! Nu era de mirare că nu era deloc supărată, căci nu-şi dăduse încă seama că el o curtase tocmai datorită acelei averi. Mai bine îi spunea

adevărul, profitând de faptul că se simţea vinovată fiindcă provocase micul accident. I-ar putea povestit totul, ar implora-o să îl ierte pentru urzelile lui şi să o convingă că trebuia să se căsătorească, deşi comportamentul lui fusese de-a dreptul jalnic. Dacă ar lăsa momentul să treacă, dacă nu ar profita de situaţia actuală şi de starea ei, Katherine şi-ar putea dea seama cum stăteau lucrurile cu adevărat. Iar asta i-ar fi înrăutăţit situaţia. Pe de altă parte, poate că nu avea să-şi dea seama. Cel puţin nu înainte de nuntă.

— Alec? M-ai auzit? întrebă ea. Sunt bogată. Am avere.

— Iartă-mă, scumpa mea, spuse el, încercând să tragă de timp. Încă îmi vâjâie capul şi…

— Vai, desigur!

Katherine sări din pat.

— Doamna Brown nu mai vine odată cu apa?

Se îndreptă grăbită spre uşă. Chiar atunci intră Emson, aducând un lighean şi câteva prosoape. Le puse jos, iar ea înmuie un prosop în apă caldă, reveni la căpătâiul lui Alec şi începu să îi şteargă cu delicateţe sângele uscat.

— Cel puţin nu mai sângerezi.

— Da? întrebă el cu glas răguşit.

Ce Dumnezeu avea să facă? Nu voia să se termine totul, dar ştia cât se poate de bine că, odată ce ea avea să afle adevărul, povestea se putea sfârşi. Îi plăcea să o vadă cum se agita pentru el. Nici nu-şi amintea când primise atâta atenţie din partea unei femei, cu excepţia eforturilor doamnei Brown de a-l convinge să mănânce cât mai mult din mâncarea oribilă pe care o prepara. Katherine atinse rana, în încercarea de a o curăţa cu o cârpă umedă, iar el tresări, ca ars cu flerul roşu.

— Iartă-mă, murmură ea, privindu-l cu o expresie de compasiune. Nu vreau să-ţi fac rău.

El se strădui să nu strige şi să nu blesteme de durere.

— E în regulă, scumpa mea.

Emson îi privea cu un aer precaut.

— O să chemăm un doctor să se uite la rana asta

urâtă, spuse ea. Nu-ţi face griji pentru cât va costa, da? adăugă ea, văzându-l că se pregăteşte să protesteze. Ţi-am spus că îmi permit. Sau, cel puţin, o să-mi permit după ce ne căsătorim.

Momentul adevărului sosise. El ezită. Detesta ideea de a o lăsa să continue să creadă într-o iluzie. Dar nu avea încotro. Avea servitori care depindeau de el, slujbaşi de care trebuia să se îngrijească. Emson îl privea chiar în acele momente, urmărind cu interes ce avea să facă, sperând că nu avea să distrugă şansa unui viitor mai bun la Edenmore. Şansa lor la un viitor mai bun.

— Da, parcă ziceai ceva de o avere… Dar mi-ai spus înainte că nu ai niciun ban.

Cu fiecare vorbă mincinoasă care îi ieşea din gură, se simţea tot mai dezgustat de sine. Chiar dacă evitase şi înainte să îi spună adevărul, de această dată înşelătoria era cu adevărat deliberată. Şi gravă. Cum era oare posibil să o mintă astfel când ea avusese toată încrederea în el şi chiar îi acceptase situaţia? Nu avea să se mărite cu el dacă afla adevărul.

Niciodată. Era convins de asta.

— Iată că nu, spuse ea veselă, punând deoparte cârpa murdară şi luând alta. Se pare că deţin o avere de 100.000 de lire, care îmi va reveni la măritiş. Bunicul mi-a lăsat banii.

— Serios?

Îl privi pe Emson şi citi pe faţa lui uşurarea că stăpânul lui se prefăcuse că nu ştia nimic despre averea ei.

— Poţi pleca, Emson, îi spuse Alec.

Îşi dorea să-l vadă plecat, căci nu mai îndura să mintă de faţă cu el. Emson înclină capul şi ieşi, vizibil mulţumit că totul decurgea conform planului.

Numai că planul nu era bun. Emson nu ştia nimic despre Katherine, aşadar nu îi păsa dacă Alec o minţea. Dar el ştia că fiecare minciună îl îndepărta de ea, fiind conştient că distanţa aceea avea să fie greu de înlăturat odată ce deveneau soţ şi soţie. Fiecare răspuns evaziv, fiecare omisiune aveau să se transforme în pumnale înfipte adânc

în inima ei.

Oare merita? Spera din tot sufletul că merita, pentru că deja pornise pe acel drum şi nu mai era cale de întoarcere.

— E adevărat, continuă ea, ştergând o ultimă dâră de sânge uscat. Nu te bucuri? Nu pari prea mulţumit.

— Sunt mulţumit, cum nu! Doar că… mă doare capul, asta e tot. Încă sunt uşor confuz. Dar deja mă simt mult mai bine de când mă îngrijeşti, continuă el, văzând îngrijorarea cu care îl privea. „Te rog să mă ierţi, scumpa mea. Dacă poţi…”

— Măcar atât pot face, mai ales că suferi din vina mea, spuse ea cu tristeţe.

— A fost un accident, nimic mai mult. Unde mai pui că am ocazia să fiu aici, cu tine alături.

„Să fiu cu tine, să-mi asculţi minciunile diabolice”. Oare cum avea să continue înşelătoria până la nuntă? Deja îi era cumplit de greu să rostească minciună după minciună. Simţea că se sufocă, se îneacă. Dar se forţă să continue.

— N-ai apucat să-mi spui cum te-ai hotărât să vii aici. Credeam că ne-am înţeles să rămâi la Londra.

Ea înclină capul şi îşi făcu de lucru desfăcându-i lavaliera.

— Aşa e mai bine, o să te simţi mai lejer.

— Mi-e bine, obiectă el. Chiar sunt bine.

— Dar ziceai că încă îţi vâjâie capul.

Îngenunche lângă pat şi îi scoase ghetele, una câte una. Pentru Dumnezeu, deja începea să-l prindă cu minciuna! 0 lăsă apoi să îl descalţe şi nu obiectă când îi dădu jos haina. Dar, când începu să îi desfacă nasturii vestei, o opri.

— Este mult mai bine, mulţumesc. Dar tot nu mi-ai spus cum ai venit aici.

Ea roşi uşor. Rozul care îi colora obrajii era absolut adorabil.

— Păi… eu… simţeam că îmi ascunzi ceva. Asta e tot. Nu vedeam ce motiv ai avea să nu ne îngădui să venim în

vizită.

— Aşa că ai venit degrabă din Londra?

Ea ridică din umeri.

— Poate că n-aş fi venit dacă prietenul tău de la hotelul Stephens n-ar fi fost atât de evaziv, aşa cum eşti tu. S-a comportat ciudat.

Normal. Pentru că Jack cunoştea în detaliu situaţia financiară a lui Alec şi ştia că prietenul lui trebuia să ia de nevastă o fată bogată. O moştenitoare.

— Spuneai că nu-ţi pasă că nu am… că nu contează faptul că nu am avere. Dar îmi amintesc că ai apărut ca o furtună, întrebând ce se petrece.

— Da… e posibil să fi spus ceva asemănător. Ea se ridică în picioare. Acum chiar trebuie să te odihneşti.

— Vreau să ştiu ce te-a făcut să dai buza în încăpere, insistă el.

Ea oftă lung.

— Eu… Ei bine, am auzit o femeie chicotind şi vorbind despre un nud şi…

Când se opri, el răbufni iritat:

— Credeai că am o aventură! Încercam să aranjez…

— Da, ştiu, ştiu. Îl opri punându-i degetele pe gură, apoi aruncă o privire spre sculptura lui Lady Godiva. Deşi preferinţele tale în ce priveşte arta sunt mai degrabă…

— Imorale. Ca şi gusturile tale în ce priveşte cărţile. Dar eu nu ard de nerăbdare să te surprind dând buzna în încăpere.

În acele circumstanţe, neîncrederea ei ar fi trebuit să-l nemulţumească.

— Îmi pare rău. Probabil crezi că sunt îngrozitoare. Te-am judecat greşit de nenumărate ori, fără să am motive întemeiate.

Deodată, nemulţumirea lui se transformă în vină.

— Este în regulă. Suspiciunile tale simt de înţeles.

Ea clătină din cap.

— M-am lăsat copleşită de temerile legate de caracterul tău şi nu ar fi trebuit să fac asta. Acum însă ştiu adevărul. Mi-ai demonstrat de multe ori că eşti un om bun.

Şi totuşi…

— E de ajuns, draga mea. Nu e nevoie de scuze, spuse el răguşit. Am şi uitat.

— Dar eu nu am uitat. Însă mă voi revanşa. Cu averea mea, putem transforma Edenmore în cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată.

Alec simţi că îl copleşeşte vinovăţia.

— Spuneai că ai vrea să renunţi la responsabilitatea de a administra proprietatea. Nu aş vrea să te împovărez.

— Când ai bani, nimic nu mai e o povară, replică ea pe un ton lipsit de griji.

Îi întoarse spatele şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Imaginează-ţi cum ar arăta dormitorul după ce l-am transforma. Dacă reparăm stucaturile, înlocuim tapetul şi covorul, poate şi draperiile… O să fie nemaipomenit!

Se întoarse spre el. Ochii îi străluceau de încântare. Făcu un gest larg prin care cuprindea aproape toată încăperea.

— Mobila ar putea fi un pic îmbunătăţită, dar arată suficient de bine pentru moment. Iar şemineul este adorabil, trebuie să-l păstrăm exact cum e.

— Deci îţi place?

— Casa? Da, din ce am văzut până acum. Chiar şi din grabă mi-am putut da seama că are o structură solidă.

— Al cincilea conte, cel care a construit-o, a folosit lemn de stejar de cea mai bună calitate şi cărămidă roşie de primă clasă.

— Şi cum ai permis ca o casă atât de frumoasă să se degradeze aşa de mult?

— E mult de povestit.

Se aşeză lângă el şi îşi puse cu tandreţe mâna pe coapsa lui. Ce putea face? Nu avea încotro. Oftă şi începu să-i povestească despre proasta administrare a tatălui, despre angajaţii corupţi, despre investiţiile proaste.

Tocmai când îi povestea cum arăta proprietatea când era el mic, în dormitor intră doamna Brown, aducând pe un platou cu nişte grămezi maronii ce păreau a fi mâncare.

— Îmi pare foarte rău că a durat aşa de mult, spuse ea voioasă, dar mama dumneavoastră a pus tot felul de întrebări legate de casă, domnişoară.

— Sunt convinsă, spuse Katherine sec.

Alec înlemni.

— Am rugat-o să aştepte în salonaş până când fac ceaiul, dar când m-am dus să o chem, adormise pe fotoliu, draga de ea, continuă doamna Brown, lăsând tava lângă pat.

— A fost o călătorie lungă, spuse Katherine şi îi turnă lui Alec o ceaşcă de ceai. Ne-am trezit devreme ca să pornim la drum.

— Am învelit-o cu un şal ca să nu-i fie frig, zise doamna Brown şi îşi şterse mâinile cu şorţul. Văd că vă simţiţi mai bine, milord, adăugă ea, privindu-i pe amândoi. N-aţi vrea să vă prepar ceva pentru rana de la cap?

— Nu-i nevoie. Domnişoară Merivale se îngrijeşte admirabil de mine.

— Să mâncaţi ceva pentru a prinde puteri.

Din contră, dacă voia să-şi păstreze puterile, trebuia să evite cu orice preţ să guste din ce îi preparase buna doamnă.

— Asta-i tot, doamnă Brown.

— Prea bine, răspunse ea, strângând uşor din buze. Mă duc să prepar cina.

— Ştiu că nu te simţi bine, dar nu-i nevoie să fii nepoliticos, îl mustră Katherine după ce plecă femeia.

— Ori eram nepoliticos, ori mâneam ce vezi în farfuria de colo, protestă el, făcând un gest dispreţuitor spre gustarea adusă de doamna Brown. Mai bine mor decât să gust aşa ceva.

— Ei, hai! Cât de rea poate fi la gust?

— Doamna Brown lucrează la noi de ani buni, dar nu a gătit niciodată. A început s-o facă abia după ce bucătăreasa a plecat de la noi, exact înainte să mă întorc eu acasă. Nu face deloc o treabă bună.

— Nu poate fi aşa de jalnică precum spui, zise ea şi gustă dintr-unul dintre cocoloaşe.

Mai bine zis, încercă să guste. Se văzu nevoită să tragă de el cum trag câinii de carne ca să o desprindă de pe oase. Mestecă, apoi puse cocoloşul la loc în farfurie.

— Da… acum înţeleg. Ai dreptate. Ce Dumnezeu e asta?

— Are gust de noroi condimentat? Şi e tare ca o talpă?

Ea încuviinţă, privindu-l cu ochi mari.

— Înseamnă că e turtă dulce. Şi, crede-mă, e comestibilă în comparaţie cu tarta cu mere pe care doamna Brown o face. Zici că e de mere pădureţe, aşa-i de acră.

— Dumnezeule, va trebui să angajăm de îndată o bucătăreasă!

— Da, dacă ai de gând să trăim amândoi aici.

Ea râse.

— Doamna Brown şi domnul Emson sunt singurii tăi servitori?

— Aproape singurii. Mai e John, vizitiul. L-ai cunoscut deja. Şi mai sunt cele două fiice ale doamnei Brown. Sunt cameriste. Iar soţul ei e vânătorul proprietăţii. El se asigură că există un stoc de carne de vânat suficient, din care soţia lui să gătească cele mai proaste şi necomestibile feluri de mâncare. Am nevoie de mai mulţi oameni.

În ochi îi apăru o strălucire de încântare.

— Aşa cred şi eu. La Merivale avem cam tot atâţia servitori, iar proprietatea de aici e de patru ori mai mare. Oh, Doamne, continuă ea, privind în jur, oare nu va fi prea mare deranjul dacă eu şi mama rămânem peste noapte?

— Fir-ar să fie! exclamă el brusc şi se ridică brusc în capul oaselor, strâmbându-se de durere. Am uitat să-i spun doamnei Brown să vă pregătească două camere…

— Îi spun eu. Tu odihneşte-te, îl linişti ea, învelindu-l la loc.

— Dar nu vreau să mă odihnesc, protestă el şi se întinse după ghetele pe care ea i le scosese mai devreme.

Ea le trase deoparte, cu tot cu haină.

— Lasă asta acum. Întinde-te la loc. Mă întorc într-o clipită.

O privi cum iese din cameră cu hainele şi ghetele lui, neştiind dacă trebuia să se simtă nemulţumit sau înduioşat de atitudinea ei excesiv de protectoare.

Dacă nu cumva era cazul să se simtă vinovat până în măduva oaselor. Însă adevărul ar fi distrus-o. Părea aşa de fericită, bucuroasă că îi putea fi de folos şi încântată de perspectiva de a-şi investi averea în renovarea proprietăţii! Cum să-i răpească o astfel de plăcere? îşi găsea singur scuze. Adevărul era că nu voia în ruptul capului să o piardă. Dacă ar putea să o facă fericită în continuare, până la nuntă... La naiba, oare adusese certificatul din Londra? În lipsa actului, totul ar dura şi mai mult. Se ridică din pat, iar după ce se clătină de câteva ori, se asigură că putea sta drept. Oare unde pusese Emson actele? Ah, da, în biroul de la parter. Îşi căută ghetele, amintindu-şi apoi că i le luase Katherine. Aşa că se duse la dulap şi începu să scotocească după altă pereche. Aşa îl găsi Katherine când reveni în dormitor.

— Ce tot faci, căposule? Treci imediat înapoi în pat!

— Ţi-am zis că mă simt bine, răspunse el, întorcându-se spre ea cu o pereche de ghete în mână.

— Ba nu te simţi bine deloc. Acum, hai înapoi în pat, îi ceru ea, apucându-l de braţ.

— Nu!

Se eliberă din strânsoarea ei şi începu să se încalţe.

— Vreau să caut ceva în birou. Nu durează mult.

Trebuia să găsească documentul, ca să se asigure că aveau să devină soţ şi soţie înainte ca ea să afle adevărul. Se grăbi către uşă, cu Katherine după el, ieşi, apoi se îndreptă către scări.

— Stai! strigă ea.

Se opri în capul scărilor, cu mâna pe balustradă.

— Ce e, Katherine?

— Am o metodă care te poate ţine în pat, murmură ea.

Alec îşi simţea pulsul bubuindu-i în tâmple. Se întoarse şi o văzu stând în cadrul uşii, cu un zâmbet seducător pe buze. Era cu neputinţă să insinueze ce credea

el. Sau nu era? Ştiindu-se privită, Katherine îşi scoase acele de păr, apoi îşi scuturǎ pletele cu aerul provocator al femeii care ştia foarte bine cǎ fǎcea un lucru interzis.

— Hai înapoi în pat, Alec. Îţi promit cǎ n-o sǎ-ţi parǎ rǎu.

La naiba! Simţea cǎ i se usucǎ gura. Cǎ nu mai avea aer. De douǎ zile nu o mai atinsese. De douǎ zile nu-i mai simţise pielea moale şi finǎ sub el.

— Ba nu. Vino tu aici, îi ceru el, înainte sǎ se poatǎ controla.

Ea clǎtinǎ din cap şi intrǎ în cameră, fǎrǎ un cuvânt.

— La naiba!

Nu putea face ce-şi dorea ea, dar nu din pricina capului care îi pulsa dureros. Dacǎ ar fi fǎcut dragoste cu ea ştiind cǎ între ei era ţesutǎ o pânzǎ de minciuni, ar fi otrǎvit totul. Îi putea spune adevǎrul dupǎ ce se cǎsǎtorea. Dar nu putea face dragoste cu ea acum. Ar fi fost mai bine sǎ coboare şi sǎ rǎmânǎ în birou pânǎ la cinǎ. Numai cǎ ea lǎsase uşa dormitorului deschisǎ. Nu putea risca sǎ aparǎ Emson sau una dintre cameriste şi sǎ o gǎseascǎ rǎvǎşitǎ şi despletitǎ toatǎ. Imaginea aceea îi dǎdea fiori prin tot corpul, iar mǎdularul începu sǎ-i zvâcneascǎ, cerând atenţie. Îşi pierdu orice urmǎ de autocontrol şi porni hipnotizat spre dormitor. Chiar dacǎ mintea încerca sǎ se împotrivească, trupul lui ştia exact ce voia. Chiar dacǎ acel ceva nu-i era îngǎduit.

Se apropie de uşa deschisǎ, pregǎtindu-se pentru orice, însǎ nu fu pregǎtit pentru ce vǎzu din uşǎ – Katherine purta doar cǎmǎşuţa şi pantalonaşii. Iar pǎrul îi cǎdea liber pe umerii abia acoperiţi. Se sprijini de unul din stâlpii patului, iar în ochi îi mocnea o vǎpaie în timp ce îşi dǎdea jos pantofii.

— Intrǎ şi închide uşa, Alec, spuse ea cu o voce guturalǎ, care îl rǎvǎşi.

El nu se putea mişca. Putea doar sǎ stea acolo şi s-o privească fix, ochii lui plimbându-se pe muselina sub care se zǎrea pielea ei albǎ. Sfârcurile ei maronii se vedeau prin ţesǎtura subţire. Putu vedea chiar şi buclele roşii ca focul

dintre coapsele ei minunate. Probabil era cea mai subţire cămăşuţă ţesută vreodată. Îşi aminti imediat cum se simţea înăuntrul ei, îngropat adânc…

— Nu, mârâi el, încercând să se agaţe de ultima fărâmă de autocontrol ce îi rămăsese.

— Trebuie să stai în pat şi să te odihneşti.

— Dacă mă aşez în pat lângă tine îmbrăcată aşa, cu siguranţă nu mă voi odihni.

Ea îşi arcui o sprânceană.

— Dacă te plimbi prin casă, poţi să cazi şi să te răneşti mai tare. În pat, cel puţin nu păţeşti nimic.

— Nu aş paria pe asta. El se hotărî să schimbe tactica pentru a o face să se îmbrace la loc. Când se va trezi, mama ta va veni să ne caute. Nu ai vrea să o şochezi, nu-i aşa?

— Când moţăie, mama poate să doarmă ore întregi dacă nu este deranjată, mai ales după ce călătoreşte.

— Da, dar dacă unul din servitori…

— Trebuie să profităm de şansa pe care o avem. Ce s-a întâmplat cu Alec cel care nu respectă regulile, craiul care nu dă doi bani pe decenţă? Vino, Alexandru cel Mare! Încalcă regulile împreună cu mine! Aruncându-i o privire arzătoare, ea îşi trase cămăşuţa de pe umeri şi îşi dezgoli sânii perfecţi. Dacă vrei să vezi mai mult, trebuie să intri.

Dumnezeule, dacă voia să vadă mai mult? Îşi dorea să-i rupă cămăşuţa cu dinţii.

La naiba cu conştiinţa şi bunele intenţii! Katherine a lui se afla în dormitorul lui şi îl îmbia să vină în pat. La urma urmei, el era bărbat şi o dorea. Intră, închise uşa, se descălţă şi se apropie hipnotizat de ea.

Dar, pe măsură ce se apropia, ea îşi trase cămăşuţa înapoi şi se îndepărtă de pat. Înainte ca el să aibă timp să reacţioneze, ea se duse la uşă şi o încuie.

— Acum, spuse ea triumfătoare, luând cheia şi strecurând-o pe sub uşă, trebuie să stai în pat.

Deci aşa avea de gând să joace. Dibace fată!

— Aş putea s-o chem pe doamna Brown.

— Iar ea îţi va spune acelaşi lucru pe care ţi-l spun eu:

să stai în pat.

— O să stau. Dar nu singur. Pomi către ea şi, când ajunse la câţiva paşi, era deja descheiat la pantaloni şi cu cămaşa desfăcută. Ai face bine să termini ce ai început. M-ai stârnit, iar acum trebuie să mergi până la capăt, îi spuse el.

— Nu te apropia, Alec! îl avertiză ea. Eşti rănit la cap. Trebuie să te odihneşti.

Îşi scoase pantalonii şi îi aruncă într-un colţ.

— Dezbracă-te şi treci în pat!

— Dar ziceai că nu te poţi odihni cu mine în pat.

La naiba, puteau s-o ţină aşa o zi întreagă! Numai că nu avea chef să tărăgăneze lucrurile. Făcu trei paşi spre pat şi se prefăcu, abil, că ameţeşte şi nu se mai ţine pe picioare. Ea scoase un ţipăt de spaimă şi alergă spre el, căzând în capcană. El o înşfăcă şi o aruncă pe pat.

— Alec, rana de la cap e…

— Parcă voiai să mă bag în pat. Doar nu te-ai răzgândit, şopti el, acoperindu-i trupul cu al lui.

Ea îl privi cu o expresie alarmată.

— Vreau să te odihneşti.

— Dacă îţi imaginai că îţi vei atinge scopul ispitindu-mă în pat şi apoi abandonându-mă, atunci, scumpa mea, e limpede că nu ştii mare lucru despre bărbaţi.

Se aplecă să o sărute, dar ea îşi întoarse capul, iar el fu nevoit să se mulţumească să împrăştie o ploaie de sărutări pe obrazul ei şi pe pielea mătăsoasă a gâtului. Trupul ei se lăsă în voia lui, iar mâinile îi cuprinseră gâtul.

— Nu da vina pe mine pentru că ai căzut din picioare azi-dimineaţă.

— A fost ideea ta.

Îi prinse lobul urechii cu buzele, atingându-l încet cu limba.

— Nu… nu puteam să mă gândesc la alt plan ca să te conving să vii în pat…

— Planul tău a funcţionat de minune.

— Alec, dar…

— Taci, scumpa mea. Sunt ocupat să mă odihnesc.

— Vai, Alec, mi-a fost aşa dor de tine şi de glumele tale! chicoti ea. Ţie ţi-a fost vreun pic dor de mine?

— Zi de zi, oră de oră, răspunse el, apoi îi acoperi gura cu un sărut pasional.

Avea să se sature vreodată de buzele ei? Cu greu se abţinea să nu o facă a lui de îndată, să îi desfacă repede coapsele şi să alunece în ea. Dar era prea puţin iniţiată în plăcerile de alcov, aşa că se mulţumi să o sărute cu fervoarea pe care fusese nevoit să şi-o ţină în frâu în ultimele zile. Fără îndoială, avea să regrete mai târziu, dar, pentru moment, nu o putea respinge. Ar fi fost imposibil să nu se bucure de ea, la fel ca încercarea de a nu mai respira. Trecuseră prea multe nopţi în care tânjise după ea şi prea multe zile în care îşi dorise să o aibă alături. Când erau împreună astfel, ca bărbat şi femeie, uita de toate păcatele… în afară de păcatul de a o dori dincolo de raţiune şi de prudenţă. Îi cotropi gura fierbinte şi îi frământă sânii fragezi prin materialul cămăşii, cu gândul la momentul când ea avea să-l pedepsească pentru că îi înşelase încrederea. Când îşi desprinse buzele de ale ei, amândoi răsuflau greu.

— Ei bine, şopti ea, cu ochii aprinşi de dorinţă, se pare că, până la urmă, ţi-a fost dor de mine.

Îi ridică încet cămăşuţa şi căută mugurul fierbinte şi umed al dorinţei. Când o atinse, oftatul ei dulce aproape că îl emoţionă.

— Văd că şi ţie ţi-a fost dor de mine.

— Oră de oră, zi de zi. Află că acesta e adevăratul motiv pentru care am venit.

N-ar fi vrut că vorbele ei să-l afecteze în vreun fel, dar tocmai asta se întâmplă. Nu se aşteptase vreodată să îşi găsească o soţie ale cărei dorinţe să fie pe măsura dorinţelor lui. O soţie care să aibă nevoie de el, care să îl vrea.

Afecţiunea ei deschisă, făţişă îl făcea să se simtă umil. Şi îl speria din cale-afară. Pentru că înţelesese, în sfârşit, că asta voia, de fapt. Voia ca ea să îl dorească, să aibă nevoie de el în ciuda a tot ce se întâmpla. Să-l dorească pe el, aşa cum era cu adevărat. Numai că ea încă nu ştia cine era el.

Poate că nu-l iubea, poate că voia doar un aranjament domestic practic, dar cu siguranţă îşi dorea un soţ în care să poată avea încredere. Iar el nu se ridica la nivelul acelei pretenţii. Când avea să afle... Nu, nu îngăduia să o piardă! Nu putea să o piardă.

— Dacă tot ai venit, ne-am putea căsători pe loc. Chiar diseară, dacă vrei. Asta, dacă într-adevăr adusese actele de la Londra. Sunt sigur că vicarul din Ipswich ar fi mai mult decât încântat să ne ajute. Putem trimite chiar acum după el.

Simţea, în mod inexplicabil, că, dacă nu o făcea soţia lui cât de curând, avea să o piardă pentru totdeauna. Era ca o iminenţă a răului de care nu reuşea să se scuture.

— Nu-mi spune că ai mustrări de conştiinţă pentru că am devenit bărbat şi femeie înainte de căsătorie, murmură ea, cu privirea topită de pasiune. Nu-ţi stă în fire.

— Vreau să fii a mea, asta e tot.

— Sunt deja a ta, spuse ea, şi îi trase capul spre ea.

„Nu vei mai gândi aşa când vei afla adevărul”, îşi spuse el în timp ce o săruta. Iar acel gând îi sporea, aproape pervers, dorinţa. Alunecă din pat şi se dezbrăcă cu totul, apoi arătă spre cămăşuţa ei.

— Ziceai că, dacă vin în pat, o să-mi arăţi totul. Dă-o jos, scumpa mea. Data trecută era prea întuneric ca să te pot vedea în toată splendoarea.

— Nu... nu ştiu dacă vreau să mă vezi, spuse ea încurcată. Sunt prea slabă, plină de pistrui... şi părul meu e prea... prea roşu.

— Nu cred.

Poate că nu se pricepea la cuvinte la fel de bine ca afurisitul ei de prieten poet, dar se pricepea, cu siguranţă, să o ajute să capete încredere în ea.

— Haide, lasă-mă să te privesc!

Ea se ridică şi îşi trase cămăşuţa, apoi se întinse pe pat, pe spate. Părea atât de vulnerabilă, de inocentă, încât Alec simţi că i se strânge inima.

— Poftim, înfruptă-te!

I se acceleră pulsul la vederea pielii ei ca de

alabastru.

— Dumnezeule! Eşti perfectă, Katherine! Eşti absolut perfectă… gemu el.

Ea se încruntă uşor şi se întinse după cămăşuţă.

— Dacă râzi de mine, nu te mai las să mă priveşti.

El îi smulse cămăşuţa din mână şi o aruncă pe podea.

— Chiar nu îţi dai seama cât de frumoasă eşti?

— Eşti primul care crede asta, răspunse ea, privindu-l în ochi.

— Înseamnă că toţi ceilalţi sunt orbi.

Se urcă la loc în pat şi se întinse lângă ea, sărutându-i pletele.

— Cum e cu putinţă să nu observe cineva ce păr minunat ai?

— E roşu, Alec.

— Ştiu. Mă duce cu gândul la mare.

— Din câte ştiu, marea e albastră sau verde, spuse ea nedumerită, în niciun caz nu e roşie.

— Ba da, atunci când răsare sau apune soarele, zâmbi el, înfăşurându-şi pe deget o şuviţă cârlionţată. Pe coasta din Suffolk, soarele răsare din mare. Când eram mic şi mergeam acolo în vacanţă, îmi plăcea să văd răsăritul, să văd cum soarele face marea să ia foc. Iar valurile erau întocmai ca părul tău, sălbatice şi vălurite.

Ea îi zâmbi.

— Parcă ziceai că nu te pricepi la vorbe meşteşugite, cum se pricep poeţii.

— Uite ce efect ai asupra mea: faci din mine un poet.

Ea chicoti, dar râsetul i se topi într-un oftat când el îşi trecu uşor degetele pe chipul ei, apoi pe gât şi peste pistruii de pe piept.

— Ştii ce se spune despre pistrui? Că sunt urmele muşcăturilor senzuale ale zânelor.

— Cine spune asta? se încruntă ea.

— Cineva. Nu ţi se pare că seamănă?

— Nu ştiu, râse ea. Ce înseamnă muşcătură senzuală?

El îşi plecă uşor capul şi îi supse pielea fină de sub umăr, apoi mângâie zona înroşită cu vârful limbii.

— Asta e o muşcătură senzuală.

— Aha… şopti ea, privind cu atenţie.

— Vezi? Ai muşcături peste tot, spuse el, sărutându-i pistruii şi coborându-şi apoi buzele în dreptul unuia dintre sâni. Cât despre faptul că ai fi slabă, crede-mă că ai exact câtă carne trebuie, acolo unde trebuie. Ca aici, de exemplu.

Făcu mici cercuri cu limba în jurul sfârcului, iar ea gemu prelung. Sfârcul se întărise şi semăna cu o mică perlă pe care ar fi lins-o şi ar fi supt-o o zi întreagă. Ezită o clipă, apoi îşi plimbă buzele peste pântecul ei, oprindu-se în dreptul buricului. Şi aici, şopti şi o sărută pe buric. Eşti exact cum trebuie să fie o femeie, moale şi caldă.

Se lăsă să alunece mai jos, până când atinse cu buzele cârlionţii aprinşi care abia îi acopereau buzele mătăsoase ale mugurului. Când i le sărută, ea scoase un mic ţipăt şi încercă să îl îndepărteze.

— Alec… ce Dumnezeu faci?

— Încalc regulile, îi răspunse el cu un zâmbet răutăcios.

Ea făcu ochii mari.

— Aha, deci asta se întâmpla în acea imagine.

— Ce imagine?

Katherine se înroşi violent.

— N-n-nu contează, se bâlbâi ea.

— Iar cartea aia afurisită? Acum chiar m-ai făcut curios în privinţa ei. Ai văzut acolo o imagine în care doi oameni fac ce facem noi acum?

— Păi… da… dar nu-mi imaginam de ce ar face un bărbat aşa ceva.

El îşi frecă uşor dinţii de mugurul de carne dintre coapsele ei, făcând-o să se arcuiască şi să ofteze din nou.

— Oh, da, acum înţeleg de ce…

— Mai vrei?

O linse uşor, iar ea dădu fâstâcită din cap şi îl trase mai tare înspre ea. Nu că ar fi avut nevoie de o invitaţie specială ca să-i dezmierde din nou mugurul şi să o pătrundă cu limba. Aroma sexului ei îl înnebunea şi îl făcea să-şi dorească să îi provoace cât mai multă plăcere. Savura

felul în care ea se arcuia şi se mişca sub el, scoţând mici ţipete care îl înnebuneau şi mai tare de dorinţă. Măcar atât să-i ofere, măcar să îi lase amintirea plăcerii, după ce minciunile lui aveau să iasă la iveală. Cu cât ea gemea mai tare, mădularul lui se întărea tot mai mult. Se temu o clipă că avea să explodeze înainte ca ea să-şi reverse extazul sub buzele lui cotropitoare. Chiar când lui îi era mai teamă că avea să se facă de râs, plăcerea o lovi în valuri, făcând-o să tremure, cuprinsă de mii de fiori aproape electrici. Iar el nu-i lăsă timp să se liniştească. Nu putea.

O dorea mult prea mult. Se ridică deasupra ei, îi desfăcu larg coapsele şi se afundă în moliciunea ei umedă, alunecând cu totul dintr-o singură mişcare.

Ea ţipă uşor şi-l apucă de umeri.

— Da, aşa vreau, da…

Îşi încolăci picioarele lungi în jurul lui, trăgându-l şi mai adânc în ea.

— Dumnezeule, scumpa mea, eşti incredibilă…

— Iar tu eşti, cu siguranţă, Alexandru cel Mare.

El zâmbi şi continuă să o pătrundă, să se piardă în ea, să o umple şi să o facă să nu regrete vreodată că îl alesese pe el. Iar când fu pe punctul să se descătuşeze, reuşi să ţină valul de extaz în frâu. Şi 1 ţinu până când o simţi tremurând şi contractându-se din nou sub el şi o auzi strigându-i numele.

Abia atunci îşi îngădui plăcerea finală, vărsându-şi sămânţa în pântecul ei, hotărât să o lege de el pe viaţă, convins că aveau un viitor împreună, în ciuda înşelătoriilor şi a minciunilor lui. Iar când se prăbuşi deasupra ei, stors, sfârşit, fericit, dar dorind-o în continuare, ea îi şopti:

— Te iubesc, Alec.

Atunci ştiu că nu o mai putea minţi.

Capitolul 25

Teme-te de uneltirile mamelor! Îţi vor zădărnici planurile.

Anonim, *Retorica unui crai*

Katherine nu intenţionase să spună acele cuvinte. Nici măcar nu realizase, până în acel moment, că asta simţea pentru el. Dar iată că le spusese şi nu regreta nicio clipă. Cel puţin până când îl văzu privind-o cu o expresie de oroare nedisimulată.

— Mi-ai spus că nu crezi în iubire.

— M-am răzgândit, rosti ea cu inima grea.

— Nu se poate. Nu trebuie.

Reacţia lui nu era tocmai cea la care s-ar fi aşteptat.

— De ce nu? şopti ea, simţind cum minunatele senzaţii de după împreunarea lor începeau să pălească.

El gemu şi se rostogoli de deasupra ei. Stătea pe spate şi privea tavanul. Ea se simţi, brusc, expusă şi jenată de goliciunea ei, aşa că trase o pătură peste amândoi şi se întoarse spre el.

— Ce e, Alec? Ce s-a întâmplat?

— E cu neputinţă să mă iubeşti. Nu trebuie să mă iubeşti.

— Nu depinde de mine. Aşa simt, pur şi simplu. Ce pot face? Dar, dacă tu nu simţi la fel… murmură ea, simţind cum o cuprinde panica.

— Nu-i vorba de ce simt eu, zise el şi o privi, în sfârşit, drept în ochi. Dumnezeule, o să mă urăşti, continuă el, iar ea văzu în privirea lui că în sufletul lui se dădea o luptă cumplită.

— Nu fi prostuţ, replică ea tot mai speriată. Cum să te urăsc când tocmai ţi-am spus că te iubesc?

— Crede-mă, îţi va fi foarte uşor. Trebuie să-ţi…

Înainte să termine ce avea de zis, cineva încercă să deschidă uşa, apoi bătu puternic.

— Pleacă! strigă Alec, iar Katherine se lipi speriată de el. Sunt bolnav!

Urmă un moment de linişte, iar ea se relaxă, dar tocmai atunci auzi cum cineva descuia uşa. Cineva care găsise cheia pe care ea o aruncase pe sub uşă. Katherine se acoperi cu pătura până sub bărbie. Atunci uşa se

deschise larg şi în prag apăru mama ei, cu o expresie surprinzător de ameninţătoare.

Alec mormăi o înjurătură şi se ridică în capul oaselor.

— Bună ziua, doamnă Merivale.

— Nu mă lua pe mine cu bună ziua, diavol ce eşti!

— Nu-i deloc un diavol, protestă Katherine.

Mama o ţintui cu o privire necruţătoare şi se apropie de ea.

— Proastă şi nesăbuită ce eşti! izbucni femeia. Pentru cineva care pune atâta preţ pe inteligenţa ei, dai dovadă de multă prostie.

— Nu daţi vina pe ea. E doar vina mea. Doar a mea.

— Crede-mă că ştiu, replică mama. Ai vrut să fii sigur că se mărită cu tine, aşa e? Încă avea o şansă să devină soţia lui Sir Sydney, dar i-ai zădărnicit-o. Ai distrus totul, diavol ticălos!

Katherine era tot mai nedumerită. De ce, dintr-odată, mama ei pomenea de Sydney? Se ridică în fund, strângând cât mai bine faldurile păturii în jurul ei.

— Pe Alec îl vreau de bărbat, mamă. Ştii bine. Urmează să ne căsătorim într-o zi, două, aşa că nu înţeleg de ce eşti aşa de supărată.

— Nu înţelegi… Pe cuvântul meu, cum poţi fi atât de oarbă?

Katherine nu-şi mai văzuse mama atât de furioasă din ziua în care îl surprinsese pe tatăl ei în grajd cu una dintre lăptărese.

— Dacă mi-aş fi imaginat măcar că o să te găsesc aici făcând aşa ceva, jur că nu te-aş fi lăsat o clipă singură cu el.

— Ei, nu-i chiar aşa, pufni Katherine. De când l-am cunoscut, tot aranjezi să se întâmple asta.

— Nu şi după ce am ajuns aici. Mi-am dat seama că e un vânător de zestre.

— Nici pomeneală! Alec nu e un…

Se opri, căci tocmai îşi dădu seama că Alec nu spunea nimic în apărarea lui. Iar când văzu expresia lui alarmată, simţi că îi îngheaţă sângele în vene.

— Spune-i, Alec. Spune-i că nici nu ştiai de averea mea!

— Katherine, să-ţi explic…

— Omul acesta n-are un sfanţ, iar tu vei primi o avere la căsătorie, o întrerupse mama ei. Chiar crezi că e o coincidenţă?

— Poate că e, şopti ea, cu toate că începea să înţeleagă punctul de vedere al mamei ei, mai ales că Alec o privea îngrozit. Dar ziceai că n-ai spus nimănui despre bani, mamă. Cum putea să afle?

— Nu ştiu, fetiţo, răspunse mama. Poate că a vorbit cu avocatul tatălui său, cu vreun creditor ori…

— Domnul Byrne, şopti Katherine, simţind că i se frânge inima.

Îşi amintea că Alec avusese o discuţie între patru ochi cu domnul

Byrne, pe hol. Oare atunci aflase?

— Da! strigă mama ei. În seara aceea, la balul lui Lady Jenner, i-am văzut stând de vorbă. Am crezut că e o discuţie ca oricare alta, ca între gentlemani, ceva despre crichet, război şi alte prostii.

— Vă cunoşteaţi de atunci? îl întrebă Katherine pe Alec.

Situaţia se înrăutăţea. Dacă Alec şi domnul Byrne se cunoşteau în seara în care o cunoscuse pe ea…

— Deci l-ai cunoscut înainte de acea seară, când eraţi la noi acasă? Atunci te-ai prefăcut că tocmai aţi făcut cunoştinţă.

— Da, răspunse el.

Katherine simţi că i se face rău. Cum o curtase, toate vorbele frumoase… totul fusese, de fapt, pentru bani? Asta urmărise el? Banii ei?

— Aşadar… tu şi domnul Byrne aţi urzit totul. De fapt, da, sigur că da…

Se simţea exact cum o descrisese mama ei. Nesăbuită şi proastă.

— El îşi dorea comisionul, tu aveai nevoie de avere. Era alianţa perfectă.

— Nu a fost aşa, protestă el.

— Nu?

Tot ce sperase, tot ce visase se năruia cu fiecare cuvânt ce ieşea din gura lui.

— Deci nu m-ai curtat pentru averea mea?

— Nu. Nu chiar. A fost un motiv, dar…

— Bănuiam, şopti ea.

Trase pătura de pe el, se înfăşură cu ea şi vru să se dea jos din pat. El se ridică în genunchi, aşa gol cum era, şi încercă să o prindă de mână.

— Stai, începu el, dar ţipătul mamei îl întrerupse.

— Milord, vă rog! strigă ea, acoperindu-şi ochii.

— Ieşiţi afară, spuse el, privind-o cu răceală. Vreau să discut singur cu ea.

— Păi nu… începu femeia, privindu-l printre degete.

— Afară! În clipa asta! Ieşiţi sau jur că vă dau afară cu mâna mea!

— Bine, bine…

Roşie de jenă, mama ieşi, dar Katherine observă că mai aruncă pe furiş o privire spre Alec înainte să închidă uşa după ea.

Izbucni într-un râs isteric. Bine că mama ei observase ceva ce ea ignorase de atâta timp. Trebuia să fie mai atentă. Fusese oarbă. Simţise că o minţea, dar fusese atât de îngrijorată că i-ar putea fi necredincios, încât nu se gândise că poate la mijloc era alt fel de înşelătorie. Acum, vedea totul limpede. Îşi aminti de cadourile lui, de loja privată de la Astley, de trăsura frumoasă pe care probabil o închiriase. De ce s-ar fi prefăcut că era bogat dacă nu ca să-i înlăture bănuielile? Pentru că ştiuse de la început de zestrea ei şi nu voise ca ea să bănuiască faptul că ştia. Doamne, cum avea să treacă peste aşa ceva? N-o înşelase Sydney, pe care doar crezuse că-l iubeşte. Ci Alec, Alec al ei. Alec al ei era, iată, un vânător de zestre, un mincinos, un uneltitor fără suflet.

Când ochii i se umplură de lacrimi, se şterse la repezeală. Se gândi că n-ar strica să-l pocnească iar în cap cu sculptura. Naiba să-l ia!

— Katherine, începu el.

— De ce eu?

— Cum?

Se ridică din pat, înfăşurată în pătură, şi se întoarse spre el.

— De ce m-ai ales pe mine? întrebă cu un nod în gât. Aveai la dispoziţie moştenitoare mult mai frumoase.

— Pentru că pe tine te doream. Când te-am văzut prima oară…

— Ţi-ai spus că poţi să te împaci cu faptul că am părul roşu şi sunt plată ca o scândură câtă vreme am o zestre însemnată.

— La naiba! N-a fost deloc aşa! strigă el şi coborî din pat după ea. Da, e adevărat că Byrne mi te-a propus şi e adevărat că aveam nevoie de averea ta. Însă discuţia ta cu Sydney m-a făcut să te vreau, să te doresc, să te aleg pe tine. Erai atât de…

— De demnă de milă?

— De neobişnuită. Fascinantă. Pasionată, interesantă şi plină de viaţă. Mi-a plăcut că spui ce gândeşti, că eşti suficient de inteligentă să vezi dincolo de ieşirile lui Lovelace, că eşti autentică într-o lume falsă şi prefăcută.

— Falsă şi prefăcută ca tine.

— Crede-mă, scumpa mea, pledă el cu durere în glas, te-am minţit doar în legătură cu Byrne, cu situaţia mea financiară şi cu faptul că ştiam de zestrea ta. În rest, ţi-am spus doar adevărul. M-am străduit să nu te mint şi în alte privinţe. Şi este adevărat faptul că te-am dorit din secunda în care te-am văzut.

— Mi-ai dorit banii.

— Pe tine te-am dorit! De bani aveam nevoie.

— Care-i diferenţa?

— Nu înţelegi? Nu am avut de ales…

Încercă să o ia de braţ, dar ea se smuci.

— Nu mă atinge! Să nu îndrăzneşti să mă mai atingi vreodată!

El înlemni.

— Va fi dificil, odată ce vom fi soţ şi soţie.

— Tu chiar te aştepţi să mă mărit cu tine după tot ce am aflat? Se pare că lovitura la cap a fost chiar mai puternică decât credeam.

— Fii rezonabilă, o imploră el şi se dădu jos din pat ca să-şi tragă pantalonii pe el. Te-am compromis. Şi amândoi avem nevoie de acei bani. Ştiu că eşti supărată acum, dar cu timpul o să…

— Chiar nu mă cunoşti deloc dacă îţi imaginezi că voi trăi cu tine fie şi o singură zi după povestea asta.

— Nu vorbeşti serios, spuse el împietrit.

— Oh, ba da! Te asigur că da.

— Dar datoriile tatălui tău? Dar…

— Nu înţelegi că nu îmi pasă de toate astea? Prefer să putrezesc în închisoarea datornicilor decât să rămân cu un bărbat care m-a făcut să cred că ţine la mine când, de fapt, nu voia decât…

Se opri brusc şi se întoarse cu spatele, căci nu voia să se trădeze că plânge.

Îşi puse cămăşuţa şi îşi ridică rochia.

— Scumpa mea, crede-mă că ţin la tine cu adevărat! Se apropie de ea şi îi surprinse talia cu braţele, dar ea i le îndepărtă. Ştiu că acum nu mă crezi, şopti el, dar nu minţeam când spuneam că nu mă imaginez căsătorit cu altă femeie. Te-am dorit din ziua în care te-am văzut. Şi o să-mi iau revanşa faţă de tine. Jur că îmi voi petrece fiecare zi a căsniciei noastre cu gândul de a mă revanşa faţă de tine.

— Nu o să fie nicio căsătorie! strigă ea cu furie. Iar promisiunile şi minciunile tale nu mai au niciun efect acum. Luă rochia şi începu să-şi încheie nasturii. Uită de planurile de căsătorie! Nu o să mă mărit în veci cu tine!

— Dar nu poţi arunca pe apa sâmbetei tot ce e între noi, gemu el.

Arăta cu adevărat îndurerat. Suferinţa lui părea sinceră. Ea tăcu o clipă, apoi îşi aminti că nu trebuia să creadă niciun cuvânt din ce îi spunea.

— Şi ce e între noi, mai exact? întrebă ea în timp ce se încălţa. O pânză de urzeli şi de minciuni. Atât.

— Katherine, nicio clipă nu am vrut să te rănesc aşa…

Remuşcările lui nu făcură decât să îi aţâţe furia.

— Sigur că nu. Te-ai gândit că mă iei de nevastă şi că o să mă înveseleşti cu actele tale de seducţie dacă se va întâmpla să aflu despre complotul tău cu Byrne. Citi pe faţa lui că intuiţia ei era cât se poate de bună. Continuă cu răceală în glas: Ghinionul tău a fost că nu erai singurul care îmi vâna zestrea. Dar cel puţin mama spune cinstit ce vrea.

El înţepeni.

— Şi ce-o să faci? Ce ai de gând? Să te măriţi cu Sydney? Sydney, care n-a luptat pentru tine şi a cărui mamă nu e de acord ca tu să devii soţia lui, care…

— Nu ştiu ce-o să fac! izbucni ea, vrând să-i întrerupă cruda retorică. Dar prefer să închei o căsătorie de convenienţă, chiar dacă e ceva oribil, cu un vânător de zestre cinstit, decât să mă mărit cu unul ca tine.

Privirea lui deveni ca de gheaţă.

— Cu unul ca mine? Vrei să spui cu unul care a făcut tot posibilul să-şi refacă moşia şi să-şi salveze servitorii de la sărăcie?

Ea făcu eforturi să ignore adevărul vorbelor lui.

— Nu trebuia să mă minţi în legătură cu asta. Trebuia să-mi spui că ai nevoie să te însori cu o fată bogată şi…

— Şi mi-ai fi sărit în braţe? Tu, care n-ai încredere în niciun bărbat din pricina ticălosului de taică-tău?

— Nu-i adevărat! În Sydney aveam încredere…

— Pentru că nu s-a apropiat niciodată suficient ca să-ţi dea ocazia să nu ai încredere. Pentru că îl puteai ţine mereu la o distanţă convenabilă. Îl plăceai tocmai pentru că ştiai prea bine că nu te-ar răni niciodată. Dar nu te mişca, nu te făcea să simţi, nu te provoca sau…

— Lasă-l în pace pe Sydney! strigă ea, nemulţumită că îi dovedea cât de bine o cunoaşte.

— De ce? Pentru că ţi se pare bărbatul perfect? Ferească Sfântul să rişti şi să-i dai inima ta unui bărbat care încalcă regulile tale afurisite despre cum trebuie să fii curtată şi cum trebuie să fie un soţ!

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui acum ce minunat e să

încalci regulile şi ce viaţă anostă duc pentru că le respect! Renunţă să-şi mai încheie nasturii rochiei şi îşi încrucişă braţele la piept. Nu mă deranja că încălcai regulile. Uneori, chiar te admiram pentru asta. Făcu eforturi să scape de nodul din gât şi să îşi înăbuşe lacrimile. Dar una e să încalci regulile şi alta e să frângi inima cuiva. Mi-ai frânt inima ca să obţii ce-ţi doreai, şi nu pot să te iert pentru asta.

— Am procedat greşit, recunoscu el. Dar aşa mi s-a părut că ar fi cel mai bine. Părinţii mei s-au căsătorit pentru că mama avea zestre, iar acest amănunt a stat mereu între ei şi i-a împiedicat să aibă o căsnicie adevărată. M-am gândit că, dacă noi doi apucăm mai întâi să ne cunoaştem, atunci, chiar dacă vei afla…

— Nu va conta? Nu mă va durea? Tu nu înţelegi? Cum aş putea separa vorbele pe care le-ai rostit ca să mă cucereşti de cuvintele pe care mi le-ai spus ca să-mi cucereşti zestrea? Cred că nici măcar tu nu poţi. Iar asta nu poate fi baza unei căsnicii adevărate.

— Dar ce zici de dragoste? Nici dragostea nu ţi se pare că e baza unei căsnicii? Ai spus că mă iubeşti.

— Am spus asta când credeam că eşti altcineva. Se pare că nu ştiu cine eşti cu adevărat.

Se îndreptă spre uşă, dar dintr-un salt el fu lângă ea. O prinse de mână.

— Nu te las să faci asta, spuse el cu asprime. Ai promis că vei fi a mea şi trebuie să-ţi ţii promisiunea. Nu o să te las să ieşi din viaţa mea.

Ea privi acel chip pe care îl adorase. Era conştientă că ceea ce simţea pentru el nu putea să-i schimbe decizia.

— Fă cum doreşti. Spune lumii întregi că am împărţit patul. Târăşte-mă în faţa instanţei pentru că nu mi-am ţinut promisiunea. Poate în felul ăsta vei face rost de bani, că tot ai mare nevoie. Dar niciodată, niciodată nu o să mă faci să mă mărit cu tine.

Se smuci din nou şi, de această dată, el o lăsă să plece. Ea ieşi pe hol, neputând să îşi şteargă din minte expresia de şoc de pe chipul lui.

Imaginea aceea o bântui şi când mama ei îi spuse că

trebuia să se mărite cu contele şi că nu era cu putinţă să plece de acolo. Chiar şi după ce îşi convinsese mama să o ajute să se îmbrace şi să plece de la Edenmore, privirea rănită a lui Alec continua să o obsedeze. Nu-i dădu pace nici pe drum, în trăsură. Şi nici când se întoarse să arunce o ultimă privire spre conac şi îl văzu pe Alec la geamul unei camere de la ultimul etaj. Se uita după trăsură şi atât.

Nu mai protesta.

Nu alerga după ele, călare pe Beleza.

Până la urmă, o lăsă să plece, iar asta o făcu să plângă şi să sufere şi mai tare. Pentru că o mică parte din ea dorise să creadă că, de fapt, el o dorea pe ea, nu averea ei. Voia să creadă că, într-adevăr, el nu putea trăi fără ea. Ce prostie să creadă aşa ceva!

— Ce nesăbuită ai fost să-l laşi să se culce cu tine! izbucni mama ei. Dar, dacă tot ai făcut-o, trebuie să te măriţi cu el.

— N-ai niciun cuvânt de spus în povestea asta, mamă. De acum încolo, nu ai niciun cuvânt de spus în privinţa căsătoriei mele. Dacă vrei să vezi vreun sfanţ din averea bunicului, ai face bine să mă laşi să aranjez lucrurile aşa cum cred eu de cuviinţă.

— Dar, îngeraşul meu…

— M-am săturat să-ţi permit să mă împingi în braţele câte unui bărbat care ţi se pare potrivit şi să te jeleşti că duci o viaţă mizerabilă doar ca să mă convingi să fac ce-mi spui. Vrei banii? Prea bine. Lasă-mă să hotărăsc singură în privinţa căsătoriei şi nu-ţi mai băga nasul. Altfel, jur că o să donez toţi banii în clipa în care o să pun mâna pe ei.

Mama ei clipi des, apoi închise gura pufnind, iar Katherine simţi un mic fior de triumf. Trebuia să pună de mult piciorul în prag, înainte să încerce să se consoleze cu Sydney şi apoi cu Alec.

Într-o anumită privinţă, Alec chiar avusese dreptate. Era viaţa ei şi trebuia să decidă singură ce curs avea. Obligaţiile impuse de familie trebuiau să înceteze.

Mai ales că familia ei făcuse totul praf încă dinainte ca ea să vină pe lume. La fel ca familia lui Alec. Se strădui să

ignore acel adevăr. Nu voia să simtă niciun gram de compasiune pentru acel ticălos. Ar fi trebuit să îi spună adevărul în loc să o păcălească până când avea să se vadă căsătorit cu ea.

„Şi mi-ai fi sărit în braţe? Tu, care n-ai încredere în niciun bărbat din pricina ticălosului de taică-tău?”

Înghiţi în sec. Oare, dacă el i-ar fi spus adevărul, ar fi reacţionat bine? Sau l-ar fi trimis imediat la plimbare? Nu mai conta, îşi spuse oftând. Ar fi trebui să aleagă o femeie care s-ar fi bucurat că un conte voia să o ia de soţie pentru zestrea ei. Oare de ce nu procedase aşa?

„Te-am dorit din clipa în care te-am văzut”.

Prostii! O alesese pe ea din cauza amicului Byrne. Cu siguranţă, puseseră la cale un plan josnic. Probabil Byrne fusese de acord să-l împrumute pe Alec cu bani ca să o poată curta, cu condiţia ca, după căsătorie, el să plătească datoriile familiei Merivale.

Lacrimile începură să îi curgă pe obraji. Le şterse cu furie. O să le arate ea! Amândurora. O să-i spună vreo două lui Byrne când avea să ajungă în Londra. Apoi avea să dea uitării totul despre trădătorul conte de Iversley şi duplicitara lui campanie de seducţie. Chiar dacă asta urma să-i ia jumătate din viaţă.

Capitolul 26

Dacă-ţi doreşti o viaţă de dezmăţ, ai grijă să nu te îndrăgosteşti niciodată!

Anonim, *Retorica unui crai*

A doua zi după plecarea familiei Merivale, Alec se trezi cu o durere de cap cruntă. De vină nu era lovitura, ci băutura ieftină cu care se consolase cu o noapte înainte. Sau cu care încercase să se consoleze, căci durerea surdă din piept îi amintea că suferinţa încă era prezentă.

Katherine îi smulsese inima şi i-o călcase în picioare.

Cu acea ocazie, aflase că avea totuşi o inimă. De fapt, aflase atunci când ea îi spusese „te iubesc”; cu vocea aceea inocentă şi dulce. Iar câteva minute mai târziu, lumea lui se prăbuşise. Gemu şi îşi îngropă faţa în cearşafuri. Lenjeria de pat încă purta mirosul acela de apă de trandafiri care se amesteca, pare-se, cu cel de… Cafea arsă?

Ridică brusc capul. În încăpere apăru Emson cu o tavă pe care doamna Brown pusese ceea ce considera ea a fi un mic dejun onorabil. Otrava ar fi fost mai eficientă. Măcar i-ar fi curmat suferinţa.

— Doamna Brown ştie că nu vă place cafeaua ei, dar a spus că măcar o să vă întremeze, iar eu am fost de acord. Trebuie să mâncaţi ceva, milord. Aseară nu aţi luat cina. Iar dacă vreţi să vă întoarceţi azi la Londra, trebuie să prindeţi putere.

Să se întoarcă la Londra, să-i implore iar pe creditori, să aranjeze alte împrumuturi… să caute altă moştenitoare. Gândul acela îl făcu să simtă un nod în stomac. Ori făcea asta, ori îşi lua adio de la Edenmore. Sau o recâştiga pe Katherine.

Nu avea cum după vorbele pe care i le aruncase la despărţire. Până atunci, crezuse că o putea convinge, că o putea împăca şi avea să o facă să înţeleagă motivele pentru care o minţise. Crezuse că avea să o convingă de faptul că ţinea la ea cu adevărat. Dar, dacă ea îl credea atât de ticălos încât să-şi imagineze că urma să răspândească zvonuri urâte despre castitatea ei sau că avea să o cheme în faţa instanţei, probabil avea dreptate – nu îl cunoştea deloc. La naiba! Nu voia s-o implore să-l accepte din moment ce avea o părere aşa de proastă despre el.

E drept că avea toate motivele să fie supărată pe el, dar şi el avusese, la rându-i, toate motivele să procedeze astfel. Oare ea de ce nu înţelegea asta?

Emson puse tava pe măsuţa de scris, unde ştia că-i place, apoi îi aduse cafeaua. Alec sorbi din fiertura oribilă, iar Emson scoase o carte din buzunar.

— Am găsit-o în haina dumneavoastră, milord. M-am gândit că poate aveţi nevoie de ea.

Alec se încruntă şi luă cartea. *Retorica unui crai.* Uitase complet de afurisita de carte. Emson se apucă să îi pregătească hainele, aşa că Alec profită de ocazie şi începu să o frunzărească. După ce spicui câteva pagini, deja nu se mai mira că ea avea o părere aşa de proastă despre el. Cum putea să aibă încredere în vreun bărbat după ce citise acea aberaţie?

„Să nu-i spui niciodată unei femei ce-ţi doreşti cu adevărat dacă într-adevăr îţi doreşti acel lucru”.

Tresări. El măcar avusese un motiv întemeiat să îi ascundă adevărul. Nu era vreun crai pentru care nu contau decât plăcerile trupeşti, dispus să facă orice ca să ajungă în pat cu o femeie. Nu. Doar ca să folosească averea unei femei.

Afurisita de conştiinţă! Ce făcuse el era cu totul altceva. Luă ceaşca de cafea, o duse la gură, dădu pagina… şi vărsă lichidul fierbinte pe pieptul gol.

— Fir-ar să fie! blestemă el şi aruncă ceaşca, vărsând cafea şi pe cuvertură.

Emson veni în fugă.

— Cerule, sunteţi bine, milord?

Scoase o batistă cât Irlanda de mare şi începu să-şi şteargă stăpânul. Alec îi dădu mâna la o parte.

— Lasă-mă, Emson, sunt bine. Doar că… eu…

Era deja prea târziu. Emson privea ţintă cartea deschisă la o pagină ilustrată unde o femeie şi un bărbat se dedau la exact ce făcuse el, doar că în ilustraţie cei doi erau într-o poziţie ceva mai… creativă, iar femeia avea nişte sâni ca pepenii.

— Mă bucur că aţi trecut la lecturi ceva mai uşoare, comentă Emson.

Alec închise brusc cartea.

— Nu-i a mea. A ajuns la mine întâmplător.

— Desigur, milord, spuse Emson, băgând înapoi în buzunar batista îmbibată în cafea. Apoi luă cartea şi o puse într-un sertar al noptierei de lângă pat. Cred totuşi că se

cuvine să le scutim pe cameriste şi pe doamna Brown de posibilitatea de a vedea aşa ceva.

Ce diavol neobrăzat!

— Mulţumesc, Emson.

Katherine îi spusese că *Retorica unui crai* avea ilustraţii, dar, Dumnezeule… Nu era de mirare că fata ştiuse la ce să se aştepte în acea zi când făcuseră dragoste pentru prima oară. Pe Alec îl enerva însă gândul că ea găsise acea carte printre lucrurile tatălui ei şi îşi dăduse seama ce spunea despre el acea descoperire. Cum putea s-o învinuiască pentru că nu avea încredere în bărbaţi? Mai ales într-un bărbat care recunoscuse că îl interesase zestrea ei.

— Mâncaţi ceva, milord? întrebă Emson.

— Probabil.

Deşi nu ştia dacă urma să mai aibă vreodată poftă de ceva. Cu excepţia unei anumite tinere cu plete ca focul… Nu! Plecase. Trebuia să-i intre bine-n cap. Cu inima grea, se ridică din pat şi se îndreptă spre măsuţa de scris, privind lung tava cu micul dejun. Un măr, două ouă fierte şi o felie de ceva care semăna suspect de mult cu pâine adevărată.

— Nicio porţie de cucută? întrebă el cu maliţiozitate.

— Spre norocul dumneavoastră, doamna Emson îmi trimite zilnic micul dejun aici şi m-am gândit că v-ar prinde bine. Doar cafeaua e făcută de doamna Brown.

Soţia lui Emson fusese camerista stăpânei până la moartea mamei lui Alec. Apoi se măritase cu Emson, valetul devenit majordom, care avusese mereu o slăbiciune pentru ea. Amândoi ar fi vrut să plece şi, probabil, să nu se mai întoarcă la conac. Dar, iată, încă erau acolo, aşteptând ziua în care la Edenmore aveau să fie bani pentru angajarea altui majordom. Alec oftă.

Bătrânul avea să mai aştepte o vreme. Dădu tava la o parte. Nici măcar mâncarea bună nu îl ispitea.

— Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă mi-ai da cucută.

— Nici vorbă. Doamna are nevoie de un pic de timp ca să privească lucrurile raţional. Apoi se va întoarce, sunt convins.

Alec râse.

— Ba nu. Nu o cunoşti. E o femeie cu principii de la care nu se va abate pentru nimeni. În niciun caz pentru un nelegiuit ca mine.

Spusese nelegiuit în sens figurat, dar, după tăcerea care urmă, Alec îşi privi servitorul şi simţi fiori reci pe şira spinării.

— Ştiai? Ştiai că sunt…

Emson încuviinţă din cap.

— L-am servit pe tatăl dumneavoastră timp de 40 de ani, milord.

— Cine mai ştie?

— Doar eu şi soţia mea. Era greu să nu ne dăm seama. Doamna a apărut deodată cu un bebeluş, deşi stăpânul nu mai fusese de luni întregi în dormitorul ei.

Alec suspină. Pare-se că servitorii erau mereu primii informaţi despre tot ce se petrecea.

— Bănuiesc că ştii cine e tatăl meu adevărat.

— Mama dumneavoastră i-a spus doamnei Emson că este… un anumit personaj din familia regală.

— Asta mi-a spus şi mie.

Iată încă ceva ce îi ascunsese lui Katherine, când, de fapt, ar fi trebuit să îi spună.

— Ciudat, nu? Contele nici nu-mi era tată şi, cu toate eforturile pe care le-am făcut ca să nu-i repet greşelile, iată-mă ajuns în acest punct. Spre deosebire de mine, el măcar a reuşit să o păstreze lângă el pe femeia cu care s-a însurat pentru bani.

Emson îl privi cu o expresie mirată.

— Bătrânul conte nu s-a însurat cu doamna pentru zestrea ei. O iubea. Era soarele lui, lumina ochilor lui.

— Da, mi-am dat seama din felul în care se purta cu ea, pufni Alec.

— Relaţia lor nu a fost mereu aşa. În perioada în care o curta, doamna vedea în el o perspectivă foarte atrăgătoare. Părea o relaţie cu avantaje de ambele părţi. Da, avea zestre, dar banii erau cireaşa de pe tort. Era tânără, frumoasă, îl făcea să râdă. Şi ştiţi foarte bine ce

lucru rar era pentru el. Lordul era convins că, odată ce se vor căsători, ea îl va ajuta să-şi rezolve problema.

— Ce problemă? întrebă Alec uimit.

— Iertare, credeam că ştiţi. Din moment ce ştiţi restul… credeam că v-a spus cineva.

— Ce să-mi spună? Vorbeşte, omule!

Emson roşi, spre uimirea lui Alec.

— Bătrânul conte nu putea să… ajungă în starea necesară pentru activităţile ilustrate în acea carte.

— Adică era impotent?

— Cred că acesta e termenul corect, milord.

— Şi de unde ai aflat asta?

— I-am fost valet pe vremea când era tânăr. Dormeam în camera alăturată. Am dormit acolo mulţi ani. Iar de fiecare dată când aducea femei, eu le plăteam. Pentru serviciile lor sau, cel mai adesea, pentru absenţa oricăror servicii. Uitaţi că soţia mea era camerista mamei dumneavoastră şi…

— Gata! Am auzit destul!

Aşadar, trebuia să aibă grijă ce vorbea cu servitorii.

— Deci în anii în care a fost însurat cu mama, contele nu a…

— Niciodată, din ce i-a spus doamna soţiei mele.

Alec se îndepărtă de măsuţă, făcând eforturi să asimileze ceea ce tocmai auzise. Avusese o imagine greşită despre tatăl lui. Îşi imaginase că era diavolul în persoană, când, în realitate, povestea era mult mai complicată.

— Din acest motiv a cheltuit atâţia bani pe tratamente şi leacuri, şopti el.

— Îşi dorea nespus de mult un fiu, încuviinţă Emson.

— Un fiu al lui. Nu un copil nelegiuit, din flori. Nu un bastard.

— O iubea pe mama dumneavoastră suficient de mult ca să…

— O iubea? Nemernicul habar n-avea ce e iubirea. Îi arunca fel şi fel de vorbe, o făcea vulgară şi rece, iar ea îşi petrecea nopţile plângând în pernă.

— Doar aşa simţea că-şi menajează orgoliul. Unii spun

că e vina femeii dacă un bărbat nu-şi poate îndeplini îndatoririle de soţ. Probabil ajunsese să creadă asta.

— Mama era cea mai dulce, cea mai bună…

— Nu spun că bătrânul conte avea dreptate, milord. La un moment dat, acceptase că problema era el, altfel n-ar fi căutat atâtea leacuri. Spun doar că e foarte greu pentru un bărbat să nu se poată culca cu soţia lui.

— Ai dreptate, oftă el. Şi cu siguranţă e foarte greu şi pentru femeie.

— Aşa este. Din păcate, după ce s-au căsătorit, el şi-a dat seama că doamna nu era soluţia pentru problema lui şi s-a răzbunat pe ea, lucru care a rănit-o foarte tare şi a făcut-o să nu se mai simtă în largul ei în preajma lui. Iar asta nu făcea decât să îl enerveze şi mai tare. Situaţia s-a tot înrăutăţit până când, în cele din urmă…

— S-a lăsat sedusă de prinţul de Wales.

Emson încuviinţă tăcut.

— Iar de atunci, căsnicia a luat cursul pe care îl cunoaşteţi.

— Striga mereu la ea, avea accese de furie cumplite. A făcut-o să simtă că nu valorează nimic. Şi că fiul ei e un nesăbuit puturos, care nu se va ridica niciodată la înălţimea numelui pe care îl poartă, scrâşni Alec.

Nu-i venea să creadă că vorbea despre toate acestea cu Emson. Dar cu cine ar fi putut să vorbească? Singurele persoane care ar fi înţeles erau fraţii lui vitregi, care nu erau prin preajmă, şi… Katherine. Dacă ar fi rămas, şi-ar fi făcut curaj şi i-ar fi povestit totul. Ea ar fi înţeles situaţia – că era bastardul secret al unui prinţ pentru că tatăl lui fusese impotent. Înţelesese atâtea alte lucruri – că îi plăcea să lucreze cu cai, că îşi ascunsese trecutul… Ar fi înţeles de ce găsea o plăcere atât de mare în încălcarea regulilor. Dar o înstrăinase pe Katherine pentru că fusese prea laş să aibă încredere în ea din capul locului. Exact ca bătrânul conte.

Alec îl privi lung pe Emson.

— Mereu am crezut că mama şi tata nu s-au putut apropia unul de celălalt din cauza poveştii cu zestrea. El zicea mereu că n-ar fi luat-o dacă n-ar fi ştiut că avea

avere.

— Stăpânul era prea încăpăţânat şi prea mândru. Problema e că mândria şi dragostea nu fac casă bună. Un bărbat trebuie să fie suficient de umil ca să-şi arate adevăratul chip, oricum ar fi el, dacă vrea să câştige încrederea femeii iubite.

— Iar eu n-am făcut nimic din toate astea, rosti Alec.

Emson ridică din umeri.

— Dumneavoastră nu urmăreaţi să vă căsătoriţi din dragoste, ci pentru bani. E altceva.

— Nu voiam să mă însor doar pentru…

Se opri. Îşi dădea seama că lucrurile stătuseră întocmai. Urzelile şi minciunile avuseseră un singur scop, acela de a nu risca să-i scape printre degete zestrea lui Katherine. Scopul nu fusese să mintă pentru a nu-i pierde dragostea. Iar acum, că pierduse şi averea, şi iubirea lui Katherine, îşi dădea seama că acţionase complet greşit. Fusese atent la ce nu trebuia. Dacă o pierdea pe ea nu însemna automat că pierdea şi Edenmore. Putea găsi altă moştenitoare înstărită pe care să o curteze. Sau putea să împrumute şi mai mulţi bani, presupunând că ea nu avea să-l dea în vileag în înalta societate.

Ştia prea bine că nu avea s-o facă.

Însă el nu voia altă moştenitoare. O voia pe ea, numai pe Katherine.

Aşadar, dacă îi pierdea iubirea, pierdea totul, pentru că fără ea…

Când înţelese, în sfârşit, ce făcuse, simţi că-l acoperă un giulgiu greu de înmormântare. Doamne, cum avea să trăiască fără ea? Ce conta dacă reuşea să renoveze Edenmore câtă vreme nu putea împărţi conacul cu Katherine? Câtă vreme nu avea s-o mai audă râzând la glumele lui, câtă vreme nu avea să-l mai bată la cap, câtă vreme nu o mai putea iubi? Gemu adânc. O iubea. Şi, ca ultimul prost, îşi încălcase una dintre regulile de bază, aceea de a nu se îndrăgosti de o fată bogată.

Iar acum ea îl dispreţuia. Iar el înţelegea ce încercase ea să îi explice. „Cum aş putea separa vorbele pe care le-ai

rostit ca să mă cucereşti de cuvintele pe care mi le-ai spus ca să-mi cucereşti zestrea?”

Nu privise lucrurile în acel fel. Fusese prea ocupat cu uneltirile lui ca să îşi dea seama că, odată ce ea afla de singura minciună pe care i-o spusese, avea să creadă că tot ce-i spusese vreodată era o minciună. Chiar dacă nu era câtuşi de puţin adevărat. Dar cum să ştie, când el nu îşi arătase niciodată adevăratul chip? Ascunsese cine era ca s-o înşele? De ce se aştepta ca ea să poată înţelege ce fusese adevărat între ei şi ce nu?

Nu avea cum. Zestrea ei blestemată ar fi fost mereu o problemă în relaţia lor, iar ea avea să fie convinsă că, de fapt, lui nu îi păsa deloc de ea.

Dar exista o cale. Poate… dacă renunţa la avere.

Ideea aceea parcă îl lovi în moalele capului. Dacă renunţa la zestrea ei, dacă ar aranja prin contract ca banii să revină familiei ei, atunci ea nu ar mai avea niciun motiv să nu aibă încredere în el. Şi avea să creadă tot ce îi spunea. Iar el avea să piardă pentru totdeauna şansa de a renova Edenmore şi de a readuce conacul la măreţia de odinioară. Trebuia să aleagă. Trebuia să decidă dacă o dorea pe Katherine sau dacă voia Edenmore. Şi, cumva, fu nevoit să găsească tăria de a lua decizia corectă.

Capitolul 27

Uneori, un crai trebuie să-şi asume riscuri uriaşe ca să obţină ce-şi doreşte.

Anonim, *Retorica unui crai*

În prima după-amiază de la întoarcerea la Londra, Katherine îşi căuta mama. Pe măsură ce se apropia de salonaş, binecuvântata amorţeală în care se aflase de când plecaseră din Suffolk începea să dispară, iar durerea începea să îşi facă simţită prezenţa. Ea şi mama ei abia dacă schimbaseră câteva vorbe de la cearta de la

Edenmore. Din nefericire, situaţia nu putea continua la nesfârşit.

Katherine intră în salonaş şi îşi găsi mama privind în gol spre flăcările din şemineu. Simţi o mică împunsătură de milă, dar o ignoră imediat. Din vina mamei ajunsese în acest aranjament marital cu un bărbat pe care n-ar fi trebuit să-l ia în calcul niciodată. Conştiinţa îi şoptea totuşi că nu era doar vina mamei că ajunsese în acea situaţie. Dar ea alese s-o ignore.

— Am vorbit cu avocatul, mamă, spuse ea pe un ton distant, de afaceri. Mi-a spus că Lord Iversley nu va putea să ne dea în judecată pentru încălcarea promisiunii, întrucât a apelat la minciuni şi înşelătorie ca să-mi obţină consimţământul.

Blestematul lord apelase şi la alte lucruri. Muşcătura de pe umărul ei era o dovadă clară. Numai gândul la ea avea darul să-i sporească furia. Cum reuşise să se prefacă atât de bine că era interesat de ea? Când o săruta şi îi spunea *„señora”...* Cu greu reuşi să nu dea frâu liber lacrimilor ce-i ardeau ochii. Când avea să nu mai plângă de fiecare dată când se gândea la el? Mama o privea încruntată şi uşor tristă.

— Katherine, îngeraşul meu, eşti sigură că e un lucru cumplit faptul că lordul este un vânător de zestre? Poate că ar merita să-i mai dai o şansă.

La auzul acelor vorbe, Katherine nu-şi mai putu stăpâni furia.

— Auzi! Tocmai tu să spui aşa ceva! Când tu refuzi să împarţi averea mea cu viitorul meu soţ, oricine ar fi el!

Pentru prima dată în ultimele zile, mama dădu şi ea frâu liber furiei.

— Vezi tu, domnişoară *Cinste şi Nobleţe,* habar nu ai cum e să ai bani. Eu ştiu. Când eram mică, trăiam foarte bine. Tata ne oferea tot ce voiam.

— Şi pe urmă a murit şi te-a lăsat fără o leţcaie.

Femeia se ridică în picioare. Ochii îi scăpărau de mânie.

— Şi poţi să mă învinovăţeşti pentru asta? Ai idee câţi

ani am îndurat ca bunicul tău să mă facă în fel şi chip pentru soţul pe care mi l-am ales? Eram favorita lui şi am devenit cea mai mare dezamăgire. Aşa că da, voiam ceva în schimb. Şi, mai ales, am vrut ca ţie să îţi fie mai bine, fie că mă crezi său nu. Am vrut pentru tine un soţ care nu te va face de râs şi care se va purta cu tine mai bine decât s-a purtat tatăl tău cu mine.

— Şi ce bine ai ales pentru mine, spuse Katherine cu acreală.

— Nu l-am ales pe conte, domnişoară. Şi, cu siguranţă, nu te-am forţat să te culci cu el. I te-ai oferit pe tavă singură-singurică.

Katherine tăcu. Ştia că mama ei avea dreptate.

— Nu mă bucur că am aflat că nu e bogat, aşa cum m-a lăsat Lady Jenner să cred. Se încruntă. Probabil că şi ea a complotat cu el şi cu domnul Byrne.

— Fără îndoială.

— Dar nu mai contează. Ce a fost a fost. Acum trebuie să învăţăm să trăim cu această dezamăgire. Iar dacă asta presupune să te măriţi cu un bărbat care îţi va folosi zestrea ca să îşi refacă moşia, fie. E mai bine decât să mori fată bătrână şi săracă. Iar asta e singura alternativă pe care o ai. N-ai avut niciodată şanse prea mari la o căsnicie strălucită, iar după ce Lady Purefoy te-a văzut în acele ipostaze compromiţătoare, şansele tale sunt foarte-foarte mici.

Lui Katherine începu să-i tremure bărbia.

— Sunt sigură că mai sunt pe lume vânători de zestre cărora nu le pasă de aşa ceva. Am putea face un aranjament cu unul dintre ei.

— Preferi să te măriţi cu un necunoscut în loc să iei un bărbat pe care îl ştii şi pe care îl placi?

— Da. M-am lăsat purtată de sentimente şi uite unde am ajuns. Trebuia să fiu mai înţeleaptă şi să nu mă las cucerită de chipul lui frumos şi de vorbele lui. Acum plătesc pentru asta. Deci ar fi infinit mai înţelept să iau un bărbat pe care nu-l cunosc şi care nu ţine la mine.

— Şi crezi că te va face fericită?

— Mai fericită decât cel care mă minte. Care m-a făcut să cred că mă vrea pentru ceea ce sunt când, de fapt, nu-mi voia decât zestrea.

— Dar, îngeraşul meu, tu nu ai procedat la fel cu Sydney?

— Nici pomeneală! protestă Katherine.

— L-ai făcut să creadă că îl vrei pentru el, pentru cine e el. Când, în realitate, îl considerai drept un mijloc prin care să intri în posesia averii.

— Nu-i adevărat! L-am iubit pe Sydney.

— Chiar aşa? Atunci de ce i-ai îngăduit lui Lord Iversley să te curteze? De ce i-ai acceptat cererea în căsătorie? De ce te-ai culcat cu el? Nu cred că-l iubeai prea mult pe Sydney din moment ce l-ai lăsat baltă pentru a te bucura de atenţiile lui Lord Iversley.

Prima ei reacţie fu de a-i da mamei o replică dură pentru că o prezenta într-o lumină atât de neplăcută.

— L-am lăsat baltă pentru că tu voiai să mă mărit cât mai repede, iar Sydney nu părea prea dornic să ne căsătorim rapid, aşa că…

Se opri, căci vedea limpede că mama ei avea dreptate. Se văzu prin ochii ei şi i se făcu ruşine. Se folosise de Sydney. Încă dinainte să se îndrăgostească de Alec, îl indusese pe Sydney în eroare cu privire la sentimentele ei faţă de Alec, încercând astfel să-şi determine prietenul să o ceară de soţie. La fel cum Alec o minţise în legătură cu adevăratele lui sentimente ca să o convingă să se mărite cu el. Şi de ce fusese dispusă să facă asta? Ca să evite încurcăturile. Cu ce era diferită de Alec?

— Nu spun că n-ai avut intenţii bune, continuă mama. Voiai să te măriţi cu Sydney pentru ca noi toţi să o ducem mai bine. La fel a gândit şi lordul. Voia ca servitorii şi oamenii lui să o ducă mai bine. N-ai cum să-l învinovăţeşti pentru asta.

— Ba da, pentru că… pentru că…

Pentru că îl iubea. Şi pentru că îşi dorea cu disperare ca şi el să o iubească.

Voia să creadă în toate lucrurile frumoase pe care el

le spusese şi le făcuse, iar acum nu mai putea. Cum să trăiască o viaţă lângă un om pe care îl bănuia în permanenţă că o minte? Nu era convinsă că putea. Era, în schimb, sigură că nu îl tratase bine pe Sydney, care merita mai mult. Se întoarse şi o luă spre uşă.

— Unde te duci? întrebă mama.

— Trebuie să-mi cer scuze faţă de Sydney. I-am greşit.

— Şi crezi că te va accepta înapoi? întrebă mama cu speranţă în glas.

Katherine se pregăti să-i dea o replică acidă, dar se opri la timp.

— Nu contează dacă mă mai vrea sau nu. Ai avut dreptate, nu l-am iubit cu adevărat. Şi m-am purtat cu el aproape la fel de rău cum s-a purtat Alec cu mine. Soluţia nu este să mă mărit cu el fără să îl iubesc. Pentru că nici lucrul ăsta n-ar fi corect.

Ştia deja cât de dureros era ca o persoană să te dorească nu pentru cine eşti, ci pentru ce poate obţine de la tine şi n-ar fi putut să rănească pe cineva la fel. Poate că, încercând să aline inima frântă a lui Sydney, avea să înveţe cum să se îngrijească de a ei.

*

Alec galopa călare pe Beleza, grăbindu-se să ajungă la casa lui Lovelace.

Ştia că era posibil să fie ultima oară când o călărea. Din moment ce Draker venise după el la Londra, cu siguranţă avea să îşi facă apariţia la hotelul Stephens ca să revendice calul. Dar, dacă reuşea să o recâştige pe Katherine, nimic altceva nu mai conta. Însă ea dăduse fuga la Sydney imediat ce ajunsese la Londra, aşa că nu era deloc sigur că avea să o convingă să redevină a lui. Când doamna Merivale îi spusese unde plecase Katherine, văzuse roşu în faţa ochilor. Femeia pe care o iubea apelase la alt bărbat pentru alinare. Dar nu, nu voia să o piardă de data asta.

În cele din urmă, ajunse la casa din oraş a lui Lovelace, în Mayfair. Era o clădire elegantă şi scumpă. Descălecă şi urcă treptele de marmură, dureros de conştient de costul fiecărei pietre şi de preţul manoperei fiecărui meşter care trudise pentru ca acea casă să arate astfel.

Avea de gând să-i răpească lui Katherine toate acestea? Bogăţia şi siguranţa alături de un bărbat cu acelaşi tip de temperament cu al ei? Ba bine că nu!

Poate că ea şi Sydney se potriveau în unele privinţe, dar individul nu o iubea. Iar gândul acela îi dădea lui Alec forţa de a continua să urce acele trepte scumpe din marmură, împingându-l pe majordomul în livrea fină care încercase să-i ţină calea şi traversând holuri cu pereţii drapaţi în mătase până ce ajunse în salon.

Nu ştiu ce să creadă când o văzu pe Molly la uşă. Katherine era acolo, înăuntru, şi cu siguranţă era singură cu Sydney. Trecu pe lângă femeie şi intră în salon, unde o găsi pe Katherine plângând în braţele lui Sydney.

Geamătul lui involuntar le atrase atenţia. Când îl văzu, Lovelace deveni ostil, dar reacţia lui Katherine era mai greu de citit. Îi tremura bărbia, avea nasul roşu şi ochii umflaţi de plâns. Nu fusese nicicând mai adorabilă. Inima începu să i se zbată în piept. Nu conta că o vedea cu Sydney. Nu avea de gând să renunţe la ea.

— Katherine, putem sta de vorbă singuri?

Lovelace se aşeză între ei.

— N-ai făcut deja destul? Nu poţi s-o laşi în pace?

— N-are legătură cu tine, replică Alec. Lasă-mă să vorbesc cu ea.

— Ce doreşti, Alec? întrebă Katherine.

— Ţi-am spus, vreau să vorbesc cu tine între patru ochi.

— Nu. Când suntem singuri, mereu faci în aşa fel... Dacă ai ceva de spus, îmi poţi spune de faţă cu Sydney. E prietenul meu.

Alec se abţinu cu greu să nu dea frâu liber geloziei; astfel de scene nu aveau să-l ajute să o recâştige. Dar,

chiar şi aşa, să îi spună ce avea de zis de faţă cu Lovelace, tocmai cu el… în dragoste nu era loc de mândrie.

— Mai întâi, vreau să îţi spun că am venit să îmi cer scuze.

— Pentru ce, mai exact? Pentru că mi-ai ascuns adevăratul tău scop? Pentru că ai uneltit cu domnul Byrne? Pentru că ai vrut să mă iei de nevastă doar pentru zestre?

— Pentru toate, mai puţin pentru ultimul lucru pe care l-ai spus. Niciodată nu te-am dorit doar pentru zestre. E adevărul adevărat.

— Asta zici tu, dar cum să te mai cred? şopti ea.

— Nu ai cum. De aceea vreau să te iau de soţie fără zestre.

Katherine miji ochii.

— Ce vrei să spui?

— Te vreau, Katherine, şi nu îmi pasă ce preţ trebuie să plătesc pentru asta. O să semnez orice act, îi poţi ceda mamei tale banii sau îi putem păstra pentru copiii noştri. Orice vrei. Numai să te măriţi cu mine. E tot ce-mi doresc.

— Şi cum rămâne cu Edenmore şi cu oamenii de acolo?

— M-am gândit la întreaga situaţie. Nu pot vinde proprietatea, dar o pot da în arendă. O poate prelua cineva care se va ocupa şi de oamenii de acolo. Iar dacă nu vom putea trăi din arendă, pot să călăresc pentru Astley ori să intru în cavalerie. Sunt convins că Wellington o să îmi ofere un post dacă o să-i cer.

— Cum? De ce ai face aşa ceva? întrebă Sydney.

— Taci un pic, Sydney, şopti Katherine, privindu-l ţintă pe Alec. Şi ce o să faci cu servitorii? Cu doamna Brown, cu domnul Emson…

Încurajat de reacţia ei, el făcu un pas spre ea.

— Cei tineri vor continua să lucreze pentru noul stăpân de la Edenmore. Iar cei mai în vârstă vor fi nevoiţi să se pensioneze.

— Din ce bani? Din salariul tău inexistent de ofiţer? mârâi Sydney.

— Am prieteni dispuşi să mă împrumute, răspunse

Alec.

Sau, în fine, spera că aveau să fie dispuşi să-l împrumute.

— O să mă ajute să plătesc datoriile bătrânului conte. O să găsesc soluţii. Iar la momentul potrivit, voi putea să le dau banii înapoi.

— Şi pe urmă n-o să mai ai din ce trăi, pufni Lovelace.

Alec se blocă o clipă.

— Ştiu că nu va fi o viaţă uşoară, dar cel puţin eu şi Katherine vom fi împreună.

Lovelace râse ironic, dar Katherine se apropie şi mai mult, privindu-l cu ochi mari.

— De ce ai renunţa la conac pentru mine?

Nu era genul de răspuns pe care să-l dea în faţa unei asistenţe ostile.

— Te rog, scumpa mea, stai cinci minute de vorbă cu mine! Doar noi doi. E tot ce-ţi cer.

— De ce? interveni Lovelace înainte ca ea să poată răspunde. Ca să-i suceşti iar mâinile şi s-o orbeşti cu sărutări? Ca să nu-ţi mai vadă adevărata faţă? La naiba, Kit, nu vezi ce are de gând? Ştie că, odată ce ajungi din nou sub vraja lui, o să te poată convinge să faci tot ce vrea, până când vei accepta că averea ta vă va face totuşi viaţa mai uşoară. Pe urmă, repede la altar şi gata! Ca de obicei, obţine tot ce vrea.

Când văzu umbra îndoielii din privirea lui Katherine, Alec îşi pierdu cumpătul.

— Să te ia naiba, Lovelace! Nu te preface că te împotriveşti pentru că ţii la ea. Ştim amândoi foarte bine că n-ai fi luptat deloc pentru ea dacă în peisaj n-aş fi apărut eu, ci un alt bărbat. Însă nu suporţi gândul că iubeşte un bărbat pe care tu îl dispreţuieşti, aşa e? Urăşti faptul că nici măcar averea ta nu o interesează şi că mă preferă pe mine, chiar dacă n-am un sfanţ.

Lovelace miji ochii.

— Tu nu-i vrei decât banii. Aşa că o să-ţi fac o ofertă, aici şi acum: 20.000 de lire!

— Sydney, nu! interveni Katherine.

— Ştiu că e mai puţin decât sperai să obţii, continuă Lovelace, ignorând-o, dar e o sumă cu care vei scăpa de o bună parte din datorii. Iar pe ea o s-o laşi în pace. Asta e tot.

Fu rândul lui Alec să pufnească dispreţuitor.

— Ce generos din partea ta să-i dai rivalului 20.000 de lire din averea ei ca să scapi de el pentru totdeauna!

— Spre deosebire de tine, pe mine nu m-a interesat niciodată zestrea ei, protestă Lovelace cu un aer demn şi elegant. I-am spus deja că, dacă ne-am căsători, va face ce va dori cu banii. Dar cum mi-a respins cererea de a o curta pentru a doua oară într-o săptămână, îmi dau seama că oricum nu am nicio şansă. Ascultă, continuă Lovelace strângând pumnii, nu e vorba de faptul că vreau ceva ce-ţi aparţine. Sigur, sper ca într-o bună zi să o conving să se mărite cu mine, dar chiar dacă nu voi reuşi, Katherine va rămâne întotdeauna prietena mea. Aşa că, da, aş face orice ca s-o ţin departe de tine, şi fac asta doar pentru că merită mai mult. Dacă e nevoie să te plătesc pentru ca ea să fie fericită, atunci sunt mai mult decât bucuros să o fac.

Alec rămase fără grai. Individul era nebun? Era dispus să plătească atât pentru o femeie care probabil nu avea să se mărite niciodată cu el? Alec crezuse întotdeauna că Sydney nu nutrea cine ştie ce sentimente pentru Katherine, dar iată că…

Se uită la Katherine şi rămase şocat de felul în care îl privea – îi aştepta răspunsul, de parcă ar fi crezut că avea să accepte banii lui Lovelace. Brusc, se văzu aşa cum îl vedeau ei – un josnic vânător de zestre, dispus să facă orice ca să-şi atingă scopurile. Nu era de mirare că ea nu avea încredere în el.

Cum să aibă încredere când în faţa ei stătea un bărbat model, bun şi demn? Un bărbat care îi putea oferi mai mult decât Alec îndrăznea să viseze.

Deodată, îşi dădu seama ce avea de făcut, iar durerea îi săgetă inima.

— Iartă-mă, spuse el, cu glasul gâtuit. Se pare că am înţeles totul greşit, Lovelace. Am crezut că nu ţii la

Katherine aşa cum merită. Dar acum îmi dau seama că, pur şi simplu, nu ţi-ai arătat adevăratele sentimente. Păstrează-ţi banii. Nu o să vă mai deranjez pe niciunul.

Lovelace strânse din buze.

— Asta spui acum, dar nu vreau să îmi asum vreun risc. Nu vreau ca, până la urmă, Katherine să fie nevoită să se apere într-un proces public. Ia banii! Te vor ajuta să câştigi timp pentru a curta altă moştenitoare.

Alec încercă din răsputeri şi nu-şi iasă din fire şi să nu-l pocnească în faţă pe Lovelace.

— Nu doresc pe altcineva. Şi sunt al naibii de sigur că nu vreau un proces. N-ai încotro, trebuie să ai încredere în promisiunea mea de gentleman. Poate că nu crezi, dar încă am principii.

Se întoarse spre Katherine, care îl privea cu o expresie şocată. Îl durea sufletul la gândul că putea fi ultima dată când o vedea.

— Data viitoare când îţi cere mâna, acceptă, scumpa mea. Aveai dreptate în seara aceea când mi-ai spus că e un om mai bun ca mine. Şi meriţi cel mai bun bărbat din întreaga Anglie.

Se întoarse şi ieşi din încăpere. Măcar fusese scutit de umilinţa de a-i mărturisi cine era tatăl lui adevărat. Fusese scutit de dispreţul ei. Şi de momentul penibil în care avea să-i spună că o iubea când era limpede că ea nu-l mai iubea.

Păcat că mândria nepătată nu e un pansament suficient de bun când ai inima rănită.

Capitolul 28

Se spune că foştii crai sunt cei mai buni soţi, dar ce femeie a reuşit vreodată să transforme un crai într-un fost crai?

Anonim, *Retorica unui crai*

Sydney nu avu timp să-şi savureze victoria, căci

Katherine pornise deja cu paşi grăbiţi către uşă. O prinse în ultima clipă.

— Lasă-l să plece, pentru numele lui Dumnezeu! În sfârşit, ai scăpat de el.

Ea îi zâmbi.

— Dar nu vreau să scap de el. În niciun caz acum, când ştiu că ţine la mine cu adevărat.

— Dacă mi-a refuzat oferta înseamnă că ţine la tine? Era normal să refuze. Ştia că, dacă refuză, te convinge să te întorci la el şi va pune astfel mâna pe zestrea ta.

— Sydney, dragul meu prieten, spuse ea, Alec nu e un monstru, aşa cum îl descrii tu. Dacă ai fi văzut ce am văzut eu, cât se străduieşte să repună proprietatea pe picioare, cât de bine se poartă cu servitorii, cât de mult îşi iubeşte ţara! Are o mulţime de calităţi pe care nu i le cunoşti.

— Eu l-am văzut doar nesăbuit, mârşav şi…

— Da, aşa e uneori. Dar, pe de altă parte, şi eu sunt.

— Niciodată! Tu eşti ca mine. Ştii ce e corect, ce se cuvine şi faci tot ce poţi ca să-ţi trăieşti viaţa după aceste principii.

Ea râse.

— Ne ştim de atâţia ani şi tot nu mă cunoşti.

— Ba te cunosc destul de bine. N-ai putea fi fericită cu un bărbat care vrea doar banii tăi.

Ea îi înlătură mâna cu care o prinsese de braţ.

— O să-ţi spun ceva ce probabil nu ar trebui să afli. Dar cred că nu se poate altfel. Dacă Alec ţinea să-mi distrugă orice şansă de a fi cu tine, putea s-o facă. Era foarte simplu. Nu avea de spus decât adevărul. Iar adevărul este că eu şi el am fost… intimi.

— Poftim?

Sydney o privea cu ochi mari, în stare de şoc. Ea roşi, dar îi susţinu privirea.

— Da. De două ori. Nu înţelegi? Putea să-ţi spună că nu mai sunt fecioară, ştiind că, dacă afli, nu o să mai vrei să te însori cu mine. Dar nu a spus nimic. Iar asta dovedeşte, mai presus de orice, că este sincer. Sper că n-o să-ţi faci acum o părere proastă despre mine, adăugă ea luându-l de

mână.

— N-aş putea, jură el.

— Bine. Pentru că vreau să rămânem prieteni. Dar acum trebuie să plec.

— La el, mormăi el.

Ea zâmbi.

— Da. Îl iubesc. Îl iubesc într-un fel în care pe tine nu te-am iubit niciodată şi cred că nici tu nu m-ai iubit aşa. Nu?

El nu răspunse.

— Bănuiam. Meriţi o femeie care să te iubească şi pe care s-o iubeşti, la rândul tău. Crede-mă, dragostea adevărată e mai frumoasă chiar decât poezia.

— Atunci, du-te. Nu-ţi face griji pentru mine.

— Mulţumesc.

Îl sărută pe obraz şi plecă.

După ce ieşi, Sydney începu să se plimbe încoace şi-ncolo prin încăpere. Trebuia să fie furios, dar tot ce simţea era o imensă uşurare.

Faptul că Iversley îi refuzase banii îi zguduise convingerea că individul nu era deloc potrivit pentru ea. Iar dezvăluirea lui Katherine fusese cireaşa de pe tort. Fata avea dreptate – nu o cunoştea deloc. Sau poate că ştiuse dintotdeauna ce fel de persoană era… Ştiuse că nu era ce îşi dorea el. Nu, voia ceva cu totul diferit. Voia pe cineva altfel. Inima începu să îi bată mai tare. Nu mai vorbise cu Jules de când plecase de la moşia Napier.

Din ziua în care Jules îi ceruse să aleagă între a merge în Grecia şi a-şi petrece viaţa cu el sau a nu-l mai vedea niciodată şi a încerca să o recâştige pe Katherine. Jules îi spusese că nu mai poate fi prietenul lui câtă vreme avea sentimente mult mai profunde faţă de el. Sydney alesese să plece pentru că îi fusese teamă de propria lui natură. Şi iată-i pe Katherine şi pe Iversley mărturisindu-şi adevărata natură, privindu-l drept în ochi şi dispuşi să facă totul pentru a fi împreună, chiar dacă asta avea să le dea vieţile peste cap. Îl făcuseră să se simtă umil. Îi dăduseră inspiraţie. Aripi. Îi dăduseră speranţă.

Ieşi degrabă din casă şi chemă vizitiul.

— Adu trăsura imediat. Şi spune-i mamei că am plecat la Lord Napier.

Dacă Iversley putea refuza o avere, iar Katherine putea să rişte să se mărite cu un vânător de zestre, şi el putea să-şi asume riscuri. Katherine avea dreptate. Dragostea adevărată era mai frumoasă decât poezia.

*

Katherine simţea că-i sare inima din piept. Trăsura se apropia de hotelul Stephens. Dacă Alec nu era acolo? Dacă se întorsese la Edenmore? Sau, cine ştie, poate că se dusese undeva unde nu avea să-l găsească.

Valetul lui Sydney spusese că era călare. Deci nu avea cum să plece prea departe.

N-ar fi trebuit să-i îngăduie lui Sydney să o ţină-n loc. N-ar fi trebuit să rămână inertă şi să se uite la Alec când spusese acele cuvinte minunate, renunţând la averea ei. Dar fusese cu adevărat uluită. Ştia că avea mare nevoie de bani. Iar faptul că renunţa la ei…

Trăsura se opri brusc. Slavă Domnului! Katherine ignoră protestele lui Molly şi îi ceru să nu coboare, apoi se dădu jos fără să mai aştepte ajutorul vizitiului şi intră în fugă în hotel. În hol, toate privirile se aţintiră asupra ei, pentru că era neînsoţită. Dar nici că îi păsa. Trebuia să îl găsească pe Alec, chiar dacă pentru asta urma să aibă din nou de-a face cu ciudatul proprietar al hotelului. Dacă Alec îi spusese individului ce se întâmplase, era posibil ca bărbatul să fie mai secretos decât data trecută. În acel moment, îl văzu pe valetul care îi transmisese mesajul lui Alec când plecase din Londra. Se îndreptă degrabă spre el.

— Trebuie să-l văd pe Lord Iversley. E aici?

— Păi, să vedeţi…

— Uite ce e, spuse ea pe un ton nerăbdător, ştiu că e cazat aici, ştiu că e sărac, ştiu totul despre el, mai puţin unde e în momentul acesta. Iar dacă nu-mi spui tu, jur că fac o scenă aici şi mă pun pe ţipat până când aflu unde e.

Deja se dăduse în spectacol, deci putea foarte bine să

o facă până la capăt.

Băiatul rămase un pic descumpănit, apoi încuviinţă din cap.

— Pe aici, domnişoară. E în sala de mese cu prietenii dumnealui.

— Ce prieteni? întrebă ea, în timp ce străbăteau împreună holul.

— Domnul Byrne şi Lord Draker.

Tot ticăloşii aceia doi! Ce ciudat ca Alec să fie prieten nu cu unul, ci doi dintre copiii din flori ai Prinţului… Oare ce însemna asta?

Valetul deschise o uşă şi chiar atunci cineva din încăpere îi rosti numele.

Katherine îi făcu semn băiatului să tacă şi să plece, apoi rămase în cadrul uşii abia deschise şi ascultă discuţia celor dinăuntru.

— De-acum o poţi avea pe Beleza, spuse Alec. Nu ştiu când o să pot achita împrumutul.

— N-o să-ţi iau calul, îi răspunse un bărbat.

Nu era domnul Byrne, aşa că, cel mai probabil, era vicontele Dragon.

— De ce nu? întrebă Alec. Eram conştient de ce fac atunci când am oferit-o drept garanţie ca să cumpăr plugurile. Dacă am noroc, recolta de anul ăsta o să mă ajute să pun Edenmore pe picioare, iar atunci, cine ştie, într-o bună zi o voi putea răscumpăra pe Beleza.

Katherine simţi că i se strânge inima. O dădea pe Beleza? Dragul de el… Era gata să deschidă larg uşa şi să pună capăt întregii tărăşenii, când se auzi o altă voce pe care o ştia prea bine.

— Nu pricep de ce nu încerci să te însori cu altă moştenitoare. Cunosc o femeie al cărei frate îmi datorează bani…

— Exclus! izbucni Alec. Dacă n-o pot avea pe Katherine, nu vreau altă femeie. Va trebui să-mi ceri alt favor, Lord Byrne, pentru că nu mai sunt dispus să mă însor ca să-ţi obţin banii.

— Stai o clipă, spuse unul din bărbaţi.

În următoarea clipă, uşa se deschise brusc, iar ea se trezi faţă în faţă cu un uriaş bărbos, care avea o expresie crâncenă şi nişte mâini care ar fi putut să o zdrobească.

— Cine eşti şi ce cauţi aici, trăgând cu ureche? scrâşni el.

Probabil era vicontele Dragon, nici mai mult, nici mai puţin.

— Mă scuzaţi, dar…

— Katherine? întrebă Alec.

Se apropie şi îl dădu la o parte pe Lord Draker.

— Pentru numele lui Dumnezeu, las-o în pace! Ai speriat-o de moarte.

— Dar trăgea cu urechea, protestă Draker şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu mă interesează. Katherine, ce cauţi aici?

Ea îşi făcu curaj şi intră în încăpere.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu mi-ai spus de ce eşti dispus să renunţi la zestrea mea dacă ne căsătorim.

Unda de speranţă care lumină chipul lui Alec îi dădu şi ei încredere şi speranţă. Apoi, el se încruntă.

— Înainte de toate, trebuie să îţi spun ceva. Indiferent ce se va întâmpla între noi, nu vreau să mai am secrete faţă de tine.

Ea se strădui să zâmbească.

— Nu ştiu dacă mai pot face faţă secretelor tale.

— Îmi pare rău, scumpa mea, dar de asta e foarte important.

Închise uşa după ea şi îşi privi tovarăşii.

— Îl cunoşti deja pe Byrne, iar pe Draker îl ştii din poveştile mele. Ei sunt… Ei, bine…

— Prietenii tăi. Da, ştiu.

— Nu-mi sunt doar prieteni, Katherine, spuse el, şi inspiră adânc înainte de a continua. Sunt fraţii mei. Fraţii mei vitregi.

Ea îl privi uimită.

— Asta înseamnă că…

— Înseamnă că tatăl meu este Alteţa Sa Regală. El şi mama au avut o scurtă relaţie din care am apărut eu.

— Prinţul ştie?

— Nu ştie nimeni în afară de fraţii mei şi de doi servitori ai vechiului conte.

Şi iată că de acum ştia şi ea. Era fiul Prinţului. Desigur! Asta explica o mulţime de lucruri: cum îl tratase contele, faptul că nu voia să discute despre părinţii lui, iar acum o privea îngrozit, aşteptându-i reacţia.

— Pentru mine nu are importanţă, spuse ea, zâmbindu-i cu căldură. Nu-mi pasă cine e tatăl tău. Nu-mi pasă cine sunt prietenii sau fraţii tăi. Nu-mi pasă decât de tine.

Alec rămase nemişcat. Apoi le aruncă o privire fraţilor săi vitregi, de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama că el şi Katherine au companie. Cei doi mormăiră ceva despre nişte sticle de coniac şi ieşiră. Când se închise uşa, ea vorbi din nou:

— Acum ai de gând să îmi răspunzi la întrebare?

— Ştii prea bine răspunsul, zise el, apropiindu-se.

— Vreau să-l aud.

— Prea bine, spuse el, şi îi înlănţui talia. Te iubesc, Katherine. Te iubesc. O să te iubesc mereu.

O lipi de el şi îi acoperi buzele cu ale lui, iar ea simţi că explodează de fericire. Sărutul lui era atât de tandru, de plin de iubire, încât nu-şi imaginã cum îi trecuse prin minte să renunţe la el.

— Cred că am început să mă îndrăgostesc de tine în clipa în care mi-ai spus că sunt un nesăbuit pentru că îmi transform viaţa într-un clişeu, continuă el după ce îşi dezlipi buzele de ale ei. Dar, când ai încercat să mă seduci ca să mă întorc în pat să mă odihnesc, am ştiut că nu pot trăi fără tine.

Ea îi cuprinse faţa cu mâinile. Strălucea de fericire.

— Alec, şi eu te iubesc. Te iubesc atât de mult!

— Îndeajuns ca să te măriţi cu mine? întrebă el. Nu am multe de oferit acum, dar dacă închiriem Edenmore…

— Nu închiriem Edenmore, spuse ea, şi îi cuprinse gâtul cu braţele. O să-l renovăm din banii mei.

— Să ştii că vorbesc foarte serios. Nu-ţi vreau banii.

Pot să te întreţin.

— Dacă îţi imaginezi că o să-ţi permit să te înrolezi şi să fii omorât cine ştie pe unde ori să faci pe jocheul, ai face bine să revii cu picioarele pe pământ.

El tăcu preţ de câteva secunde, apoi clătină din cap.

— Nu. Lovelace va pretinde că te-am ameţit de cap cu sărutări şi te-am convins să-mi cedezi zestrea.

— Cui îi pasă de el? Mie în niciun caz.

— Te-ai răzgândit în privinţa lui? întrebă el ridicând o sprânceană. Până la urmă, nu e bărbatul perfect?

— Poate că nu e perfect, dar sigur e mai bun ca tine, zâmbi ea. Dar eu nu vreau un bărbat perfect. Îl vreau pe Alexandru cel Mare, care e nesăbuit şi rău, care face doar ce vrea, care crede că poezia e plictisitoare şi că femeile ar trebui să spună ce gândesc. Te vreau pe tine, Alec. Şi îmi vreau averea. Refuz să mă mărit dacă nu le pot avea pe amândouă.

— Nu mai spune, surâse el.

— Nu am de gând să mănânc ce pregăteşte doamna Brown ori să am în dormitor o sculptură cu Lady Godiva doar pentru că nu ne permitem mai mult. Deci ai face bine să-mi accepţi zestrea.

— Bine, spuse el, dar cu două condiţii.

— Care? se tensionă ea.

— Prima e să punem deoparte o sumă substanţială pentru copiii noştri.

Ea se destinse.

— Bineînţeles. Şi a doua?

— Să o inviţi din când în când pe *señora* Encantador pe la noi.

Ea râse.

— Nu ştiu *ce* să zic. *Señora* Encantador e specială. Îi plac doar craii.

— Va fi nevoită să se mulţumească cu un fiu de crai. Aşadar, eşti de acord să te măriţi cu fiul din flori al unui crai notoriu, sălbatic şi inconştient?

— Da, marele meu Alexandru, şopti ea. Da, fără doar şi poate.

Epilog

Unii bărbaţi pur şi simplu nu sunt făcuţi să fie crai.
Anonim, *Retorica unui crai*

Aflată în camera ei proaspăt refăcută din Edenmore, Katherine se încruntă când îşi văzu imaginea în oglindă, cea în care se vedea din cap până-n picioare. Poate ar fi trebuit s-o aducă acolo după ce se năştea primul ei copil.

Atunci nu ar mai fi fost nevoită să se vadă îmbrăcată în cămăşuţă, arătând ca o măslină pe băţ, chiar dacă era însărcinată doar în cinci luni. Cum avea să arate la nouă luni? Ca un pepene pe băţ? Asta cu siguranţă avea să fie o provocare până şi pentru insistenţele lui Alec, care îi spunea că devenea din ce în ce mai frumoasă.

Uşa dormitorului se deschise şi intră mama ei. La Edenmore se simţea la fel de confortabil ca la ea acasă. Îşi adusese şi copiii de data asta, probabil pentru ca noii servitori ai lui Katherine să aibă grijă de ei.

Katherine îşi mângâie burta cu zâmbetul cu buze. Era ciudat cum astfel de lucruri nu o mai deranjau.

— Eşti bine? spuse mama ei.

— Sunt bine, mamă.

Mama ei o conduse să se aşeze la măsuţa de toaletă.

— Atunci de ce stai în picioare, îngeraş? Nu trebuie să rişti să îi faci rău moştenitorului lordului.

Katherine râse.

— Ştii că e posibil să fie o fată.

— Atunci o să încerci din nou, zise femeia pe un ton liniştitor.

Aveau să încerce din nou, indiferent care era sexul copilului, şi aveau să se bucure din plin de asta.

— Nu pot să stau acum, trebuie să mă îmbrac. Lord Draker şi sora lui trebuie să sosească în orice clipă.

Mama ei îşi dădu ochii peste cap.

— Soţul tău şi prietenii lui indecenţi... Presupun că Lord Draker nu e chiar aşa de rău. E drăguţ că te-ai oferit să îi introduci sora în societate. Dar niciodată nu o să-mi placă domnul Byrne.

— Nu ştiu, mie îmi place.

Îi plăcea să creadă că acesta îi sugerase lui Alec s-o curteze nu numai ca să-şi primească banii înapoi, ci şi pentru că avea impresia că se potriveau. Domnul Byrne ar fi negat o astfel de idee din moment ce prefera să se considere foarte obraznic.

Ca şi soţul ei. Katherine zâmbi din nou când se uită la burtă.

— Ei bine, spuse mama, presupun că merită să-i suporţi pe prietenii lordului pentru a deveni contesă. Dar va trebui să vorbeşti cu soţul tău despre obiceiul lui enervant de a călări pe câmpurile de orz. Nu e locul potrivit pentru un gentleman.

— Acolo e acum?

— Era. A intrat în grajd acum câteva minute, transpirat tot. L-am văzut pe fereastră şi am venit să te avertizez. Deşi părea foarte mulţumit.

— Sunt atât de fericită! Avea speranţe mari pentru noua recoltă de orz şi ştiu că voia să se mândrească cu recolta în faţa lui Lord Draker.

— Dacă nu eşti atentă, soţul tău o să devină unul dintre oamenii aceia ciudaţi care îşi petrec tot timpul tunzând oile şi având grijă de recolte.

„E mai bine decât să-şi petreacă timpul ca tata, cu amante şi jocuri de noroc”.

— Slabe şanse. Domnul Dawes o să se ocupe în curând de moşie, iar Alec va putea să facă exact ce îşi doreşte.

— Se va întoarce în societatea londoneză? întrebă mama ei plină de speranţă.

Încă aştepta să îşi facă debutul ca mamă a unei contese.

— Va creşte cai. Mai exact, cai de tractat Lusitano şi Suffolk.

— Mai cumpără cai? Dar aveţi deja destui, protestă mama ei.

Katherine râse.

— Soţul meu nu crede că poţi avea vreodată prea mulţi. Iar odată ce începe cu caii, poţi să uiţi de Londra.

Însă asta nu o deranja deloc, îi plăcea viaţa la ţară. Iar Alec spusese că, după ce avea să se nască bebeluşul, voia să o înveţe nişte trucuri de călărit. Deşi, singura dată când încercase să facă asta, ajunseseră să facă dragoste în grajd.

Zâmbi când se uită în jos la burta ei.

— Mă întreb cât de mare va fi poneiul pe care ţi-l va lua tatăl tău, îngeraşule.

— Îngeraşii nu au nevoie de ponei, o tachină o voce masculină din spatele lor. Ei au aripi.

Când Katherine îl văzu în mica oglindă de pe măsuţa de toaletă, fu îndeajuns să-i facă inima să bată cu putere. Se întoarse pe scaun şi îi zâmbi.

El îi zâmbi înapoi în timp ce traversa camera.

— Iar aici avem alţi doi îngeri absolut minunaţi.

Mama lui Katherine îi zâmbi feciorelnic şi se îndreptă spre uşă.

— Ce drăguţ din partea ta, dar ştiu când nu sunt dorită undeva. Voi, tinerii îndrăgostiţi, sunteţi la fel.

Se opri în uşă.

— Dar voiam să te întreb ceva. Bridget are nevoie disperată de o pereche nouă de pantofi şi…

— 50 de lire vor ajunge pentru nevoile copiilor? întrebă Alec, care ştia exact cum mergeau lucrurile.

— Da, milord, îţi mulţumesc, se bucură ea, după care ieşi din cameră cu un zâmbet larg pe faţă.

Katherine râse.

— Eşti atât de uşor de convins!

Alec păru trist când o sărută pe frunte.

— De fapt, sunt banii tăi, ştii asta.

— Pentru moment, spuse ea tandru. Dar, dacă recolta de orz chiar este atât de bună precum arată, iar eforturile tale de a creşte cai vor da roade, în scurt timp vom avea

banii noştri.

Când faţa lui Alec se lumină, Katherine ştiu că îi spusese exact cuvintele potrivite pentru a-i alina mândria rănită.

— Abia aştept să vezi recoltele, draga mea. Dawes spune că orzul i-a întrecut aşteptările. Anul viitor, îl vom planta pe toate câmpurile şi apoi… Dar nu am venit să îţi spun asta.

— Ce vrei să-mi spui?

Ceva căzu de pe măsuţa din spate, iar Katherine se sperie. Alec o sărută pe ureche.

— E rândul tău să alegi, draga mea. Data trecută eu am ales.

Katherine se uită cu dorinţă la *Retorica unui crai.*

— Nu putem. Lord Draker trebuie să sosească împreună cu sora lui în orice clipă. Îi plănuim debutul.

— A aşteptat destul acest moment, poate să mai stea câteva minute.

— Câteva minute! Ultima oară când am încercat o poziţie din carte, am avut nevoie de o jumătate de oră.

Mâna lui Alec alunecă în corsajul ei, ca să-i mângâie sânul.

— Ah, dar ce jumătate de oră de vis a fost!

Ea inspiră în timp ce atingerea lui stârni focuri. Nici măcar faptul că era însărcinată cu copilul lui nu o făcuse să-l dorească mai puţin. Cu un zâmbet, îşi învălui braţele în jurul gâtului său.

— Eşti incorigibil, soţule.

— La fel ca tine.

Ochii îi străluceau în timp ce o privea.

— Dacă îmi amintesc bine, şi poziţia *năpustirea vulturului* ţi-a plăcut.

Ea privi faţa bărbatului pe care îl iubea din *ce* în *ce* mai mult în fiecare zi.

— Da, da’ nu mai sunt aşa de flexibilă zilele astea.

El zâmbi.

— În regulă.

Alec o luă prin surprindere şi o ridică pe masă.

— Atunci va trebui să folosim o poziţie pe care am inventat-o eu.

În timp ce îi ridica uşor cămăşuţa, Katherine nu se putu opri din râs.

— Cum se numeşte asta? Cufundarea de pe masă? Balansoarul unui crai?

El o privi tandru.

— Eu îi spun *Iversley îndrăgostit.*

— Ah, deci aşa îi spui, şopti ea în timp ce se lăsă pradă îmbrăţişării lui. Îmi plac poziţiile clasice.

Sfârşit